

รวมใจ

เมื่อแม่เข้าโรงพยาบาล.....๖๐
 น้ำตาปู (๒).....๖๔
 เขาใหญ่ให้วิญญาณ.....๖๗
 ธรรมะกับการเกษตร.....๘๐

บทความพิเศษ

โรงเรียนบ้านหนองตาต้า.....๓๕

โลกทัศน์-ชีวิตทัศน์

ลายแทงทำดี.....๔
 ถ้อยคำสิริมงคล/อายุทิพย์...เท่าไร.....๒๔
 บทวิจารณ์/พอใจที่จะทำดี.....๒๗
 รอบบ้านรอบตัว/การศึกษาหมาหางด้วน.....๓๑
 นำรู้จัก/อาจารย์ผสมชาย วิเชียรเลิศ.....๔๘
 บันทึก/เวลาที่ผ่านเลย.....๕๘
 ซาดก/ทำบุญเป็นหมู่คณะ.....๗๗

เรื่องสั้น-เรื่องยาว

สู้ เบนินได้ สู้ !๘๙

สังคมออกนอกตัว

ปัจฉิมลิขิต.....๑๐๑

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

- เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ และสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก
- เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนักถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

สารบัญ

ปีที่ ๒๒ อันดับที่ ๑๒๖

พ.ย.-ธ.ค. ๒๕๔๕

www.asoke.info

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

โทร.๐-๒๓๗๔-๕๖๓๑

E-mail : ppaniya@excite.com



บรรณาธิการ : วันธรรม โอโตกตระกูล

กองบรรณาธิการ

น้อมดำ สัมพงษ์ กุญษ์ พชรินทร์
 พันทศ ชรดา ทักษณชาติ กุฑา

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ

๖๗/๑ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา เรือตรีฯสมดิน เลิศบุตย์

จำนวนพิมพ์ ๒๔,๐๐๐ เล่ม



นกวางตัวก็ผ่านมานี้ได้เรียงรู้อิฐของผู้คนมากมาย
ได้นั้นความจากล้นมากเหลือชื่อเพราะไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน
ได้มาเรียงการอุทิศตนทุ่มเทเพื่อการทำงาน
เพื่อประโยชน์แก่สังคมส่วนรวม
ทว่าแทนที่จะได้รับการสนับสนุนส่งเสริม
กลับต้องเผชิญอุปสรรคมากมาย
ทั้งมีคุณาต่างๆ นานากรรมร้ายราวกั้มารณจล

แต่ทุกคนที่ได้เห็น ได้รู้จัก รับรู้เรื่องราว ไม่เคยทอดอ่ย ไม่เคยหนีขวากหนาม พวกเขามีกำลังใจกล้าแข็งในการเหยียบย่ำพวงหนาม แม้จะเจ็บปวดเพียงใดก็ตาม อย่าง อาจารย์สมชายที่เล่าไว้ในเล่มนี้ อาจารย์ไม่ได้พูดถึงปัญหามากมายนัก หากคนทำงานทุกคนจะรู้ว่าคนตรงนั้นอยู่ยากเพียงไรในสังคมไทย

คนตรงเหล่านี้แหละเป็นหลักค้ำจุนสังคมไม่ให้ล่มสลาย

คนทั่วไปที่ความชั่วไม่มี ความดีไม่ปรากฏ ใช้ชีวิตไปแต่ละวัน ทำงานตามหน้าที่ เจอสิ่งกีดขวางก็หลบเลี่ยงหลีกเลี่ยงหนี เจอไม่ใหญ่ก็พักอาศัย ดูเฟินๆ เหมือนไม่ได้สร้างปัญหา หรือเป็นภาระแก่สังคม แท้จริงแล้วเขาเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สังคมเสื่อมทรามลง เหมือนคนใจไม่ใส่ระกำ ปล่อยปละละเลยให้ทุกอย่างผ่านไปต่อหน้าต่อตา ไม่อินังขังขอบ เปรียบได้หรือไม่กับพ่อแม่ ครูอาจารย์ ที่ไม่ห้ามปรามลูกและลูกศิษย์จากการกระทำอันไม่เหมาะสมเล็กๆ น้อยๆ กระทั่งผิดกฎหมายร้ายแรง

เคยได้ยินไหมว่า สังคมเลวเพราะคนดีที่อ้อแท้

และ การไม่ทำโทษคนชั่วคือการลงโทษคนดี

ถ้าเห็นด้วยกับคำกล่าวนี้ ก็ต้องหมั่นทำความดี และปิดโอกาสการทำชั่ว หากคนในปกครองของเราทำความผิด ก็ต้องตักเตือนและลงโทษตามสมควร

สำหรับคนที่เห็นดีเห็นน้อยและหมดกำลังใจที่จะทำความดีแล้ว คงอยากจะตะโกนว่า “ฉันแบกโลกไม่ไหวแล้ว คนอื่นมาแบกบ้างสิ” พ่อแม่ ครูอาจารย์ ผู้หลักผู้ใหญ่หลายท่านที่เห็นดีเห็นน้อยและหมดกำลังใจที่จะอบรมบ่มนิสัยเด็ก คงได้แต่บอกตัวเองว่า เราเลี้ยงเขาได้แต่ตัว ชีวิตเป็นของเขา เขาเลือกทางเดินของเขาเอง เรารับผิดชอบไม่ไหวแล้ว

ใครยอมพ่ายแพ้ต่อภาระหนักดังกล่าวนั้น หากเข้าสมาคมกับกลุ่มคนที่ยื่นหยัดไม่ยอมแพ้ จะได้รับพลังใจได้ดีมากจริงๆ เช่นที่ดิฉันกับเพื่อนได้พบอาจารย์ท่านหนึ่งซึ่งเข้าฟังการบรรยายเรื่อง จิตวิทยากับพัฒนาการของมนุษย์ : ความมั่งคั่งของผู้สูงวัย ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์บอกว่ามาฟังเพื่อเตรียมตัวให้ดูแลตนเองได้หลังเกษียณอายุ แล้วเราก็อุყกกันถึงนักเรียนนักศึกษา อาจารย์พบเห็นนักเรียนนักศึกษาแต่งกายและประพฤติตัวไม่เหมาะสมอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ทุกครั้งที่เห็นก็จะเตือน ไม่ว่าจะเป็นลูกศิษย์ที่ตนเองสอนอยู่หรือไม่ก็ตาม

ดิฉันฟังแล้วก็ชื่นชม ถามว่าอาจารย์เห็นน้อยไหมคะ คำตอบคือไม่เห็น้อย เพื่อนอาจารย์บอกว่าไม่ให้เขาทำตรงนี้ เขาก็หนีไปทำที่อื่นอยู่ดี อาจารย์ปรารถนาว่า ครูสมัยนี้ไม่ค่อยบอกเตือนนักเรียน นักศึกษา เห็นเด็กทำผิดก็เฉย ดิฉันเคยได้ยินมาว่า เหตุที่ครูไม่ยอมก้าหนดิเตือนเด็กเพราะไม่ยอมก้าให้เด็กเกลียด ครูด้วยกันบางคนก็ถือว่าเด็กมีสิทธิแต่งตัวอย่างไรก็ได้ การเป็นคนดีและมีความรับผิดชอบไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการแต่งกาย ครูที่พยายามจะแนะนำเด็กให้แต่งกายเหมาะสมก็ต้องเห็น้อยเป็นธรรมดา ดิฉันจึงให้กำลังใจว่า อาจารย์ทำต่อไปนะคะ

ยอมรับว่าตัวเองขี้ขลาด ไม่กล้าขวางทางลม แต่ก็ไม่ไ้ปล่อยตัวลอยตามลมเรื่อยไป ยังคงยืนหยัดทำงานสร้างแก่นสารสาระเต็มที่ไม่ว่างเว้น และมีความสุขทุกนาที่ที่ทำงาน

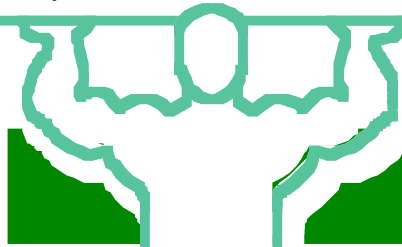




ลาบ/ทางทำดี

อาสา  ในหลวง
Volunteer for King

เครือข่าย
จิตอาสา  **ส.ส.ส.** 



๖๐ ตันนมความดีถวาย ๖๐ มีในหลวงครองราชย์
 โครงการตามรอยเมืองพระบุตลมาท ด้วยความรักและความดี
 ๖๐ มี ๖๐ ล้านความดี น้อมเกล้าฯถวายในหลวง

เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี โครงการ 'อาสาเพื่อในหลวง' ได้จัดทำลายแทงทำดี โดยมี ๖๐ ต้นแบบความดี เพื่อให้คนไทยสามารถทำความดีถวายเป็นพระราชกุศลได้อย่างเป็นรูปธรรม และสะดวกทั้งการทำดีเป็นกลุ่มหรือเดี่ยว โดยสามารถเลือกเนื้อหาจากต้นแบบความดีตามความสนใจและความถนัด.....

ลายแทงทำดีนี้เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมแรลลี่ทำดีซึ่งสามารถติดตามได้ที่ www.v4king.in.th หรือที่เบอร์โทรศัพท์ ๐๒-๕๓๘-๒๖๓๖ และ e-mail: volunteer spirit@gmail.com



● ช่วยผู้พิการ

๑. อ่านหนังสือใส่เทปให้คนตาบอด

สละเวลาเพื่อช่วยให้คนพิการทางสายตาได้รับความรู้จากหนังสือเหมือนคนสายตาปกติ (ติดต่อที่สมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทย ๘๕/๑-๒ ซอยบุญอยู่ ถนนดินแดง แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐ โทร. ๐๒-๒๕๖-๓๘๓๕ www.tabod.net) หรือติดต่อ (มูลนิธิดวงแก้วในพระสังฆราชูปถัมภ์ ๒๒๖/๒๕ ม.ไพโรจน์ ถ.บางนา-ตราด บางนา กทม.๑๐๒๖๐ โทร. ๐๒-๘๗๖-๕๓๕๕, ๐๒-๔๗๕-๒๕๗๒

www.duangkaew.org) เพื่อทดลองเสียงสำหรับบันทึก mp ๓ ในหนังสือธรรมะ

๒. เก็บล้างกระป๋องอะลูมิเนียม แล้วส่งทำขาเทียม

รวบรวมกระป๋องอะลูมิเนียมใช้แล้วล้างให้สะอาดและนำส่งเพื่อไปทำขาเทียม (มูลนิธิขาเทียมในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี อาคารกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ (ข้าง ร.พ.หัวเฉียว) ๖๕๓ ถ.บำรุงเมือง แขวงพลับพลาชัย เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๖-๕๖๖๖ ต่อ ๒๖๐๐)

๓. บริจาคบัตรเติมเงินช่วยน้อง

บริจาคบัตรเติมเงิน บัตรโทรศัพท์ บัตรคอนเสิร์ต บัตรรถไฟฟ้า บัตรเครดิตที่ใช้แล้วเพื่อรวบรวมจำหน่าย นำรายได้สนับสนุนกองทุนช่วยเหลือเด็กพิการ ส่งทางไปรษณีย์หรือติดต่อให้ไปรับถ้าจำนวนมาก (มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ ๕๔๖ ลาดพร้าว ๔๗ วังทองหลาง กทม.๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๕๓๕-๕๕๕๘, ๐๒-๕๓๕-๕๗๐๖, ๐๒-๕๓๕-๒๕๑๖ www.hoytakpoolom.org)



๔. เป็นพ่อแม่อุปถัมภ์อุปการณ ช่วยเหลือพิการผ่านเคาน์เตอร์เซอร์วิส

บริจาคให้มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ หรือมูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก) ผ่านเคาน์เตอร์เซอร์วิส และแจ้งชื่อ ที่อยู่ โทร.ให้มูลนิธิจัดส่งใบเสร็จ (มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ ๕๔๖ ถาดพร้าว ๔๗ วังทองกลาง กทม.๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๕๓๕-๕๕๕๘, ๐๒-๕๓๕-๕๓๕๖, ๐๒-๕๓๕-๒๕๑๖ www.hoytakpoolom.org) (มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก) ๑๐๓๕/๗-๑๐ ถนนศรีนครินทร์ สวนหลวง กรุงเทพฯ ๑๐๒๕๐ โทร. ๐๒-๗๒๑-๒๕๘๓-๔ www.fordec.th.org)

๕. อุทิศร่างกายสร้างรอยยิ้มให้คนพิการ

อาสาสมัครประชาสัมพันธ์ผู้สูงส่งคม ออกแบบศิลปะและแปลเอกสารประชาสัมพันธ์กิจกรรม เป็นล่ามภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ดูแลเด็กช่วงทำกิจกรรมและทำค่าย (มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ ๕๔๖ ถาดพร้าว ๔๗ วังทองกลาง กทม.๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๕๓๕-๕๕๕๘, ๐๒-๕๓๕-๕๓๕๖, ๐๒-๕๓๕-๒๕๑๖ www.hoytakpoolom.org)

อาสาสมัครดูแลเด็กพิการซ้ำซ้อน (มูลนิธิธรรมิกชนเพื่อคนตาบอดในประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ (บ้านเด็กตาบอดผู้พิการซ้ำซ้อน รามอินทรา) ๒๑/๓ ซ.รามอินทรา ๓๔ (ซอย

อยู่เย็น) ถนนรามอินทรา แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กทม.๑๐๒๒๐ โทร.๐๒-๕๑๐-๔๘๕๕, ๐๒-๕๑๐-๓๖๒๕ www.cfbtbkk.org) ดูแลเด็กพิการและทำกายภาพบำบัด (สถานสงเคราะห์เด็กพิการและทพพลภาพปากเกร็ด (บ้านนนทภูมิ) ๗๘/๕ ม.๑ ซ.ติวานนท์ ๑ ปากเกร็ด นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทร. ๐๒-๕๘๓-๘๓๕๖, ๐๒-๕๘๓-๗๕๕๕, ๐๒-๕๘๓-๒๕๓๒ www.nontapum.com)

๖. ช่วยรับคนพิการเข้าทำงาน

หาและประกาศรับสมัครคนพิการเข้าร่วมทำงาน และช่วยประสานงานอาสาสมัครเพื่อช่วยเหลือคนพิการ (มูลนิธิพัฒนาคนพิการไทย ๒๕ อาคารชัยพฤกษ์ ถ.วิสุทธิกษัตริย์ แขวงบางขุนพรหม เขตพระนคร กรุงเทพฯ๑๐๒๐๐ โทร.๐๒-๒๘๑-๕๒๘๐ www.tddf.or.th)

๗. อาสาสำรวจสถานที่หรือส่งข้อมูลความพร้อมและการอำนวยความสะดวกของสถานที่ต่างๆ ในการรองรับคนพิการผ่านอาสาสมัครเพื่อสานสัมพันธ์ระหว่างคนปกติและคนพิการโดยการร่วมกิจกรรมสำรวจสถานที่ หรือส่งข้อมูลสถานที่ต่างๆ ผ่านอินเทอร์เน็ต

www.forfriend2000.com สมัครเป็นอาสาสมัครและขอข้อมูลกิจกรรมติดต่อที่ออฟฟิศ (ชมรมกลุ่มเพื่อน ๒๐๐๐ ๔๖๕ ซอยลาดพร้าว ๖๔

ถนนลาดพร้าว วังทองหลาง กทม.๑๐๓๑๐ โทร.
๐๒-๕๓๕-๕๗๑๑ www.forfriend2000.com)

๘. บริจาคของใช้สำหรับเด็กพิการ

บริจาคของใช้ประจำวันสำหรับเด็กอายุ
๗-๑๘ ปี ผ้าอ้อมสำเร็จรูป รถเข็น ไม้ค้ำยัน
เครื่องช่วยเดิน (สถานสงเคราะห์เด็กพิการและ
ทุพพลภาพปากเกร็ด (บ้านนนทภูมิ) ๗๘/๕
ม.๑ ซ.ติวานนท์ ๑ ปากเกร็ด นนทบุรี ๑๑๑๒๐
โทร. ๐๒-๕๘๓-๘๓๕๖, ๐๒-๕๘๓-๗๕๕๕, ๐๒-
๕๘๓-๒๕๓๒ www.nontapum.com)

● ช่วยเด็กฯ



๕. บริจาคเงินและสิ่งของ เพื่อการศึกษาของเด็ก

บริจาคเงินเพื่อเป็นทุนการศึกษาและซื้อ
ชุดนักเรียนให้เด็กถูกทอดทิ้งและเด็กเร่ร่อน
(มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก ๑๐๐/๔๗๕ ซอย
แจ้งวัฒนะ๑๐ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่
กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐ โทร.๐๒-๕๗๔-๑๓๘๑, ๐๒-
๕๗๔-๓๗๕๓, ๐๒-๕๗๔-๖๑๖๒ www.fbicthailand.org) (มพด. มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก
๑๔๓/๑๐๕-๑๑๑ หมู่บ้านปิ่นเกล้าพัฒนา ซ.วัด
สุวรรณคีรี ถ.บรมราชชนนี อรุณอมรินทร์
บางกอกน้อย กทม.๑๐๗๐๐ โทร.๐๒-๒๔๓-

๖๒๕๒, ๐๒-๔๓๕-๕๒๘๑, ๐๒-๘๘๔-๖๖๐๓
กกด ๐ www.iamchild.org) (มูลนิธิเข็มไชย
รสาณนท์ ๒๐๒ พหลโยธิน ๑๕ ถ.พหลโยธิน
จตุจักร กทม.๑๐๕๐๑ โทร. ๐๒-๕๓๗-๐๐๐๐ ต่อ
๑๓๔, ๑๘๐, ๑๘๑ fax ๐๒-๕๓๗-๐๐๐๑) บริจาค
เงินสิ่งของ เสื้อผ้า อุปกรณ์การเรียน อุปกรณ์
กีฬา และของเหลือใช้สำหรับเด็กยากจน
ตั้งแต่แรกเกิด (มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็ก
และครอบครัว (ฟอร์เด็ก) ๑๐๓๕/๗-๑๐ ถนน
ศรีนครินทร์ สวนหลวง กรุงเทพฯ ๑๐๒๕๐ โทร.
๐๒-๗๒๑-๒๕๘๓-๔ www.fordec.th.org)

สำหรับนักเรียนชั้น ป.๑-ป.๖ (มูลนิธิ
ดวงแก้ว ในพระสังฆราชูปถัมภ์ ๒๒๖/๒๕ ม.
ไพโรจน์ ถ.บางนา-ตราด บางนา กทม.๑๐๒๖๐
โทร.๐๒-๘๗๖-๕๓๕๕, ๐๒-๔๗๕-๒๕๗๒
www.duangkaew.org) บริจาคของใช้สำหรับเด็ก
เด็กอ่อนและเด็กเล็ก นมผงยี่ห้อเอ็นฟาแล็ค
นมกล่องหวานสำหรับเด็ก (สถานสงเคราะห์เด็ก
อ่อนพญาไท เลขที่ ๗๘/๒๔ หมู่ที่ ๑ ถ.ภูมิเวท
ตำบลบางตลาด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐
โทร.๐๒-๕๘๔-๗๒๕๓ www.phayathaiababiehome.com) บริจาคเงินเพื่ออุปการะเด็กยาก
จนอายุ ๒-๕ ปี แบบถาวร-ชั่วคราว (มูลนิธิ
สงเคราะห์เด็กยากจน ซี.ซี.เอฟ.ในประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราช
สุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ๓๖/๔ เฉลิมพระ

เกียรติ ร.ศ ช.ส แวงหนองบอน เขตประเวศ
กรุงเทพฯ ๑๐๒๕๐ โทร.๐๒-๒๔๗-๒๖๐๐ www.ccfthai.or.th)
บริจาคเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่าย
สำหรับเด็กกำพร้า และถูกทอดทิ้งที่ได้รับการ
ดูแลในลักษณะครอบครัวภาวะวิกฤติ (มูลนิธิ
บ้านนกขมิ้น ๘๕/๖ ซอยเสรีไทย ๑๗ คลองกุ่ม
บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐ โทร.๐๒-๓๗๕-๖๔๕๗
www.baannokkamin.org) (มพด.มูลนิธิ
เพื่อการพัฒนาเด็ก ๑๔๓/๑๐๕-๑๑๑ หมู่บ้าน
ปิ่นเกล้าพัฒนา ช.วัดสุวรรณคีรี ถ.บรมราชชนนี
อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย กทม.๑๐๗๐๐
โทร.๐๒-๒๔๓-๖๒๕๒, ๐๒-๔๓๕-๕๒๘๑,
๐๒-๘๘๔-๖๖๐๓ กค ๐ www.iamchild.org)
บริจาคชุดนักเรียนมือสองที่ซักสะอาดแล้ว
จัดส่งไปรษณีย์ เขียนข้างกล่องว่าชุดนักเรียน
บริจาคส่งที่ (มูลนิธิกระจกเงาสำนักงานกรุงเทพฯ
๔๑ อาคารเลิศปัญญาชั้น ๕ ห้อง ๕๐๗ ซอยเลิศ
ปัญญา (ซอยศรีอยุธยา ๑๒) ถนนศรีอยุธยา
แขวงพญาไท เขตราชเทวี กทม. ๑๐๔๐๐ โทร.
๐๒-๖๒๒-๗๕๕๑ ต่อ ๑๖ www.siamvolunteer
www.backtohome.org)
บริจาคเงิน อาหาร
แห้ง เครื่องใช้เพื่อช่วยเหลือเด็กในเครือข่าย
ความช่วยเหลือของครูน้อยในต่างจังหวัด
รวมถึงเด็กติดเชื้อและติดยา (บ้านครูน้อย ๓๑๕
หมู่ ๑ ซอยราษฎร์บูรณะ ๒๖ เขตราษฎร์บูรณะ
กทม.๑๐๑๔๐ โทร. ๐๒-๘๗๑-๓๐๘๓ [\[moobankru.com\]\(http://moobankru.com\)\)
บริจาคเงินเป็นค่าเลี้ยงดูและ
ทุนการศึกษาให้เด็กที่ได้รับผลกระทบจากเอชไอวี
\(มูลนิธิหมอเสม พริ้งพวงแก้ว ๒๑๕/๒๘-๓๑
ชั้น ๕ อาคารโศกทาวเวอร์ส ถ.สุขุมวิท ๒๑
คลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทร. ๐๒-๒๖๐-
๐๒๒๕ \[www.cmnet.co.th/drsem/thi/index.htm\]\(http://www.cmnet.co.th/drsem/thi/index.htm\)\)](http://www.</p></div><div data-bbox=)

๑๐. ช่วยเป็นพี่เลี้ยงเด็ก

อาสาสมัครสอนหนังสือ ดนตรี ภาษาอังกฤษ
ให้กับเด็กช่วงเย็นเวลาว่าง (มูลนิธิ
สร้างสรรค์เด็ก ๑๐๐/๔๗๕ ซ.แจ้งวัฒนะ ๑๐
แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐
โทร. ๐๒-๕๗๔-๑๓๘๑, ๐๒-๕๗๔-๓๗๕๓,
๐๒-๕๗๔-๖๖๖๒ www.fblcthailand.org)
(สหทัยมูลนิธิ ๘๕๐/๓๓ ถ.สุขุมวิท ๗๑ เขต
วัฒนา กทม.๑๐๑๑๐ โทร. ๐๒-๓๘๑-๘๘๓๔-
๖) อาสาสมัครสอนดนตรี ร้องเพลง ศิลปะ
ภาษาอังกฤษ ทำอาหาร (มูลนิธิบ้านนกขมิ้น
๘๕/๖ ซอยเสรีไทย ๑๗ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.
๑๐๒๔๐ โทร.๐๒-๓๗๕-๖๔๕๗ www.baannokkamin.org)
อาสาสมัครวันทำการที่ศูนย์พัฒนา
เด็กเล็กและดูแลพัฒนาการเด็กก่อนวัยเรียน
(มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว
(ฟอร์เด็ก) ๑๐๓๕/๗-๑๐ ถนนศรีนครินทร์
สวนหลวง กรุงเทพฯ ๑๐๒๕๐ โทร. ๐๒-๗๒๑-
๒๕๘๓-๔ www.fordec.th.org)

๑๑. ให้ความสุขน่องชุมชนแออัด

เยี่ยมเยียน สัมภาษณ์เด็กทุนในชุมชนแออัด (มูลนิธิสันติสุข ๑๐๐/๔ ถ.อาจณรังค์ แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทร. ๐๒-๒๔๐-๑๗๒๕-๓๐ www.santisuk.or.th)

เยี่ยมทำกิจกรรมกับเด็กเล็กและเด็กโต (มูลนิธิดวงประทีป ลีออค ๖ ถ.อาจณรังค์ คลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทร. ๐๒-๒๔๕๕-๔๘๘๐, ๐๒-๖๗๑-๔๐๔๕-๘ www.dpf.or.th) (มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก ๑๐๐/๔๗๕ ซ.แจ้งวัฒนะ ๑๐ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐ โทร. ๐๒-๕๗๔-๑๓๘๑, ๐๒-๕๗๔-๓๗๕๓, ๐๒-๕๗๔-๖๖๖๒ www.fblcthailand.org)

๑๒. จัดงานวันเกิดร่วมกับเด็กกำพร้าและถูกทอดทิ้ง

จัดงานวันเกิดของตัวเองหรือร่วมเป็นเจ้าของงานวันเกิดของเด็ก (มูลนิธิบ้านนกกามิน ๘๕/๖ ซอยเสรีไทย ๑๗ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐ โทร. ๐๒-๓๗๕-๖๔๕๗ www.baannokkamin.org)

๑๓. นวดสัมผัสกาย สัมผัสรักเด็กทารกร่วมต่อเติมความรักความอบอุ่นให้เด็กๆ ทารก ณ สถานสงเคราะห์เด็กอ่อน (มูลนิธิสุขภาพไทย ๕๒๐/๑-๒ ซ.๑๖ ถ.เทศบาลรังรักษ์เหนือ จตุจักร กทม.๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-

๕๕๔-๓๔๕๐-๑, ๐๒-๕๘๕-๔๒๔๓, ๐๖-๓๒๒-๒๒๔๑)

๑๔. บริจาคหนังสือสำหรับเด็กเพื่อเด็กด้อยโอกาส

บริจาคหนังสือสำหรับเด็ก (มูลนิธิเพื่อเด็ก ๘๓/๑๕๕ ซ. ชินเขต ๒ ถ.งามวงศ์วาน แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐ โทร. ๐๒-๕๕๔-๕๕๗๑-๒ www.thaiabby.in.th) หนังสือแบบเรียนเด็ก ป.๑-ป.๖ (มูลนิธิดวงแก้ว ในพระสังฆราชูปถัมภ์ ๒๒๖/๒๕ ม.ไพโรจน์ ถ.บางนา-ตราด บางนา กทม. ๑๐๒๖๐ โทร. ๐๒-๘๗๖-๕๓๕๕, ๐๒-๔๗๕-๒๕๗๒ www.duangkaew.org)

๑๕. บริจาคเสื้อผ้ามือสองเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพ

บริจาคเสื้อผ้ามือสองคุณภาพดีเพื่อช่วยระดมทุนพัฒนาอาชีพแก่เด็กพลัดถิ่น เด็กและเยาวชนชนบทที่ด้อยโอกาส (มูลนิธิเพื่อเยาวชนชนบท (FRY) ๕๕/๑๑๘ ถ.เอกชัย แขวง/เขตบางบอน กรุงเทพฯ ๑๐๕๕๐ โทร. ๐๒-๔๖๖-๘๐๗๓-๔ www.fry1985.org)

๑๖. ช่วยงานแปล ล่าม ประชาสัมพันธ์อาสาสมัครงานด้านเอกสารงานแปลจากไทยเป็นอังกฤษ พิมพ์ข้อมูลและสัมภาษณ์

เก็บข้อมูลเด็กทุกคนในชุมชนแออัด (มูลนิธิสันติสุข ๑๐๐/๔ ถนนอาจณรงค์ แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทร. ๐๒-๒๔๐-๑๗๒๕-๓๐ www.santisuk.or.th)

อาสาสมัครแปลเอกสารให้ผู้พิการเด็กชาวต่างชาติ (มูลนิธิดวงประทีป ลีถอก ๖ ถ.อาจณรงค์ คลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทร. ๐๒-๒๔๐-๑๗๒๕-๓๐ www.dpf.or.th)

อาสาสมัครแปลภาษาจากไทยเป็นอังกฤษเพื่อทำเว็บไซต์ภาษาอังกฤษ วิทยากรพัฒนาเด็กอาสาสมัคร และสรุปข้อมูลแปลงานทำ VCD (มพด.มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก ๑๔๓/๑๐๕-๑๑๑ หมู่บ้านปิ่นเกล้าพัฒนา ช.วัดสุวรรณศิริ ถ.บรมราชชนนี อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย กทม.๑๐๗๐๐ โทร. ๐๒-๒๔๓-๖๒๕๒, ๐๒-๔๓๕-๕๒๘๑, ๐๒-๘๘๔-๖๖๐๓ กค ๐ www.iamchild.org)

๑๗. ช่วยเหลือเด็กประสบปัญหา

แจ้งเหตุเด็กประสบปัญหาทางสังคม ในลักษณะต่างๆ เช่น กำพรว้า ถูกทอดทิ้ง เรื้อรอนขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู ติดต่อศูนย์ประสานงานพึงได้ กระทรวงสาธารณสุข ๑๖๖๕ เวลาราชการ ช่วยเหลือเร่งด่วน ๒๔ ชั่วโมง ศูนย์ประชาบดี กรมพัฒนาสังคม และสวัสดิการ โทร. ๑๓๐๐ (มพด. มูลนิธิเพื่อการ

พัฒนาเด็ก ๑๔๓/๑๐๕-๑๑๑ หมู่บ้านปิ่นเกล้าพัฒนา ช.วัดสุวรรณศิริ ถ.บรมราชชนนี อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย กทม.๑๐๗๐๐ โทร. ๐๒-๒๔๓-๖๒๕๒, ๐๒-๔๓๕-๕๒๘๑, ๐๒-๘๘๔-๖๖๐๓ กค ๐ www.iamchild.org)

หากมีความพร้อมด้านเศรษฐกิจ สังคม ครอบครัว เข้าใจจิตใจของเด็ก และมีอายุมากกว่า ๒๕ ปีขึ้นไป รับศูนย์รับบุตรบุญธรรม ๐๒-๒๔๓-๕๐๘๗, ๒๔๓-๕๔๘๐



● ช่วยสิ่งแวดล้อม

๑๘. **บริจาคเงินช่วยเหลือมูลนิธิอนุรักษ์ธรรมชาติ**

บริจาคช่วยเหลืองานอนุรักษ์ป่าไม้ (มูลนิธิสืบ นาคะเสถียร ๖๕๓ อาคาร ๔ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์สเส ถ.บำรุงเมือง คลองมหานาค เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๐๐ โทร. ๐๒-๒๔๔-๗๘๓๘-๕) (มูลนิธิพิทักษ์อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ๘๔ อาคารรัฐบุรุษ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ถ.อุทองนอก เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ โทร.

๐๒-๖๒๘-๕๒๒๖-๗, ๐๒-๖๒๘-๕๓๗๕ ต่อ
๑๑๑ www.khaoyai.org) (มูลนิธิกระต่ายใน
ดวงจันทร์ ชั้น ๗ อาคารอภิพรชัย หินอ่อน
และแกรนิต เลขที่ ๓๓๘/๑ ถนนรัชดาภิเษก
แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ
๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๒๗๕-๒๒๖๒ www.rabbitin
themoon.org)

บริจาคให้โครงการหยุดล่าปลาบึกถวาย
ในหลวง เพื่อเป็นเงินชดเชยและสร้างอาชีพ
ทดแทนการขาดรายได้ของชาวบ้านหาดไคร้
จากการล่าปลาบึก (มูลนิธิคุ้มครองสัตว์ป่าและ
พรรณพืชแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชินูปถัมภ์
๒๕๑/๘๘-๕๐ ถ.พหลโยธิน แขวงอนุสาวรีย์ เขต
บางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐ โทร. ๐๒-๕๒๑-
๓๔๓๕, ๐๒-๕๕๒-๒๑๑๑, ๐๒-๕๕๒-๒๗๕๐
www.wildlifefund.or.th)

๑๕. ธรรมชาติเรื่องสิ่งแวดล้อม

ร่วมรณรงค์ป้องกันการกระจายของสาร
พิษออกสู่สิ่งแวดล้อม ขยะอิเล็กทรอนิกส์
หยุดภาวะโลกร้อน และหยุดการปนเปื้อน
จีเอ็มโอสู่สิ่งแวดล้อมและอาหาร (มูลนิธิ
กรีนพีซ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ห้อง ๔๒๐๒
ช.สายลม พญาไท กทม.๑๐๔๐๐ โทร. ๐๒-
๒๗๒-๗๑๐๐-๒, ๐๒-๖๑๖-๘๑๗๐ www.

greenpeace.org/seasia/th)

นิติบุคคลณรงค์สิ่งแวดล้อมสามารถ
ขอรับคำปรึกษาเรื่องการขอรับทุนและการ
สนับสนุนกิจกรรมได้ที่ (กรมส่งเสริมคุณภาพ
สิ่งแวดล้อม สำนักส่งเสริมการมีส่วนร่วม ๖๐-๑
พิบูลย์ วัฒนา ๗ พระรามที่ ๖ พญาไท กทม.
๑๐๔๐๐ โทร. ๐๒-๒๗๘-๘๔๐๐-๑๕ ต่อ ๑๘๓๘)

๒๐. ชื่อ ส.ค.ส.ของลูกจิกก็ช่วยโลกได้

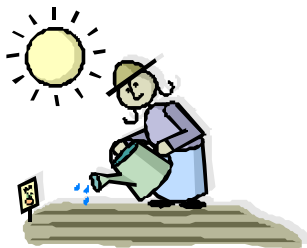
ชื่อเสียด หนังสือ แผนที่ ห่วงกุญแจ
กระเป๋ ส.ค.ส. โปสเตอร์ หรือเป็นสมาชิก
สิ่งพิมพ์ เพื่อนำรายได้ไปสนับสนุนการดำเนิน
การของมูลนิธิธรรมรักษ์เพื่อสิ่งแวดล้อม (มูลนิธิ
สืบ นาคะเสถียร ๖๕๓ อาคาร ๔ กรมวิทยาศาสตร์
การแพทย์สสส ถ.บำรุงเมือง คลองมหานาค
เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐ โทร.
๐๒-๒๒๔-๗๘๗๘-๕) (มูลนิธิโลกสีเขียว GWF
๓๕๔/๔๖-๔๘ ถนนมหาราช แขวงพระบรมมหา
ราชวัง เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-
๖๒๒-๒๒๕๐-๒ www.greenworld.or.th)
(มูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์ ชั้น ๗ อาคาร
อภิพรชัยหินอ่อนและแกรนิต เลขที่ ๓๓๘/๑
ถนนรัชดาภิเษก แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง
กรุงเทพฯ ๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๒๗๕-๒๒๖๒
www.rabbitinthemoon.org)

๒๑. อาสาสมัครร่วมด้วยช่วยพิมพ์

เป็นอาสาสมัครในโครงการ ‘You can help’ ช่วยพิมพ์เอกสารเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในประเด็นต่างๆ เพื่อเก็บข้อมูลใน Data Center โดยอาสาสมัครจะมีชื่อปรากฏบนเว็บไซต์คู่กับชื่อผลงานแทนคำขอบคุณ (มูลนิธิสืบ นาคะเสถียร ๖๕๓ อาคาร ๔ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์สเส ถ.บำรุงเมือง คลองมหานาค เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๔-๗๕๓๗-๕)

๒๒. ปลูกต้นไม้ ปลูกป่า

ร่วมกิจกรรมปลูกต้นไม้วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๕ ที่จังหวัดสระแก้ว (มูลนิธิดวงแก้วในพระสังฆราชูปถัมภ์ ๒๒๖/๒๕ ม.ไพโรจน์ ถ.บางนา-ตราด บางนา กทม. ๑๐๒๖๐ โทร. ๐๒-๗๗๖-๕๓๕๕, ๐๒-๔๗๕-๒๕๗๒ www.duangkaew.org) ปลูกป่าในโครงการปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติ โดยปลูกเองและดูแลเป็นเวลาสามปีก่อนส่งมอบ หรือบริจาคเงิน (ทั้งสองประเภทสามารถนำไปใช้ลด



หย่อนภาษีเงินได้) ขอรายละเอียดเพิ่มเติมที่ www.dnp.go.th/Campaign/index.htm หรือติดต่อศูนย์ปฏิบัติการ โครงการปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติฯ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช โทร.๐๒-๕๗๕-๕๕๗๕, ๕๗๕-๗๒๔๕ (มูลนิธิกองทุนไทย โครงการส่งเสริมการให้เพื่อสังคม โทร. ๐๒-๓๑๔-๔๑๑๒-๓ www.give2all.com) (เครือข่ายอาสาสมัครธรรมชาติ ๖๔๕/๓๑๒ ซ.รามคำแหง ๑๑๗ ถ.รามคำแหง หัวหมาก บางกะปิ กทม. โทร./โทรสาร ๐๒-๗๓๕-๓๖๒๒)

● ช่วยผู้หญิง

๒๓. บริจาคเงินช่วยเหลือ มูลนิธิทำงานเพื่อผู้หญิง



ร่วมบริจาคเงินสมทบทุนการดำเนินงานของมูลนิธิที่ทำงานเพื่อส่งเสริมสิทธิและคุณภาพชีวิตของสตรีทั้งไทยและต่างด้าว โดยเฉพาะเรื่องความรุนแรงในครอบครัว การค้ามนุษย์ และเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนและต่อภาครัฐ เพื่อผลักดันให้กำหนดแนววิธิปฏิบัติที่เป็นจริงในการคุ้มครองพิทักษ์สิทธิส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้หญิง (มูลนิธิผู้หญิง ๒๕๕ จรัญ-สนิทวงศ์ ซ.๖๒ บางกอกน้อย กทม.๑๐๗๐๐

โทร. ๐๒-๔๓๓-๕๑๔๕, ๐๒-๔๓๕-๑๒๔๖
www.womenthai.org) (มูลนิธิเพื่อนหญิง
๓๘๖/๖๑-๖๒ ช.รัชดาภิเษก ๔๒ (ซอยเฉลิมสุข)
ถ.รัชดาภิเษก แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ
๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-๕๓๓-๑๐๐๑ www.friendsof
women.net) หรือหากเป็นห้างร้านสามารถ
ติดต่อรับกล่องบริจาคไปวาง (มูลนิธิเพื่อนหญิง
๓๘๖/๖๑-๖๒ ช.รัชดาภิเษก ๔๒ (ซอยเฉลิมสุข)
ถ.รัชดาภิเษก แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ
๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-๕๓๓-๑๐๐๑ www.friendsof
women.net)

● ช่วยเหลือผู้หญิงในสภาวะวิกฤติ

(สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ ๕๐๑/๑
หมู่ ๓ ถนนเดชะตุ้งคะ แขวงสีกัน ดอนเมือง
กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐ โทร. ๐๒-๕๒๕-๒๒๒๒,
๐๒-๕๒๕-๒๓๐๑-๐๓ www.apsw-thailand.
org) (มูลนิธิปวีณาเพื่อเด็กและสตรี ๑๐๔๗-๕๑
ฝั่งหลวงคอมเพล็กซ์ ซอยอมรพันธ์ ๑๒ หมู่ ๗
ถ.พหลโยธิน คลองถนน บางเขน กรุงเทพฯ
๑๐๒๒๐ โทร.๐๒-๕๗๒-๕๔๘๕-๕๐ www.
pavena.thai.com)

๒๔. ร่วมเป็นอาสาสมัครเพื่อสนับสนุน
กิจกรรมพัฒนาสตรี สอนภาษาอังกฤษ ฝึกป้อน
กสน. เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กลุ่มหญิง
บริการ ติดต่อพัฒนาพงศ์ (ศูนย์พิทักษ์สิทธิหญิง

บริการ (เอ็มพาวเวอร์) ๕๗/๖๐ ถ.ติวานนท์
อ.เมือง จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐ โทร. ๐๒-๕๒๖-
๘๓๑๑, ๐๒-๒๓๖-๕๒๗๒ (ศูนย์พัฒนาพงศ์)
www.empowerfoundation.org) สอนวิชาชีพ
(สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ ๕๐๑/๑ หมู่ ๓
ถนนเดชะตุ้งคะ แขวงสีกัน ดอนเมือง กรุงเทพฯ
๑๐๒๑๐ โทร. ๐๒-๕๒๕-๒๒๒๒, ๐๒-๕๒๕-
๒๓๐๑-๐๓ www.apsw-thailand.org)

๒๕. แจ้งเหตุละเมิดสิทธิสตรีและการ ก้ำมุนยัย

รายงานเมื่อพบเห็นการละเมิดสิทธิสตรี
ในรูปแบบต่างๆ เช่น คุกคามทางเพศ สามี
ทำร้ายทุบตี ถูกล่อลวง บังคับค้าประเวณี
(สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ ๕๐๑/๑
หมู่ ๓ ถนนเดชะตุ้งคะ แขวงสีกัน ดอนเมือง
กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐ โทร.๐๒-๕๒๕-๒๒๒๒, ๐๒-
๕๒๕-๒๓๐๑-๐๓ www.apsw-thailand.org)
(มูลนิธิปวีณาเพื่อเด็กและสตรี ๑๐๔๗-๕๑
ฝั่งหลวงคอมเพล็กซ์ ซอยอมรพันธ์ ๑๒ หมู่ ๗
ถ.พหลโยธิน คลองถนน บางเขน กรุงเทพฯ
๑๐๒๒๐ โทร. ๐๒-๕๗๒-๕๔๘๕-๕๐ www.
pavena.thai.com) (มูลนิธิผู้หญิง ๒๕๕
จรัญสนิทวงศ์ ซ.๖๒ บางกอกน้อย กทม.๑๐๗๐๐
โทร. ๐๒-๔๓๓-๕๑๔๕, ๐๒-๔๓๕-๑๒๔๖
www.womenthai.org) (มูลนิธิเพื่อนหญิง
๓๘๖/๖๑-๖๒ ช.รัชดาภิเษก ๔๒ (ซอยเฉลิมสุข)

ถ. รัชดาภิเษก แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-๕๑๓-๑๐๐๑ www.friendsofwomen.net www.women-family.go.th/violence.html ศูนย์ประสานงานพึ่งได้ กระทรวงสาธารณสุข ๑๖๖๕ เวลาราชการ ช่วยเหลือเร่งด่วน ๒๔ ชั่วโมง ศูนย์ประชาบดี กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ โทร. ๑๓๐๐

๒๖. ช่วยเหลือเหยื่อถูกข่มขืน

พบผู้ถูกข่มขืนแจ้งศูนย์กนิษฐนารี ช่วยเหลือและให้ที่พักพิงผู้ถูกข่มขืนครบวงจร ๒๔ ชั่วโมง โทร. ๐๒-๕๒๕-๒๒๒๒ (สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ ๕๐๑/๑ หมู่ ๓ ถนนเดชะดุคงคะ แขวงสีกัน ดอนเมือง กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐ โทร. ๐๒-๕๒๕-๒๒๒๒, ๐๒-๕๒๕-๒๓๐๑-๐๗ www.apsw-thailand.org)



• ช่วยผู้ชรา

๒๗. เยี่ยมคนชราและร่วมทำกิจกรรมสันตนาการ

เช่น ดนตรี กีฬา พุดคุย บริจาคของใช้ประจำวันสำหรับคนชรา สายส่งอาหาร ไซลิงค์สำหรับให้อาหาร ยาทาภายนอกแก้อาการปวดกล้ามเนื้อ เป็นต้น ติดต่อล่วงหน้าเพื่อขอทราบของที่ต้องการ และนัดหมายการ

เยี่ยม (สถานสงเคราะห์คนชราบางแค ๑ สด หมู่ ๑๕ ถ.เพชรเกษม กม.๑๑ แขวงบางหว้า เขตภาษีเจริญ กทม.๑๐๑๖๐ โทร. ๐๒-๔๕๕-๑๕๕๒, ๐๒-๔๑๓-๑๑๔๑) (สถานสงเคราะห์คนชราบางแค ๒ ศูนย์บริการผู้สูงอายุบ้านบางแค ๒ ๖๕/๔ ม.๕ ซ.คลองหนองใหญ่ แขวงบางแค เขตบางแค กทม.๑๐๑๖๐ โทร. ๐๒-๔๕๕-๖๓๑๘, ๐๒-๔๕๕-๖๓๐๕, ๐๒-๔๕๕-๖๒๕๔) (ศูนย์บริการทางสังคมผู้สูงอายุดินแดง กทม. ถ.มิตรไมตรี แขวงดินแดง เขตห้วยขวาง กทม. ๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๒๔๖-๑๕๔๒, ๐๒-๒๔๕-๕๑๕๑) (ศูนย์บริการผู้สูงอายุทิพย์สุคนธ์ ๘๑ หมู่ที่ ๑๕ ถ.เพชรเกษม กม.๑๑ แขวงบางหว้า เขตภาษีเจริญ กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐๒-๔๕๕-๑๕๕๐, ๐๒-๔๑๓-๑๑๔๐-๑)

• ช่วยสัตว์



๒๘. บริจาคเพื่อชีวิตที่น่าสงสาร รับบริจาคเงินเพื่อสนับสนุนการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์ (สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย ๑๒๐ อาคารเกษมกิจ (สถานีรถไฟฟ้า ศาลาแดง ฟังตรงข้ามสี่ลมคอมเพล็กซ์) ห้อง ๓๐๑ ถ.สีลม แขวงสุริวงส์ เขตบางรัก กทม. ๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-๒๓๖-๒๑๓๖, ๐๒-๒๖๖-๕๑๐๔ www.thaispca.org) รับบริจาคเงินเพื่อร่วมกัน

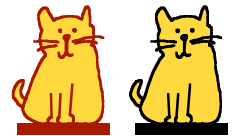


สนับสนุนการรักษาสุนัขจรจัด (มูลนิธิเพื่อการรักษาสุนัขจรจัด ๓๓/๒๔ ช.สุขุมวิท ๑๐๓ (ปากซอยสุขุมวิท ๖๐) ถ.สุขุมวิท แขวงหนองบอน เขตประเวศ กทม.๑๐๒๕๐ โทร. ๐๒-๗๔๖-๕๓๓๐-๑, ๐๒-๔๖๓-๗๕๑๑, ๐๒-๔๖๔-๑๑๘๔ www.ffsd.org) รับประทานเงินเพื่อร่วมกันผลักดันการช่วยเหลือสัตว์ป่า (มูลนิธิช่วยสัตว์ป่าแห่งประเทศไทย ๖๕/๑ สุขุมวิท ๕๕ คลองตัน วัฒนา กทม.๑๐๑๑๐ โทร. ๐๒-๗๑๒-๕๕๑๕, ๐๒-๗๑๒-๕๗๑๕ www.satpa.org) (กองทุนเพื่อรักษาช้างและสัตว์ป่า ม.เกษตร คณะสัตวแพทยศาสตร์ ม.เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ถ.พหลโยธิน กทม.๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-๕๗๕-๗๕๔๐) ช่วยกันบริจาคเพื่อช่วยเหลือช้างและสัตว์ป่า (มูลนิธิเพื่อนช้าง (FAE) ๓๕๐ ม.๘ ช.รามอินทรา ๖๑ (กม.๖) ถ.รามอินทรา แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กทม. ๑๐๒๓๐ โทร. ๐๒-๕๔๕-๗๑๒๔-๖ www.elephant.or.th) (กองทุนเพื่อรักษาช้างและสัตว์ป่า ม.เกษตร คณะ

สัตวแพทยศาสตร์ ม.เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ถ.พหลโยธิน กทม.๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-๕๗๕-๗๕๔๐)

๒๕. อุดหนุนสินค้าสัตว์เพื่อช่วยสัตว์

ติดต่อซื้อสินค้า เช่น อาหารสุนัข เสื้อยืดเก๋ๆ คู่มือเลี้ยงสัตว์ ตุ๊กตา (มูลนิธิช่วยสัตว์ป่าแห่งประเทศไทย ๖๕/๑ สุขุมวิท ๕๕ คลองตัน วัฒนา กทม.๑๐๑๑๐ โทร. ๐๒-๗๑๒-๕๕๑๕, ๐๒-๗๑๒-๕๗๑๕ www.satpa.org) (มูลนิธิเพื่อการรักษาสุนัขจรจัด ๓๓/๒๔ ช.สุขุมวิท ๑๐๓ (ปากซอยสุขุมวิท ๖๐) ถ.สุขุมวิท แขวงหนองบอน เขตประเวศ กทม.๑๐๒๕๐ โทร. ๐๒-๗๔๖-๕๓๓๐-๑, ๐๒-๔๖๓-๗๕๑๑, ๐๒-๔๖๔-๑๑๘๔ www.ffsd.org) (สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย ๑๒๐ อาคารเกษมกิจ (สถานีรถไฟฟ้า ศาลาแดง ฟังตรงข้ามสี่ลมคอมเพล็กซ์) ห้อง ๓๐๑ ถ.สี่ลม แขวงสุริยวงศ์ เขตบางรัก กทม.๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-๒๓๖-๒๑๗๖, ๐๒-๒๖๖-๕๑๐๔ www.thaispca.org) (มูลนิธิบ้านสงเคราะห์สัตว์พิการปากเกร็ด ๕๕/๑ ม.๑ ช.พระมหากาญจณีย์ ถ.ติวานนท์ ต.บ้านใหม่ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทร ๐๒-๕๕๔-๔๘๕๖, ๐๒-๕๖๑-๕๖๒๕, ๐๒-๕๖๑-๗๗๕๕ www.home4animals.org)



๓๐. พิจารณาของสำหรับหมาและแมวทุกทั้ง

ยาแพนไดสเด็บ วัคซีน ยาทำหมัน อุปกรณ์ ทำความสะอาด อาหารหมาและแมว ติดต่อ เพื่อทราบความต้องการก่อน (มูลนิธิบ้าน สงเคราะห์สัตว์พิการ ปากเกร็ด ๑๕/๑ ม.๑ ช.พระมหากาญจณีย์ ถ.ติวานนท์ ต.บ้านใหม่ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทร. ๐๒-๕๕๔-๔๘๘๖, ๐๒-๕๖๑-๕๖๒๕, ๐๒-๕๖๑-๓๗๕๕ www.home4animals.org) ป้าสำรวย ป้าอนงค์ โทร. ๐๖-๑๕๕-๑๐๕๕ เกาะสุนัข พุทธมณฑล คุณตุ๋น ๐๖-๑๖๖-๔๐๕๘ www.mah-hua-nao.com

๓๑. เป็นอาสาสมัครช่วยเหลืองาน

ช่วยเหลือสุนัขจรจัด คลินิกสัตวจร คุมกำเนิด ประชาสัมพันธ์ (มูลนิธิเพื่อการรักษา สุนัขจรจัด ๓๓/๒๔ ช.สุขุมวิท ๑๐๓ (ปากซอย สุขุมวิท ๖๐) ถ.สุขุมวิท แขวงหนองบอน เขต ประเวศ กทม. ๑๐๒๕๐ โทร. ๐๒-๗๔๖-๕๓๔๐-๑, ๐๒-๔๖๓-๗๕๑๑, ๐๒-๔๖๔-๑๑๘๔ www.ffsd.org) อาสาสมัครช่วยรณรงค์การป้องกันการ ทารุณสัตว์ (สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย ๑๒๐ อาคารเกษมกิจ (สถานีรถไฟ ศาลาแดง ฟังตรงข้ามสี่ลมคอมเพล็กซ์) ห้อง ๓๐๑ ถ.สี่ลม แขวงสุริวงค์ เขตบางรัก กทม.๑๐๕๐๐ โทร ๐๒-๒๓๖-๒๑๗๖, ๐๒-๒๖๖-๕๑๐๔ www.thaispca.org)

๓๒. รับสัตว์ไปเลี้ยง

สุนัขและแมว (สมาคมป้องกันการทารุณ สัตว์แห่งประเทศไทย ๑๒๐ อาคารเกษมกิจ (สถานีรถไฟ ศาลาแดง ฟังตรงข้ามสี่ลม คอมเพล็กซ์) ห้อง ๓๐๑ ถ.สี่ลม แขวงสุริวงค์ เขตบางรัก กทม.๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-๒๓๖-๒๑๗๖, ๐๒-๒๖๖-๕๑๐๔ www.thaispca.org) (มูลนิธิบ้านสงเคราะห์สัตว์พิการปากเกร็ด ๑๕/๑ ม.๑ ช.พระมหากาญจณีย์ ถ.ติวานนท์ ต. บ้านใหม่ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทร. ๐๒-๕๕๔-๔๘๘๖, ๐๒-๕๖๑-๕๖๒๕, ๐๒-๕๖๑-๓๗๕๕ www.home4animals.org) ป้า สำรวย ป้าอนงค์ โทร. ๐๖-๑๕๕-๑๐๕๕ เกาะสุนัข พุทธมณฑล คุณตุ๋น โทร. ๐๖-๑๖๖-๔๐๕๘ www.mah-hua-nao.com

๓๓. แจ้างเบาะแสการทารุณกรรมสัตว์/ ข้าง (มูลนิธิเพื่อนช้าง (FAE) ๓๕๐ ม.๘ ช.รามอินทรา ๖๑ (กม.๖) ถ.รามอินทรา แขวง ทำแรัง เขตบางเขน กทม.๑๐๒๓๐ โทร. ๐๒-๕๔๕-๗๑๒๔-๖ www.elephant.or.th) (สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย ๑๒๐ อาคารเกษมกิจ (สถานีรถไฟ ศาลาแดง ฟังตรงข้ามสี่ลมคอมเพล็กซ์) ห้อง ๓๐๑ ถ.สี่ลม แขวงสุริวงค์ เขตบางรัก กทม. ๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-๒๓๖-๒๑๗๖, ๐๒-๒๖๖-๕๑๐๔ www.thaispca.org)

pca.org) (กองทุนเพื่อรักษาช้างและสัตว์ป่า
ม.เกษตร คณะสัตวแพทยศาสตร์ ม.เกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขน ถ.พหลโยธิน กทม.๑๐๕๐๐
โทร. ๐๒-๕๓๕-๓๕๔๐)

๓๔. **ปรับปรุงคอกสัตว์ สร้างบ้าน
หมาแมว เกาะสุนัขพุทธมณฑล** คุณต๋น ๐๖-
๐๖๖-๔๐๕๘ www.mah-hua-nao.com

๓๕. **ร่วมรณรงค์หยุดการทิ้งสุนัข**

Dog Chance ชมรมวางแผนครอบครัว
และส่งเสริมสวัสดิภาพสุนัข www.dog
chance.com โทร. ๐๒-๒๒๕-๘๓๐๕๗

● **ช่วยสังคม
ผ่านเทคโนโลยี**



๓๖. **บริจาคความรู้ผ่านอินเทอร์เน็ต**
สามารถไปเขียนบทความสารานุกรมเกี่ยวกับ
ความรู้ที่ต้องการบริจาคได้ที่ th.wikipedia.org

๓๗. **อาสาสมัครผ่านอินเทอร์เน็ต**

แปลภาษาให้คนทั่วโลก สมัครสมาชิก
และเลือกภาษาที่เชี่ยวชาญจากภาษาใดเป็น
ภาษาใดก็ได้ www.freelang.net

๓๘. **ให้ทุนด้านเทคโนโลยีเด็กนักเรียน ยากจน**

ให้ทุนเรียนด้านเทคโนโลยีแก่เด็กนักเรียน
ที่เรียนดีแต่ขาดทุนทรัพย์ (มูลนิธิ ดร.พิชณี
โพธารามิก เพื่อเด็กและคนชรา (PBF) ๕๒/
๓๐๒ ม.เมืองเอก พหลโยธิน ๘๓ ต.หลังหก
อ.เมือง จ.ปทุมธานี ๑๒๐๐๐ โทร. ๐๒-๕๕๗-
๗๕๗๗ www.pbf.or.th)

๓๙. **บริจาคและร่วมสนับสนุน กิจกรรมมูลนิธิต่างๆ ผ่านอินเทอร์เน็ต**

ศูนย์กลางการรับบริจาคออนไลน์ http:
//e-charity.thai.com

www.thaigiviing.org give2all.com
(มูลนิธิอินเทอร์เน็ตร่วมพัฒนาไทย ๑๓๖๘
อาคารไทยซัมมิท ชั้นไอทีวี ถ.เพชรบุรีตัดใหม่
บางกะปิ ห้วยขวาง กทม.๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-
๒๕๗-๗๑๒๒ www.thaigiving.org)

๔๐. **บริจาคคอมพิวเตอร์ให้ห้อง**

บริจาคคอมพิวเตอร์รวมทั้งชิ้นส่วน
อุปกรณ์ที่ไม่ได้ใช้และไม่เก่าเกินไป โดยรับ
บริจาคและรวบรวมทั้ง Monitor CPU RAM
Harddisk ฯลฯ (มูลนิธิวิสุทธิคุณ ๑๒๐/๑
ซ. พหลโยธิน ๓๒ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร
กทม.๑๐๕๐๐ โทร.๐๒-๕๔๑-๕๕๘๘-๕๐ www.
wsk.or.th) บริจาคคอมพิวเตอร์ให้เด็กนักเรียน

ในชนบท (มูลนิธิ ดร.พิชนี โพธารามิก เพื่อเด็ก และคนชรา (PBF) ๕๒/๗๐๒ ม.เมืองเอก พหลโยธิน ๘๗ ต.หลักหก อ.เมือง จ.ปทุมธานี ๑๒๐๐๐ โทร ๐๒-๕๕๗-๗๕๗๗ www.pbf.or.th) (มูลนิธิกองทุนไทย โครงการส่งเสริม การให้เพื่อสังคม โทร.๐๒-๓๑๔-๔๑๑๒-๓ www.give2all.com)

๔๑. ร่วมแจ้งเบาะแสคนหาย

รับแจ้งเหตุคนหาย ติดตามคนหายผ่าน อินเทอร์เน็ต www.backtohome.org และ ร่วมอบรมเป็นอาสาสมัคร (มูลนิธิกระจกเงา สำนักงานกรุงเทพ ๔๑ อาคารเลิศปัญญา ชั้น ๕ ห้อง ๕๐๗ ซ.เลิศปัญญา (ซ.ศรีอยุธยา ๑๒) ถ.ศรีอยุธยา แขวงพญาไท เขตราชเทวี กทม. ๑๐๔๐๐ โทร.๐๑-๖๔๒-๗๕๕๑ ต่อ ๑๖ www.siamvolunteer.com www.backtohome.org)



● ช่วยด้านศิลป วัฒนธรรม

๔๒. สื่อปัญหาสังคมผ่านละคร

บริจาคสนับสนุนกิจกรรมและเป็น อาสาสมัครด้านต่างๆ ทั้งนักแสดง เบื้องหลัง เอกสาร website สิ่งพิมพ์ ข้อมูล วิทยากร

นำสันทนาคาร และหิบบโนนนีเล็กๆ น้อยๆ (มูลนิธิสื่อชาวบ้าน (มะขามป้อม) ๕๕ ซ.อินทามระ ๓ ถ.สุทธิสารวินิจฉัย สามเสนใน พญาไท กทม.๑๐๔๐๐ โทร. ๐๒-๖๖๖-๘๔๗๓ www.makhampom.net)

๔๓. อาสาสมัครนำชมมรดกของชาติ

ผู้สนใจต้องเข้ารับการอบรมและทดสอบ ก่อนเป็นอาสาสมัครนำชมในวันเปิดทำการที่ ท่านสะดวก พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติพระนคร (วันพุธ-วันอาทิตย์) (สำนักพิพิธภัณฑ์สถาน แห่งชาติพระนคร ถ.หน้าพระธาตุ แขวงพระบรม มหาราชวัง เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๔-๑๔๐๔ (วันพุธ-อาทิตย์) www.thailandmuseum.com/bangkok/bangkok.htm) พิพิธภัณฑ์พระบาทสมเด็จพระปกเกล้า เจ้าอยู่หัว (ทุกวันยกเว้นวันจันทร์) (พิพิธภัณฑ์พระ บาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว อาคารอนุรักษ์ เชียงสะพานผ่านฟ้าลีลาศ เลขที่ ๒ ถ.หลานหลวง แขวงโสมนัส เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐ โทร. ๐๒-๒๕๐-๓๔๑๓ ๐๒-๒๕๐- ๓๔๔๕-๖ www.kpi.ac.th/museum)

๔๔. ศิลปะเป็นวิทยาทาน

อาสาสมัครใช้ความรู้และทักษะด้าน ศิลปะสอนเด็กและบุคคลทั่วไป ทุกวันเสาร์ (หอศิลป์แห่งชาติ ถ.เจ้าฟ้า เขตพระนคร กทม.

๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๕๑-๒๒๒๔, ๐๒-๒๕๒-๒๖๓๕-๔๐ ต่อ ๑๘, ๑๕)



● ช่วยพัฒนาชนบท

๔๕. อาสาพัฒนาชนบทเป็น

บัณฑิตอาสาสมัคร โดยการเข้า

หลักสูตรอบรม (สำนักบัณฑิตอาสาสมัคร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชั้น ๖ ตึกอเนกประสงค์ ๑ ถ.พระจันทร์ เขตพระนคร กทม.๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๖๑๓-๓๖๐๔ www.gvc.tu.th) เป็นอาสาสมัครพัฒนาชนบทในรูปแบบงานประจำ มีรายได้แต่ต้องผ่านการทดสอบ (สำนักส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพชุมชน กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ถ.อภัยวงศ์ เขตพระนคร กทม.๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๑-๘๖๔๐)

๔๖. เงินและแรงกายเพื่อพัฒนาการศึกษาชนบท

ร่วมเป็นอาสาสมัครเพื่อช่วยงานองค์กรด้านเอกสารแปลบทความภาษาอังกฤษและญี่ปุ่นและช่วยทำชุดของขวัญให้แก่เด็กยากจนออกนุทต่างๆ หรือบริจาคเงินเป็นทุนการศึกษานักเรียนในชนบทและช่วยเหลือประชาชนที่เดือดร้อนจากภัยพิบัติต่างๆ (มูลนิธิการศึกษาเพื่อการพัฒนา ๕๐ ชั้น ๓ อาคารสมาคมนิสิตเก่า ม.เกษตรศาสตร์ พหลโยธิน เขตจตุจักร กทม.

๑๐๕๐๐ โทร.๐๒-๕๔๐-๕๕๘๘ www.edfthai.org)

รับอาสาสมัครเพื่อช่วยงานองค์กรบริจาคเงิน หนังสือสำหรับเด็กนักเรียนและชาวบ้านเพื่อช่วยพัฒนาการศึกษา (มูลนิธิการศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม ๔๗ หมู่บ้านพหลโยธินกอล์ฟ ๑๕/๑ ลาดยาว จตุจักร กทม. ๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-๕๑๓-๓๐๓๘, ๐๒-๕๑๓-๔๔๐๘ www.webfels.org) บริจาคเงินและหนังสือ เพื่อสร้างห้องสมุดชุมชน พัฒนาครูและสื่อการสอนในชนบท (มูลนิธิครูสร้างสรรค์ ๓๓/๑๐ ซ.หลังสวน แขวง ลุมพินี เขตปทุมวัน กทม.๑๐๓๓๐ โทร. ๐๒-๖๘๔-๑๖๐๔ www.teacherplusfoundation.com)

๔๗. พัฒนาเทคโนโลยีเพื่อสังคมชนบท

อาสาสมัครลงพื้นที่เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสมเพื่อเศรษฐกิจพอเพียงในชนบท ยกงานด้วย ICT Biotech และวิทยาการด้านอื่นๆ (TRN (Thai Rural Net) โทร. ๐๒-๕๓๘-๑๘๐๐ ต่อ ๑๐๕, ๐๒-๕๓๘-๒๖๓๖ www.thairuralnet.org) (Youth Volunteer เยาวชนอาสาสมัคร กลุ่มนวัตกรรมเยาวชนเพื่อสังคม (YIY) โทร. ๐๒-๕๓๘-๓๘๓๑ www.deksiam.com)





• ช่วยเรื่องสุขภาพ

๔๘. กิจกรรมทำดีที่สภาภคชาติไทย ๔ บุญในหนึ่งวัน

บริจาคกระเจกตาโดยสามารถบริจาคได้
ทั้งคนสายตาสกปรกตา เหล่ ตาบอดสี สายตา
สั้น เคยผ่าตัดต้อกระจก เป็นโรคเบาหวาน
ความดันโลหิตสูง ตาบอด ฯลฯ (ศูนย์ดวงตา
สภาภคชาติไทย อาคารเทิดพระเกียรติสมเด็จพระ
พระญาณสังวร (เจริญ สุวฑฒโน) ชั้น ๓ สภา
ภคชาติ ถ.อังรีคูนังค์ เขตปทุมวัน กทม.๑๐๓๓๐
โทร.๐๒-๒๕๒-๘๑๓๕, ๐๒-๒๕๖-๔๐๔๐ ต่อ
ศูนย์ดวงตาตลอด ๒๔ ชม.) บริจาคอวัยวะให้
กับผู้ป่วย และร่างกายเพื่อเป็นอาจารย์ใหญ่
ให้นักศึกษาแพทย์ไว้ศึกษา (ศูนย์บริจาคอวัยวะ
สภาภคชาติไทย อาคารเทิดพระเกียรติสมเด็จพระ
พระญาณสังวร (เจริญ สุวฑฒโน) ชั้น ๕ สภา
ภคชาติ ถ.อังรีคูนังค์ เขตปทุมวัน กทม.๑๐๓๓๐
โทร. ๐๒-๒๕๖-๔๐๔๕-๖, สายด่วน ๑๖๖๖
www.organdonate.in.th) (บริจาคร่างกายเพื่อ
การศึกษาแพทย์ ภาควิชากายวิภาคศาสตร์ คณะ
แพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถ.อังรี-
คูนังค์ เขตปทุมวัน กทม.๑๐๓๓๐ โทร.๐๒-๒๕๖-
๔๒๘๑, ๐๒-๒๕๒-๗๐๒๘ ต่อ ๓๒๔๗) บริจาค
เลือด (ศูนย์บริการโลหิตแห่งชาติ สภาภคชาติไทย
สภาภคชาติ ถ.อังรีคูนังค์ เขตปทุมวัน กทม.

๑๐๓๓๐ โทร. ๐๒-๒๕๒-๘๖๐๖-๕, ๐๒-๒๕๑-
๓๑๑๑ www.nbc.in.th)

๔๙. ให้คำปรึกษาผู้ที่จะมาตัวตาย

อาสาสมัครต้องผ่านการอบรมและ
ทดสอบคุณสมบัติเพื่อให้บริการเป็นเพื่อนพูด
คุยทางโทรศัพท์ ป้องกันการฆ่าตัวตาย ไม่
เกี่ยวข้องกับศาสนา ปรัชญาหรือลัทธิการเมือง
ใด อาสาสมัครไม่จำกัดอาชีพ ไม่ได้รับค่า
ตอบแทน และมีค่าใช้จ่ายในการอบรม ๕๐๐
บาท สมาคมสมาชิคันส์แห่งประเทศไทย ๐๒-
๗๑๓-๖๗๕๐ www.samaritansthailand.org

๕๐. ช่วยงานศูนย์ปรึกษาปัญหาออนไลน์

ช่วยงานด้านต่างๆ ของศูนย์ ให้บริการ
ปรึกษาทางโทรศัพท์ นักจิตวิทยา นักสังคม
สงเคราะห์ ฯลฯ ปรึกษาปัญหาโรคเอดส์ ปรึกษา
ปัญหาชีวิตครอบครัว วัยรุ่นและสุขภาพจิต
(ศูนย์ปรึกษาปัญหาออนไลน์ ๑๔๕/๖ อาคาร
ออนไลน์วิลล่า ถ.วิภาวดีรังสิต ๒๐ (ช.ทรง
สะอาด) จอมพล จตุจักร กทม.๑๐๕๐๐ โทร.
๐๒-๒๗๖-๒๕๕๐ www.hotline.or.th)

๕๑. ช่วยงานและสนับสนุนการรณรงค์
สร้างความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ บริจาคเงิน
ช่วยเหลือ (มูลนิธิส่งเสริมการพัฒนาบุคคล
โครงการช่วยเหลือผู้ป่วยเอดส์ HDF ๑๐๐/๑๐

เกาะกลองเตย ๔ กลองเตย กทม. ๑๐๑๑๐ โทร.๐๒-๖๗๑-๕๓๑๓ ต่อ ๒๐๘ ฝ่ายอาสาสมัคร (www.mercycenter.org) (มูลนิธิเข้าถึงเอดส์ (เข้าถึงเอดส์) ๔๘/๒๕๒ ถ.รามคำแหง แขวง/เขต สะพานสูง กทม.๑๐๒๔๐ โทร.๐๒-๓๗๒-๒๑๑๓-๔ www.aidsaccess.com) ช่วยนวดกล้ามเนื้อให้ผู้ป่วยโรคเอดส์ (มูลนิธิส่งเสริมการพัฒนาบุคคล โครงการช่วยเหลือผู้ป่วยเอดส์ HDF ๑๐๐/๑๑ เกาะกลองเตย ๔ กลองเตย กทม. ๑๐๑๑๐ โทร.๐๒-๖๗๑-๕๓๑๓ ต่อ ๒๐๘ ฝ่ายอาสาสมัคร www.mercycenter.org) อาสาสมัครรณรงค์ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ เพศที่ ๓ (สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย ๑ อาคารปัญญาพัฒน์ ชั้น ๕ ถ.พัฒนาพงศ์ แขวงสุวิวงศ์ เขต บางรัก กทม.๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-๖๓๒-๖๕๕๖-๘ www.fasiroong.org) ผู้ชายบริการทางเพศ (สถานสงเคราะห์เด็กพิการและทุพพลภาพ ปากเกร็ด (บ้านนนทภูมิ) ๗๘/๕ ม.๑ ซ.ติวานนท์ ๑ ปากเกร็ด นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทร. ๐๒-๕๘๓-๘๓๕๖, ๐๒-๕๘๓-๗๕๕๕, ๐๒-๕๘๓-๒๕๓๒ www.nontapum.com) อาสาสมัคร ออกแบบและทำข้อมูลสื่อรณรงค์โรคเอดส์ในกลุ่มวัยรุ่น (สมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน (PDA) ๖ สุขุมวิท ๑๒ กลองเตย กทม.๑๐๑๑๐ โทร.๐๒-๒๒๕-๔๖๑๑-๒๘ ฝ่ายรณรงค์เรื่องโรค

เอดส์ www.pda.or.th/tha) อาสาสมัครนักรังการวิทยุเรื่องความเข้าใจโรคเอดส์หลังผ่านการคัดเลือดและอบรม (มูลนิธิเข้าถึงเอดส์ (เข้าถึงเอดส์) ๔๘/๒๕๒ ถ.รามคำแหง แขวง/เขตสะพานสูง กทม.๑๐๒๔๐ โทร. ๐๒-๓๗๒-๒๑๑๓-๔ www.aidsaccess.com)

๕๒. พัฒนาโครงการพัฒนาสุขภาพ

พัฒนาโครงการสร้างเสริมสุขภาพ (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ๕๗๕ อาคาร เอส.เอ็ม.ทาวเวอร์ ชั้น ๓๔ ถ.พหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กทม.๑๐๔๐๐ โทร. ๐๒-๒๕๘-๐๕๐๐ ต่อ ๑๑๑-๑๑๑๔ www.thaihealth.or.th)

๕๓. บริจาคเงินเพื่อคุณภาพชีวิต
บริจาคเพื่อผู้ป่วยโรคไต (มูลนิธิโรคไตแห่งประเทศไทย ดิถุชนาคารไทยพาณิชย์ โรงพยาบาลศิริราช ถ.พรานนก บางกอกน้อย กทม. ๑๐๗๐๐ โทร.๐๒-๔๑๒-๔๐๕๐) บริจาคให้แพทย์อาสาชนบท (มูลนิธิแพทย์อาสาสมัครฯ พระศรีนครินทร์บวรราชชนนี สำนักงานมูลนิธิ พอ.สว. ๖๕๓ ถ.บำรุงเมือง แขวงคลองมหาราช เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กทม.๑๐๑๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๖-๕๖๖๖ www.geocities.com/medicalvolunteer) บริจาคเงินช่วยเด็กปากแหว่งเพดานโหว่และสนับสนุนโครงการหน่วยแพทย์

เคลื่อนที่ (มูลนิธิดวงแก้วในพระสังฆราชูปถัมภ์ ๒๒๖/๒๕ ม.โพธิ์งาม ถ.บางนา-ตราด บางนา กทม. ๑๐๒๖๐ โทร. ๐๒-๘๗๖-๕๓๘๘, ๐๒-๔๗๕-๒๕๗๒ www.dungkaew.org)

๕๔. ร่วมกันปกป้องผู้ไม่สูบบุหรี่

อาสาสมัครร่วมรณรงค์ ‘ไม่สูบบุหรี่’ จะสมัครเป็นอาสาสมัครรายบุคคล หรือจะส่งรายชื่อร้านค้า โรงเรียน สำนักงาน สถานที่ต่างๆ ที่ต้องการเข้าร่วมโครงการ เพื่อเป็น ‘สถานที่ปลอดบุหรี่’ เพื่อให้ผู้ไม่สูบบุหรี่ปลอดภัยจากควันบุหรี่มือสองสมัครเข้ากลุ่มเลิกบุหรี่ (มูลนิธิรณรงค์เพื่อการไม่สูบบุหรี่ ๓๖/๒ ซ.ประดิพัทธ์ ๑๐ สามเสนใน พญาไท กทม. ๑๐๔๐๐ โทร. ๐๒-๒๗๘-๑๘๒๘ สายด่วนเลิกบุหรี่ ๑๖๐๐ www.asthailand.or.th, www.smokefreezone.or.th)

๕๕. เมมาแล้วอย่าขับ

อาสาสมัครช่วยประชาสัมพันธ์และร่วมรณรงค์ ‘เมาไม่ขับ’ ติดต่อขอสติ๊กเกอร์เมาไม่ขับมาติดรถ (มูลนิธิเมาไม่ขับ ๒๘/๑๐ ถ.สุขุมวิท ๑๘ (วัฒนา) แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กทม.๑๐๑๑๐ โทร. ๐๒-๒๕๔-๕๕๕๕ www.ddd.or.th)



● อาสาวิชาชีพ

๕๖. ช่วยงานด้านกฎหมาย

นักกฎหมายอาสาให้คำปรึกษาในช่วงเวลาว่าง เรื่องลิขสิทธิ์ทรัพย์สินทางปัญญา (TRN (Thai Rural Net) โทร ๐๒-๕๓๘-๑๘๐๐ ต่อ ๑๐๕, ๐๒-๕๓๘-๒๖๓๖ www.thairuralnet.org) (Youth Volunteer เยาวชนอาสาสมัคร กลุ่มนวัตกรรมเยาวชนเพื่อสังคม (YIY) โทร.๐๒-๕๓๘-๓๘๓๑ www.deksiam.com) อาสาสมัครนักกฎหมายสิทธิมนุษยชน (มูลนิธิอาสาสมัครเพื่อสังคม ๔๐๕ ซ.โลหิตสุข ถ.พระราชยาภิรมย์บำเพ็ญ ห้วยขวาง กทม.๑๐๑๒๐ โทร.๐๒-๖๘๑-๐๔๓๗-๕ www.thaivolunteer.org) ผู้สนใจด้านร่วมรณรงค์สิทธิพิเศษที่สาม (สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย ๑ อาคารปัญจพัฒน์ ชั้น ๕ ถ.พัฒน์พงษ์ แขวงสุริวงค์ เขตบางรัก กทม.๑๐๕๐๐ โทร. ๐๒-๖๓๒-๖๕๕๖-๘ www.fasiroong.org) ช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมายสภานายความ (สำนักงานช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย สภานายความ ๗/๘๕ อาคาร ๑๐ ถ.ราชดำเนินกลาง แขวงบวรนิเวศน์ เขตพระนคร กทม.๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๖๒๕-๑๔๓๐, ๐๒๒๘๑-๕๔๗๐, ๐๒-๖๒๕-๑๘๐๘ www.lawyerscouncil.or.th) กลี้นิคุติธรรม อังการ-เสาร์ ๕.๐๐-๑๗.๓๐น. (สำนักงานช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย (กลี้นิคุติธรรม)



ศูนย์อเนกประสงค์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยา
เขตกล้วยน้ำไท โทร. ๐๒-๓๕๐-๓๖๕๐ ต่อ ๖๖๘
www.legalaid.bu.ac.th)

**๕๗. สัตวแพทย์ช่วยรักษาและคุมกำเนิด
สัตว์**

Dog Chance ชมรมวางแผนครอบครัว
และส่งเสริมสวัสดิภาพสุนัข www.dogchance.com
Tel : 662 258 7097

๕๘. วิศวกรอาสา

ร่วมงานกับคลินิกช่างช่วยให้คำปรึกษา
ประชาชนด้านวิศวกรรมแก่คนทั่วไป (วิศวกรรม
สถานแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
๔๘๗ งามคำแหง ๓๕ (วัดเทพศิลา) วังทองกลาง
กทม.๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๓๑๕-๒๔๑๐-๓)

● ช่วยแบบอื่นๆ

๕๘. ช่วยกิจกรรมปกป้องผู้บริโภค

บริจาคเงินสนับสนุนกิจกรรมคุ้มครอง
ผู้บริโภค (มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค ๒๑๑/๒ ช.งาม
วงศ์วาน ๓๑ ถ.งามวงศ์วาน อ.เมือง จ.นนทบุรี
๑๑๐๐๐ โทร. ๐๒-๕๕๒-๕๐๖๐-๑ www.consumerthai.org)

๖๐. ค้นหาภารกิจจิตอาสา ค้นหา
กิจกรรมเพื่อร่วมงานในฐานะอาสาสมัครที่
โครงการคนอาสา รับอาสาสมัครฟื้นฟูผู้ประสบ
ภัยน้ำท่วม www.siamvolunteer.com
(มูลนิธิกระจกเงาส่งงานกรุงเทพฯ ๔๑ อาคาร
เลิศปัญญา ชั้น ๕ ห้อง ๕๐๗ ซ.เลิศปัญญา
(ช.ศรีอยุธยา ๑๒) ถ.ศรีอยุธยา แขวงพญาไท
เขตราชเทวี กทม. ๑๐๔๐๐ โทร ๐๒-๖๔๒-๗๕๕๑
ต่อ ๑๖ www.siamvolunteer.com, www.backtohome.org) รับอาสาสมัครเยาวชนที่
สนใจทำความดี Youth Volunteer www.deksiam.com (TRN (Thai Rural Net) โทร.
๐๒-๕๓๗-๑๘๐๐ ต่อ ๑๐๕, ๐๒-๕๓๗-๒๖๓๖
www.thairuralnet.org) (Youth Volunteer
เยาวชนอาสาสมัคร กลุ่มนวัตกรรมเยาวชนเพื่อ
สังคม (YIY) โทร.๐๒-๕๓๗-๓๘๓๑ www.deksiam.com) ศูนย์ประสานงานเครือข่ายจิต
อาสา www.volunteerspirit.org (TRN (Thai
Rural Net) โทร. ๐๒-๕๓๗-๑๘๐๐ ต่อ ๑๐๕,
๐๒-๕๓๗-๒๖๓๖ www.thairuralnet.org)
(Youth Volunteer เยาวชนอาสาสมัคร กลุ่ม
นวัตกรรมเยาวชนเพื่อสังคม (YIY) โทร. ๐๒-
๕๓๗-๓๘๓๑ www.deksiam.com)





อายุทิพย์...เท่าไร

• นักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขาศาลือโสภ
ร่วมกันเกี่ยวข้าวของชุมชน

ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน
งานดีมีประโยชน์ย่อมเป็นค่า “บวก”
งานไม่ดี บางที่ไร้สาระ บางที่เบียดเบียน
คนอื่น ย่อมมีค่าเหมือนกัน แต่อยู่ฝั่งตรงข้าม
เรียกค่า “ลบ”

เพราะเหตุนี้ รายได้ ความนิยมของ
ประชาชนจึงมิใช่ตัวชี้วัดบ่งบอก
มีเงินเป็นพันล้าน มีคนรักหลงไหลทั้ง
แผ่นดิน ตายไปก็อาจตกนรก
กฎหมายอาจล่าเอียง ตามใจคนร่าง



กฎหมาย แต่กฎแห่งกรรมนี่ซิเที่ยงแท้ แสนบริสุทธิ์ ยุติธรรม

“อายุ” เป็นเพียงตัวเลข บอกว่าเกิดมาในโลก ณ ชาตินี้มานานกี่ปี
แต่ “อายุทิพย์” จะบอกเราว่า ชาตินี้ที่เกิดมาอาศัยผู้คนอุ้มชูมากมาย
ทำลายทรัพย์ากรเหลือล้น
แต่ยังดีที่ทำตัวมีประโยชน์ต่อผู้อื่น
สิริรวมแล้วก็ปี !

เพราะชีวิตเป็นวัฏสงสาร ผ่านการเกิดดับนับจำนวนครั้งยังมากมายยิ่งกว่าเม็ดทราย
ในท้องทะเล...อย่าตกใจ

ดูที่ชาตินี้ก็พอ เราเริ่มต้นพร้อมๆ กัน

“อายุทิพย์...เท่าไร” บางคนอาจ
ก้มหน้าอดสูใจ นับแล้วมีแค่นิดเดียว
ผิดกับอายุในบัตรประชาชน ที่นับวัน
จะมากขึ้น

คนบางคนเกิดมาไร้สำนึก เรียก-
ร้องทุกอย่างจากคนอื่น คิดแต่ผล
ประโยชน์ตัวเอง ตัวเองจะได้อะไร

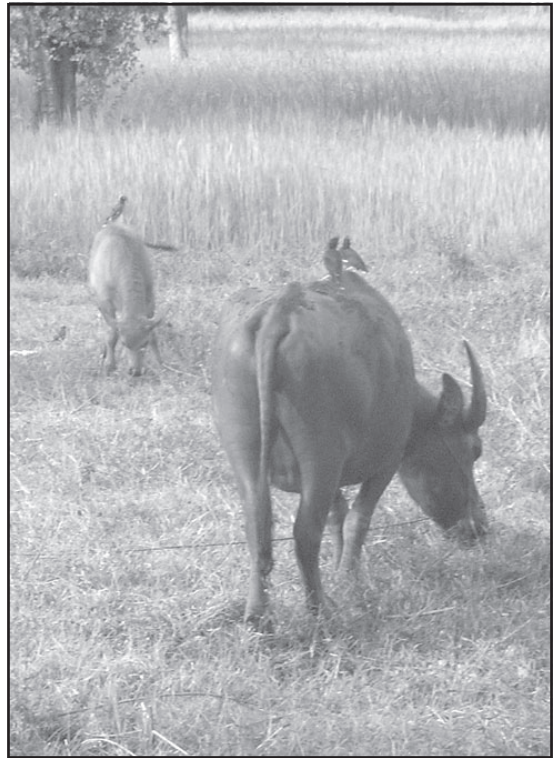
คนบางคนรุ่มรวย มัวเมา แสวง
หาความสุข รูปรสกลิ่นเสียง เวลาทำ
ประโยชน์ชีวิตจึงน้อยแสนน้อย

คนบางคนมอมเมาตัวเอง และ
มอมเมาคนอื่นแถมสำคัญว่าเงินยิ่งใหญ่
นั้นเก่ง

“อายุทิพย์...เท่าไร” เตือนตน
เตือนใจ จะนำนาวาชีวิตสู่หนใด

หากโลกคือชีวิตหนึ่ง มนุษย์ก็คือ

- จะเกาะคนอื่นยังชีวิตไปวันๆ
หรือสร้างสรรค์ทำประโยชน์แก่ผู้อื่น





• มะพร้าวอ่อนกินดีจริง ๆ
ขอบคุณครับอา...

ชาติหนึ่งของ
บางคนทำประโยชน์
มากกว่าคนอื่น เกิดมา
หลายสิบชาติก็เป็น
เรื่องจริง

เมื่อดเลือดทั้งหลาย บางคนเป็นเมื่อดเลือด
แดง บางคนเมื่อดเลือดขาว บางคนเมื่อด
มะเร็ง!

อยู่อย่างมีเกียรติ มีบารมีในสังคม
แต่ที่แท้ก็แค่มะเร็งของโลก!

พี่น้องครับ หยุดความอหังการ มา
ค้นหาคุณค่าชีวิตที่แท้ดีกว่า

“อายุทิพย์...เท่าไร” ถามใจบ่อยๆ
วันเวลาที่ผ่านไป ทำอะไรบ้าง

จะทำดีทั้งที่จะเจียบหรือป่าวประกาศ
จะเป็นแบบคนธรรมดาหรือนัก
การเมือง

ตรวจอายุทิพย์ของบางคน มีแค่
ไม่กี่วัน

อายุเขาใหม่ถ้าอายุทิพย์สั้นนิดเดียว
แข่งเรือแข่งพาย แข่งวาสนา บางที
เขาว่าเป็นฟ้าลิขิต

แต่การทำดี ชีวิตนี้เราต้องสั่งสมเอง
ฟ้ามีอาจเอื้อม

“อายุทิพย์...เท่าไร”

วันนี้ได้ทำประโยชน์ให้แก่โลก ทำ
ความดีให้คนอื่นหรือยัง

คิดอะไรไม่ออก เอาเบญจศีล เบญจ-
ธรรม เป็นธรรมบุญครองชีวิตก็ยังไม่
เพราะทันสมัยใหม่เสมอ



พอใจที่จะทำดี

ทำไมผู้คนจำนวนมากจึงมีความพึงพอใจและสนุกกับการเล่นกีฬา การผจญภัยหรือแม้แต่การเล่นเกมเสียงชีวิตต่างๆ เช่น ปีนเขา ดำน้ำใต้ทะเล กระโดดบันจี้จัมพ์ แข่งรถ ฯลฯ ทั้งที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากลำบาก ต้องใช้ทั้งเวลาและความอดทนพยายามในการฝึกฝน ตลอดจนบางครั้งก็เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับกิจกรรมดังกล่าว โดยที่อาจไม่ได้ทรัพย์สินเงินทองอะไรตอบแทน หรือไม่ได้ก่อให้เกิด“ผลผลิต” ที่เป็นประโยชน์อะไรต่อสังคมส่วนรวมเลย

ในขณะที่การทำความดี ซึ่งถึงแม้จะต้องเหน็ดเหนื่อยบ้าง ต้องใช้ความพยายามและอดทนในการต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ บ้าง โดยที่อาจจะเหนื่อยน้อยกว่า หรือใช้ความอดทนพยายามน้อยกว่า แต่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขทั้งต่อตนเองและสังคมส่วนรวมในวงกว้างมากกว่า คนเหล่านั้นกลับไม่สนใจกระทำ และแม้ว่า“สนุก” กับกิจกรรมที่มีแก่นสาระน้อยกว่าดังกล่าว ถ้าผู้คนสามารถ “สนุก” หรือ “พอใจ” กับการทำความดี เหมือนเช่นที่สนุกกับการเล่นกีฬา เล่นเกมคอมพิวเตอร์ แข่งรถ ผจญภัย ฯลฯ เวลา แรงงาน เงินทอง

สติปัญญา ที่หมดไปกับกิจกรรมซึ่งไม่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขอะไรต่อสังคมส่วนรวม ก็จะถูกนำมาใช้ให้เกิดอรรถประโยชน์(Utility) สูงสุด

ประเด็นที่น่าพิจารณาก็คือ อะไรเป็นเงื่อนไขหรือเหตุปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้คนเกิด “ความสนุก” กับการทำกิจกรรมต่างๆ ถ้าตอบปัญหานี้ได้กระจ่างชัด และสามารถ “ออกแบบ” กิจกรรมที่เป็น “ความดี” ทั้งหลาย ให้สอดคล้องกับเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดความรู้สึกสนุกได้ ก็มีช่องทางที่จะทำให้ผู้คน “สนุก” หรือมี “ฉันทะ” กับการกระทำความดี และสามารถส่งเสริมให้กิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์สุขทั้งแก่ตนเองและสังคมส่วนรวม แผลขยายขอบเขตออกไปได้อย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม สิ่งซึ่งเป็นที่ความสนุกสำหรับผู้คนแต่ละคนมักจะแตกต่างกันไป บางคนสนุกกับการเล่นฟุตบอล ขณะที่บางคนก็ไม่ชอบเล่นเพราะเหนื่อยเร็ว แคว้งเตะลุยกฟุตบอลไม่กี่ครั้งก็หมดแรงแล้ว แต่ชอบการแข่งขันรถมากกว่า บางคนก็ไม่ชอบการแข่งขันรถเพราะรู้สึกอันตราย แต่สนุกกับการเล่นหมากรุก บางคนก็ไม่ชอบหมากรุกเพราะต้องใช้เวลาสมาธิมาก แต่สนุกกับการเล่นดนตรี ขณะที่บางคนก็ไม่ชอบเล่นดนตรีเพราะรู้สึกเป็นเรื่องยากสำหรับตน แต่สนุกกับการเล่นเกมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

แล้วอะไรคือแก่นสาร(essence)ที่เป็นคุณลักษณะร่วมของกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ที่ทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึก “สนุก” โดยถึงแม้จะเป็นกิจกรรมที่แตกต่างกัน แต่ก็มีคุณลักษณะร่วมบางอย่างแฝงอยู่ภายในกิจกรรมดังกล่าว ซึ่งทำให้ทุกคนต่างก็รู้สึก “สนุก” หรือมี “ฉันทะ” กับการทำกิจกรรมเหล่านั้นเหมือนกัน

ในที่นี้จะลองเสนอสมมติฐานบางอย่าง เพื่อให้ถกเถียงวิจารณ์กันว่าจะใช้เงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึก “สนุก” กับการทำกิจกรรมต่างๆ หรือไม่ กล่าวคือ

๑. กิจกรรมที่จะสร้างความ “สนุก” หรือ ความรู้สึก “พึงพอใจ” ได้ นั้น ต้องเป็นกิจกรรมที่บุคคลนั้นๆ ทำได้ดีกว่าคนอื่นๆ เพราะถ้ากิจกรรมใดทำแล้วประสบแต่ความล้มเหลว ล้วนๆไปไม่ได้ ก็คงไม่รู้สึกสนุกกับกิจกรรมดังกล่าว เช่น คนที่เล่นหมากรุกแล้วมีแต่แพ้คน อื่นอยู่เสมอ ก็คงไม่รู้สึกสนุกกับการเล่นหมากรุก แต่ถ้าเล่นแล้วชนะบ้าง แพ้บ้าง โดยชนะเป็นส่วนใหญ่ แพ้เป็นส่วนน้อย ก็จะมีรู้สึกสนุกกับการเล่นหมากรุก เป็นต้น

๒. จากข้อ ๑. กิจกรรมที่ทำแล้วสามารถสร้างความรู้สึก
ว่าประสบความสำเร็จหรือชนะคนอื่นได้ จะต้องเป็นกิจกรรมที่ฝึกกติกา
ระเบียบแบบแผน หรือเครื่องบ่งชี้ความสำเร็จที่ชัดเจน ดังเช่น เกม
ต่างๆ ที่จะต้องมีกฎกติกาของการเล่นที่ชัดเจน อันสามารถใช้เป็น
เครื่องตัดสินได้ว่า ใครแพ้ใครชนะ ใครทำคะแนนได้มากกว่ากัน
หรือเกมบางอย่างที่เป็นการแข่งขันกับตัวเอง โดยไม่ได้มุ่งแข่งขัน
กับคนอื่น(อาทิ การปีนเขา เป็นต้น) ถ้าจะให้ เป็นกิจกรรมที่สามารถ
สร้างความ “สนุก” ได้ ก็จะต้องมีกติกาและเครื่องชี้วัดสำหรับเป็น
เกณฑ์ตัดสินว่า ตนสามารถเอาชนะตัวเองตามเป้าหมายที่วางไว้ได้
มากน้อยแค่ไหนอย่างไร เป็นต้น

๓. จากข้อ ๒. เมื่อทำกิจกรรมที่ชี้วัดให้
เห็นว่าตนสามารถเอาชนะคนอื่น หรือเอาชนะตัวเอง
ได้ตามเป้าหมายที่กำหนด ก็จะก่อให้เกิดความรู้สึก
ภาคภูมิใจในตัวเอง (Self esteem)
และทำให้รู้สึกว่า “ตัวตน” ของตน
เองได้รับการยอมรับจากผู้อื่นใน
สังคมมากขึ้น อันทำให้เกิดความ
เชื่อมั่นในตำแหน่งแห่งที่ของตัวตน
ที่จะมีชีวิตอยู่ในสังคมนั้นๆ ต่อไป
อย่างมีความหมายมากขึ้น

๔. จากข้อ ๓. กิจกรรม
ที่สามารถจะทำให้เกิดความรู้สึก
ภาคภูมิใจในตัวเองได้นั้นต้องเป็น
กิจกรรมที่มีความท้าทาย ไม่ใช่ได้
มาง่ายๆ โดยไม่ต้องออกแรงต่อ



สู้กับอุปสรรคปัญหาอะไรเลย เพราะสิ่งที่ได้มาอย่างง่ายตายเกินไปนั้น ย่อมไม่ก่อให้เกิดความรู้สึก
นำภาคภูมิใจอะไร

๕. กิจกรรมใดที่มุ่งแข่งขันเพื่อการเอาชนะคนอื่น อาจมีโอกาสมุ่งแข่งขันไปสู่วิศทางที่
มุ่งทำลายคนอื่น (ด้วย “วิชามาร” ต่างๆ) แทนที่จะใช้เวลา แรงงาน สติปัญญา และ
ทรัพยากรที่มีอยู่ทั้งหมดในการพัฒนาตัวเอง เพื่อหวังจะให้ตนประสบความสำเร็จ อันอาจก่อให้เกิด
“อกุศลจิต” ที่เป็นความไม่ดีเกิดขึ้น แต่ถ้าตั้งเป้าหมายโดยมุ่งจะแข่งขันเพื่อเอาชนะตัวเองเป็น
หลัก (ส่วนการจะชนะคนอื่นได้หรือไม่ นั่นไม่ใช่เป้าหมายสำคัญ) กิจกรรมนั้นก็ยังมีโอกาสอันน้อยที่
จะเบี่ยงเบนไปสู่วิศทางของ “ความไม่ดี”

ถ้าสมมติฐานที่กล่าวมาข้างต้นถูกต้อง และหากความหมายของ “ความดี” คือสิ่งที่
กระทำแล้วก่อให้เกิดประโยชน์สุขทั้งแก่ตัวเองและผู้อื่น อีกทั้งเป็นการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่าง
ประหยัด จนเกิด “ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน ประโยชน์สูง ประหยัดสุด”

การออกแบบกิจกรรมที่เป็น “ความดี” ในความหมายที่กล่าวมาให้เกิดระเบียบแบบ
แผนหรือกรอบกติกาของการประพฤติปฏิบัติซึ่งมีเกณฑ์ชี้วัดความสำเร็จ อันสามารถจะ “แข่งขัน”
กับตัวเองได้ โดยตั้งเป้าหมายในขอบเขตที่เหมาะสม “พอเพียง” เพื่อให้เกิดความ “ท้าทาย”
ที่จะเอาชนะตัวเองตามเกณฑ์ที่กำหนดดังกล่าว ซึ่งจะต้องใช้ความพยายามบ้าง (ไม่ใช่ชนะได้
อย่างง่ายดาย) เพื่อให้เกิดความรู้สึก “ภาคภูมิใจ” ที่ทำได้

ขณะเดียวกันเป้าหมายนั้นก็ต้องไม่ยากเกินไป ไม่ใช่ตั้งเป้าไว้สูงมากเกินไปเสียแต่แรก จน
ยากที่จะทำได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วต้องประสบความสำเร็จ “พ่ายแพ้” ครั่งแล้วครั่งเล่า จนหมด
“ความสนุก” ที่จะประพฤติปฏิบัติต่อไป (เหมือนการเล่นหมากรุกที่ต้องเริ่มจากการเล่นกับคนที่
ไม่เก่งมากนักก่อน เมื่อเราเล่นได้ชนะเป็นส่วนใหญ่ ก็มีความสนุกที่อยากที่จะเล่นต่อไป และมี
ฉันทะความพึงพอใจที่จะพัฒนาทักษะการเล่นให้สูงขึ้น พร้อมกับการเล่นกับคู่แข่งที่เก่งยิ่งขึ้นๆ
เป็นลำดับ)

ถ้าหากกระทำได้ตามเงื่อนไขขององค์ประกอบเหล่านี้ การทำความดีก็อาจกลายเป็นเรื่อง
สนุกได้เช่นกัน เหมือนกับการเล่นเกมต่างๆ ที่ทำให้เรารู้สึกสนุก แล้วเราก็จะพอใจกับการทำสิ่งดีๆ
เหล่านั้นให้มากยิ่งขึ้น เพราะมีความ “สนุก” ที่จะทำให้ความดีนั้นต่อๆ ไป





วิถีเปรียบเทียบนี้เป็นของท่านอาจารย์พุทธทาส และมีสไลด์ชุดนี้ฉายประกอบมานานหลายสิบปี ท่านจินตนาการหามาทุกตัวเป็นนักเรียน โดยมีตัวหนึ่งหางด้วนจากอุบัติเหตุ เจ้าตัวนี้กลับทำให้เป็นปมเด่น แล้วเชิญชวนให้ตัวอื่นมาหางด้วนด้วยกัน

สไลด์ชุดนี้ชี้จุดอ่อนของการศึกษา ที่ทำให้เด็กตกต่ำไว้อย่างชัดเจน

สรุปก็คือ การศึกษากำลังหลงทาง

มีข้อสังเกตหลายข้อที่อยากจะเล่าสู่กันฟังดังนี้

๑. สังคมเลว การศึกษาเป็นจำเลยที่ ๑
ปัญหาสังคม แม้จะสลับซับซ้อนยุ่งเหยิง แต่
ถ้าค่อยๆ ถอดรหัสอย่างใจเย็น เราก็จะพบ
จำเลยยี่นเรียงเป็นแถว

คนเลว คนไม่มีคุณภาพ ก็ต้องโทษ
การศึกษาโรงเรียนไม่ดี ครูไม่อบรมสั่งสอน

ใครเป็นอาชญากร เขาก็โทษนี้แหละ
เพราะอบรมไม่ดีมาตั้งแต่อยู่โรงเรียน

ระบบการศึกษาจะกัมน้ำ ขอมรับ
ความจริงเรื่องนี้หรือไม่

หรือจะโทษผู้อื่นเหมือนอย่างที่ว่า
ทั้งหลายเขาไปโยให้พันตัว

๒. รัฐบาลกับการศึกษา ภายใต้การ
บริหารของพรรคไทยรักไทย ซึ่งเป็นรัฐบาลชุด
ที่ผ่านมา

ต้องถือว่าไม่ได้สนใจเรื่องนี้เลย

การปฏิรูปการศึกษาก็เพียงแค่ปรับ
โครงสร้างของบุคลากรซึ่งกลับยุ่งเหยิงมากขึ้น



มีคนได้-เสียประโยชน์ แต่เด็กไม่ได้อะไร
การปฏิรูปการศึกษาที่ผ่านมาจึงเป็นแค่
ปาที การแสดงที่ดูเหมือนตั้งใจ แต่แท้จริงก็
แค่การเปลี่ยนวิธีแบ่งเค้กแนวใหม่ !

๓. ลอกเขามาหรือบูรณาการ วันนี้
Child Center บางคนเขาก็เรียก “ควายเซ็นเตอร์”
ปรัชญาให้เด็กเป็นศูนย์กลางหมายถึง
อย่างไร

พอร์ต ฟอริไอ้ การสะสมผลงานของครู
หวังพัฒนาคุณภาพ ครูก็เลยมัวแต่สะสม
เหมือนนักสะสมแสตมป์หรือไม่



ครูต้องทำเอกสารมากมาย เพราะหน่วย
กลางพยายามจะให้เอกสารเป็นตัววัดคุณภาพ
ของครู

ในต่างประเทศโรงเรียนเป็นของชุมชน
ในเมืองไทยก็พยายามยกให้ อบต. ครูหลาย
คนทำใจไม่ได้ ไม่อยากเปลี่ยนนายใหม่

ระบบดีๆ ของต่างประเทศ แต่พอมา
เข้าเมืองไทยกลับแปรสภาพกลายเป็น

ผู้รู้ก็ยังคงสงสัย ทำไมทำไมไม่สำเร็จ

การลอกแต่รูปแบบจึงไม่ใช่ความก้าวหน้า
แต่เขาเรียกว่า การบวนการเถรสองบาท

ระบบการศึกษาหลายๆเรื่อง มิใช่การ
“ทาสี” แต่ต้องให้ฝ่ายปฏิบัติเข้าใจปรัชญา
แก่นแท้ของเรื่องต่างหาก

๔. คุณภาพครู หัวกะทิหรือหางกะทิ
องค์กรก้าวหน้าเขาเริ่มที่การคัดเลือกบุคลากร
มีคุณภาพเป็นลำดับแรก

เมื่อ ๕๐ ปีก่อน คนเป็นครูต้องเรียนเก่ง
แต่เมื่อวาน คนเป็นครูเพราะเข้าคณะอื่นไม่ได้
หรือเพราะเข้าได้ง่ายกว่าคณะอื่นๆ

คนจบสถาบันราชภัฏบางแห่ง บริษัท
เอกชนเขาไม่รับเข้าทำงาน ฟังข่าวนี้แล้วเศร้า
ใจไหม

๕. กับดับลูกหลานเต็มเมือง ยังไม่มี
พรรคการเมือง ยังไม่มีรัฐบาลใดที่มีนโยบาย



ดูแลสวัสดิภาพของเยาวชนให้ปลอดภัย
จัดการกับสิ่งแวดล้อมที่ช่วยเด็กให้เสียคน

อาจารย์ประชัยท่านเคยทำแค่บางส่วน
เพียงแต่นั้นสังคมก็แซ่ซ้อง

เมื่อลูกก้าวออกจากบ้าน พ่อแม่ก็เริ่ม
กลุ้มใจ เขาจะเรียนมัธยมดีมัธยมดี หนีเที่ยวมัธยม
จะถูกจับไปขายมัธยม โอ! พระเจ้าจอร์จ สังคม
บัดชบอะไรขนาดนี้!

ความจริงแล้วธุรกิจ “ค้ากำไร” คือตัวการ
ที่สร้างกับดักชีวิตมากมาย

ต้องมีการควบคุมเข้มงวด

กำไรของเขา แต่ลูกของเราจะขาดทุน
เราควรเห็นใจใคร

มีคนบอกว่า คนไทยไม่ค่อยรักเด็ก ไม่
ห่วงใยเด็ก เด็กวันนี้จึงเป็นเหยื่อธุรกิจค้ากำไร
มากมาย

เด็กมีทางนรกมีโช้ยบายมุข ๖ แต่มากกว่านั้น

๖. วงจรอุบาทว์ของพ่อแม่ สืบเนื่องจากข้อ ๕ สมาชิกของเด็กจึงหายไป เพราะมีสิ่งยั่วยวนมากมายเหลือเกิน

ไม่ตั้งใจเรียน โดดร่ม และคบเพื่อนชั่ว เพื่อนชั่วจะใครที่ไหน ก็ที่ชวนให้เราไม่มีใจเรียนนั่นแหละ ต่างฝ่ายจึงเป็นเพื่อนชู้ของกันและกัน ยิ่งเรียนยิ่งมีเพื่อนชู้มาก ยิ่งหนีเที่ยวเก่ง แล้วจะปล่อยให้ลูกเรียนต่อไปหรือเอามาทำงานเสียยังดีกว่า ให้รับผิดชอบชีวิตตัวเอง หรือช่วยงานบ้าน

ไปโรงเรียนวันนี้ของเขา จึงเหมือนไปเพิ่มความเข้มข้นในการทำชั่วมากขึ้น!

อย่าไปเลยโรงเรียน ไม่อยากเรียนก็ไม่ต้องเรียน มาทำงานเถอะไอ้หนู!

โตเป็นผู้ใหญ่อยากเรียนค่อยไปเรียนพิเศษ เรียน กศน. เรียนภาคค่ำ ก็ยังมีโอกาสอีกถมไป

ความจริงถ้าโรงเรียนเอาจริงกับการเช็คเวลาเรียน ใครไม่เรียนต้องเอาเรื่อง

เราจะดึงเด็กเข้าสู่ห้องเรียนได้อีกมากมาย กล้าทำหรือไม่ หรือกลัวเด็กอาฆาตหรือกลัวโรงเรียนมีนักเรียนน้อย

๗. การศึกษาที่เปลี่ยนรากแก้ว สังคมไทยเป็นสังคมเกษตร แต่การศึกษาได้ส่งเสริมจุดนี้มากน้อยแค่ไหน

เด็กที่จบแล้วกลับไปมีอาชีพเกษตรกรตามอย่างพ่อแม่ก็เปอร์เซ็นต์



ในหลักสูตรโรงเรียน ทำไมไม่ส่งเสริมเขาให้มีความรู้ทางการเกษตรมากขึ้น

รวมถึงการให้กำลังใจ

เราต้องการเปลี่ยนอาชีพเกษตรให้เป็นอย่างอื่นใช่หรือไม่

๘. บทสรุป การศึกษาที่ผิดพลาดไม่เหมือนคุณหมอรักษาไข้ผิดพลาด เพราะเราต้องใช้เวลาเป็นปีๆ กว่าจะรู้

และเมื่อรู้ จะสายไปไหมเนี่ย?

มองดูปรากฏการณ์ในสังคมวันนี้ ปัญหาเยาวชนมีมากมาย

ทำนองนอนหลับกันติดอยู่หรือ?



ที่นี่เป็นโรงเรียนสีขาวหรือโรงเรียนปลอดอบายมุข และเป็นโรงเรียนวิถีพุทธด้วย

โรงเรียนบ้านหนองตาดำ

© กอว มก.



เราเดินทางไปถึงโรงเรียนบ้านหนองตาดำประมาณ ๑๑.๐๐ น. วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๕ พอจอดรถ อาจารย์สมชาย วิเชียรเลิศ ผู้อำนวยการโรงเรียน และอาจารย์โสภณ สุขช่วย ก็เข้ามาต้อนรับ พาเดินชมบริเวณโรงเรียน พอดีเป็นเวลาพัก เด็กเล็กๆ เลยเดินตามดูพวกเรากันใหญ่โตๆ ที่นี่ท่าทางแจ่มใส เบิกบานดี

หน้าอาคารเรียนเพิ่งเริ่มปลูกผักเล็กน้อย อาจารย์สมชายเล่าว่า ก่อนหน้านี้มีครูที่เรียนจบเกษตรกรรมนำนักเรียนปลูกพืชผักเป็นเรื่องเป็นราว แต่ตัวของชาวบ้านเข้ามากินหมด แล้วครูก็ย้ายไปสอนที่อื่นด้วย ไม่มีใครช่วยทำแทน ทว่านักเรียนก็มีกิจกรรมอื่นๆ อีกหลายอย่าง เช่น มีห้องสหกรณ์ขายขนมชนิดๆ หน้อยๆ ให้เด็กได้ฝึกหัดค้าขายและบริการ แล้วก็มีส่วนที่พาให้



เด็กออกกำลังกายกันเต็มที่ มีป่าชุมชนให้
เดินเล่น นั่งเล่นเย็นใจ บางคราวอาจารย์สมชาย
ก็ใช้เป็นห้องเรียน

เราเดินรอบโรงเรียน ดูสะอาดดี มีเศษ
กระดาษจากถุงขนมบ้างเล็กน้อย คงเพราะมี
เด็กอนุบาลอยู่ด้วย แต่คุณครูที่เดินมาเจอ
ขยะก็เก็บไปทิ้งทันที ต้นไม้ก็มีมากทำให้ร่มรื่น
หน้าห้องเรียนมีภาพวาดบ้าง ภาพถ่ายบ้าง
ประดับประดาดูมีสีสัน เราแวะเข้าไปที่ห้อง
เรียนอนุบาล คุณครูบอกให้สวัสดีผู้ใหญ่
เด็กๆ ก็ทำความเคารพกันน่ารักน่าเอ็นดู ใน
ห้องเรียนมีหนังสือ มีเกมต่างๆ และของเล่น
ให้เด็กได้เรียนรู้ น่าสนใจที่เด็กๆ ในท้องที่ห่าง
ไกลก็มีโอกาสเช่นนี้

เที่ยงตรง ได้ยินเสียงระฆังบอกเวลา
นักเรียนต่างนั่งลงหน้าห้องเรียนของทุกอาคาร
เพื่อสวดบทแผ่เมตตาด้วยกัน นักเรียนรุ่นพี่
กล่าวนำสวดแผ่เมตตา จบแล้วก็เล่านิทาน



ให้น้องฟัง คุณครูบอกว่ามีนิทานดีๆ เล่าให้เด็กฟังทุกวัน เพราะที่นี่เป็นโรงเรียนสี่ขาหรือโรงเรียนปลอดคอบายมุข และเป็นโรงเรียนวิถีพุทธด้วย

นักเรียนสวดแผ่เมตตาเสร็จแล้ว เราเดินไปคุยกับนักเรียนที่เล่านิทานให้น้องฟังอีกคนหนึ่งเดินแยกไปคุยกับนักเรียน พบนักเรียน ม.๓ ชื่อ ด.ช.ฉัฐพล และนักเรียน ม.๒ ชื่อ ด.ญ.สุชาดา ถามว่าภูมิใจอะไรมากที่สุด ฉัฐพลบอกว่า ภูมิใจที่สอบได้นักธรรมเอกแล้ว ส่วนสุชาดาก็ได้นักธรรมโทแล้ว ทั้งสองช่วยกันเล่าว่า นักธรรมตรีนั้นอาจารย์ที่โรงเรียนสอน ส่วนนักธรรมโทและเอกมีพระจากวัดมาสอนให้ เมื่อถามว่าชอบเรียนวิชาใดมากที่สุด ฉัฐพลตอบว่า ชอบวิชาสังคมเพราะอาจารย์ให้คิดเอง ทุกชั่วโมงจะมี

ปัญหาให้นักเรียนช่วยกันคิด

ชั้นบนของอาคารเรียน แบ่งพื้นที่ส่วนหนึ่งเป็นห้องทำงานของผู้อำนวยการโรงเรียน และห้องรับแขก อีกส่วนหนึ่งเป็นห้องประชุมครูซึ่งจัดโต๊ะเป็นรูปตัวยู มีกระดานดำอยู่ด้านหน้า มีบอร์ดแสดงรายชื่ออาจารย์ วุฒิตำแหน่ง และวันที่รับราชการอยู่ด้านหลัง หลังจากเดินชมบริเวณโรงเรียนแล้ว อาจารย์สมชายและอาจารย์โสภณก็ให้โอกาสพวกเราพูดคุยซักถามที่ห้องประชุมครู

วันนั้นมีกรรมการมาประเมินคุณครูยอดนักอ่าน เพราะจังหวัดมีโครงการส่งเสริมการอ่านทั้งเด็กและผู้ใหญ่ อาจารย์สมชายสมัครเป็นผู้บริหารยอดนักอ่าน อาจารย์โสภณสมัครคุณครูยอดนักอ่าน และโรงเรียนส่งชื่อเด็กหญิงยอดนักอ่านด้วยอีกคน แต่อาจารย์



ผอ.สมชาย



อาจารย์โสภณ

โสภณไม่รับการประเมิน ให้เหตุผล
กรรมการที่มาประเมินว่า วันนี้มีแขก
สำคัญที่รอคอยมานานจึงไม่มีเวลารับ
การประเมิน ดูเหมือนเขาพูดเล่นๆ
แต่ก็มีแววจริงใจ ทำให้ทุกคนรวมทั้ง
ผอ.หัวเราะตามไปด้วย

อาจารย์โสภณ สุขช่วย คน
นครศรีธรรมราช เล่าว่าตอนเรียนจบ
ใหม่ๆ บรรจุเข้าทำงานที่นี้ บอกแม่
ว่าจะมาแค่ ๒ ปีจะย้ายกลับ แต่มา
อยู่แล้วประทับใจอาจารย์ใหญ่คือ
ผอ.สมชายในปัจจุบันที่ไม่มีอบายมุข

และตั้งใจทำงานทุ่มเทให้โรงเรียนรวมทั้งพัฒนาชุมชน
จริงจัง เขาเคยอยู่ช่วยอาจารย์ใหญ่ปลูกต้นไม้ข้าง
สร้างอาคารเรียนใหม่บ้าง จนเป็นโรงเรียนที่ร่มรื่น มี
สนามฟุตบอล สนามบาสเกตบอล และสนามเด็กเล่น
ให้เด็กๆ ได้ออกกำลังกายอย่างเพลิดเพลิน ประกอบ
กับอาจารย์โสภณก็มาพบเนื้อคู่ที่เป็นครูสาวจากแดน
ใต้ด้วยกันที่นี้ จึงตกลงปลงใจอยู่เป็นชาวหนองตาตำ
จนบัดนี้

โรงเรียนบ้านหนองตาตำมีนักเรียน ๔๐๐ คน ครู
๑๕ คน ปรียญเอก ๑ คน ปรียญโท ๓ คน ปรียญตรี
๑๔ คน ประกาศนียบัตร ๑ คน เริ่มสอนนักเรียนเมื่อ
๒ ปีที่แล้ว มีครูเรียนจบปรียญโทสาขาภาษาบาลี-
สันสกฤตจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ช่วยสอนหลักสูตรนักเรียนตรีให้นักเรียน ส่วนนัก
กรรมโทและนักเรียนเอก พระมาสอนให้ ปัจจุบันมี
นักเรียนสอบนักเรียนได้ ๑๒๑ คน

อาจารย์สมชายมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๒๕ แรกๆ
มีแต่พื้นที่โล่งๆ อาจารย์สมชายกับครูในโรงเรียนขอ
พันธุ์ไม้จากโคราชช่วยกันปลูกตั้งแต่ปากทางเข้ามาถึง
ในโรงเรียน แต่บางส่วนถูกชาวบ้านโค่นออกเพราะ
ความต้องการไม้ตรงกัน

มาแรกๆ ครูในโรงเรียนติดอบายมุขกันมาก เป็น
หนี้เป็นสิน ไม่เอาใจใส่การสอน อาจารย์สมชายคิด
ตามงานสม่าเสมอ ถ้าครูไม่สอนนักเรียน ก็จะตามจน
พบไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกโรงเรียน และพูดคุยกับครู

เด็กนักเรียนบางส่วนพักเที่ยงด้วยการอ่านหนังสืออย่างเพลิดเพลิน



แต่ละคน แนะนำการดำรงชีวิตที่เหมาะสม แก่ความเป็นครู ในที่ประชุมครู เมื่อหมด ประเด็นที่ปรึกษาหารือกันแล้วก็จะ ‘จิ้น ธรรมชาติ’ อาจารย์สมชายเล่าอดีตว่า

“มาใหม่ๆ ผมนัดทำงานวันเสาร์ มา ปรับปรุงโรงเรียน แล้วก็มีแผ่นโฮโด ไปเขย่า อยู่หลังบ้านพัก เขาบอกว่าเยี่ยมชาวบ้านมา ผมก็บอกให้เลิก ตอนหลังครูกินเหล้าแล้ว ไปเล่นไพ่ในหมู่บ้าน กลางวันยังไม่มาสอน ผมก็ตามไปในหมู่บ้าน เมียนั่งร้องไห้อยู่ใน โรงเรียน เสียเงินเดือนละสามสี่หมื่น แล้วก็ ลาโรงเรียนไป ๓ วัน ไปหาแม่อยู่ต่างจังหวัด เอาเงินมาใช้หนี้...

สิ้นเดือนสมัยก่อนไม่ได้จ่ายผ่านธนาคาร ไปปรับเงินมาจ่ายกันที่โรงเรียน ผมสังเกตว่า คนนั้นก็มา คนนี้ก็มา มาเก็บเงินครุค่าเหล่า คำนั่นค่านี่ เป็นครูไปยืมเงินชาวบ้านได้ยังไง ผมก็หาสาเหตุหลายๆ อย่างนี้แหละ ค่อยๆ แก่ จนกระทั่งตั้งกองทุนโรงเรียน ให้ครูสะสม เดือนละอย่างต่ำ ๕๐ บาท แล้วก็เอามารวมๆ กัน เดียวนี้มีอยู่สามแสนกว่าบาท ให้ครูกู้ ดอกเบี้ย ๑% ต่อเดือน คนฝากได้ ๑๕ สตางค์ โรงเรียนขอค่าบริหารจัดการสิ่งหนึ่ง...

เวลาผมไปไหน ผมจะจิ้นปายไว้ วันไหน ผมไปไหน ครูเขารู้ว่าวันนี้ผมไม่อยู่ ก็จะทำ งานลดความกระตือรือร้นลง จะทำอะไรก็ได้

ตอนหลังผมไม่ขึ้นป้าย ไปประชุมไปไหนก็แล้วแต่ผมก็กลับมา เดินตามห้อง คู่มือห้องไหนเป็นยังไง ดูเสร็จถึงจะขึ้นไปทำงาน”

อาจารย์สมชายเคยกลับมาเจอห้องเรียนที่ไม่มีครูสอน ต้องไปตามและพบว่าครูกำลังเล่นการพนันกันอยู่ เห็นแล้วก็ขมใจ ไม่พูดอะไร วันรุ่งขึ้นจึงเชิญครูมาพูดคุยทีละคน อบายมุขอื่นๆ อาจารย์สมชายก็ต่อสู้อันนั้น

“เรื่องบุหรี ผมก็เขียนเป็นสูตรไว้ว่า ของอะไรเท่าไหร่ ถ้าวันละของ หกเดือนเท่าไหร่ ๑ อาทิตย์หกเดือนเท่าไหร่ ๑ เดือน ๑ ปี ๕ ปี ๑๐ ปี หกเดือนเท่าไหร่ แล้วก็เอาหนังสือธรรมะเรื่องการไม่สูบบุหรี่ซึ่งผมเป็นสมาชิกอยู่ตอนนั้น ให้เขาอ่าน ก็ค่อยๆ เลิกกันไป เหล้าก็เหมือนกัน เวลาจัดกิจกรรมในโรงเรียน จะไม่มีเล่นไพ่ ไม่มีกินเหล้า ฝึกจนเป็นนิสัย แล้วอีกอย่างหนึ่งเขาอยู่กับผมมาเป็น ๑๐-๒๐ ปี อายุก็มากแล้ว ผม แล้วก็คิดว่า นี่แหละทำให้ครอบครัวเขาอบอุ่น เขามีเวลาให้ครอบครัว ค่าใช้จ่ายลดลง เศรษฐกิจในครอบครัวดีขึ้น ก็มามุ่งทำงานกับเด็ก

ผมเอาใจตัวเองวัด คิดว่ามีความสุขระดับหนึ่งเพราะปัจจัยในเรื่องครอบครัวของครูเข้มแข็ง มีความอบอุ่นในครอบครัว ความแตกแยกไม่มี แล้วภาวะเศรษฐกิจดี ทำไม่จริงดี ก็ต้องวางพื้นฐานว่าการขังแะอบายมุข

นี่เราปิด ไม่ให้มี ถ้ามีก็น้อย หายใต้ดินบนดินบ้าง แต่ถ้าเป็นแบบ ๓ วัน ๔ คืน ไม่ได้ไปไหนเลย อยู่แต่กับการพนัน ก็ไม่ได้....

ถึงผมไม่กินเหล้า ไม่เล่นการพนัน ไม่สูบบุหรี่ ชาวบ้านไม่เห็นจุดประกายไล่ อยู่กับชาวบ้านได้ไม่มีปัญหา เวลาจัดงานเราก็ทำแบบทำบุญ วันแม่เราก็ทำเต็มที่แต่ไม่มีเหล้าเลี้ยง งานอะไรเราก็ไม่มีเลี้ยง นอกจากเขาจะซื้อกินเองนิดหน่อย เป็นเรื่องของเขาไปแค่นั้นเอง เขามาจากข้างนอกเราก็ห้ามไม่ได้ แต่ถ้ามาขายเหล้าบุหรีในโรงเรียน คณะครูก็จะไปขอร้องให้ขายอย่างอื่น เพราะโรงเรียนของเราเป็นโรงเรียนสีขาว ชาวบ้านจะศรัทธาเขา รู้ พูดง่าย”

ฟังดูเหมือนง่าย แต่คนที่ทำได้ต้องมีจิตใจเข้มแข็ง เหมือนคนว่ายน้ำทวนน้ำต้องมี





ร่างกายแข็งแรง ตอนเป็นเด็ก อาจารย์สมชาย เคยเดินไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนห่างจากบ้าน ๒๐ กม. วันอาทิตย์ออกเดินจากบ้านตอนบ่าย วันศุกร์เลิกเรียนแล้วก็เดินกลับถึงบ้านค่ำๆ และเคยขี่จักรยานไปทำงานที่โรงเรียนห่างจากบ้านถึง ๑๓ กม. ปัจจุบันนี้ขี่จักรยาน ๔๐ กม. ทุกวันอาทิตย์ ยิ่งกว่านั้นยังรับประทานอาหารมือเดียวมาตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๒๕ จนถึงปัจจุบัน

“ในสังคมนี้เขาไปตามกระแส กระแสสังคมกับกระแสการเมือง พอไปแล้วเขาได้สิ่งตอบแทนสมใจ เช่น ได้ตำแหน่ง ได้อยู่โรงเรียนดี หรือเงินเดือนขึ้นไหว ส่วนมากจะเป็นอย่างนี้ตามกัน เป็นผู้บริหารใช้เทคโนโลยีในการบริหารอย่างโทรศัพท์มือถือก็ส่งได้ ตัวอยู่ตรงไหนไม่ทราบ ผมตกใจหนังสือพิมพ์ว่า สมส.ที่มาประเมินโรงเรียนมีโรงเรียนประมาณ ๑๕,๐๐๐ โรงเรียนต่ำกว่ามาตรฐาน อย่างนี้บ้านเมืองจะอยู่ได้ยังไง ผมเห็นแล้วสะท้อนใจ แสดงว่าครูไม่ห่วงเด็ก ห่วงแต่ตัวเองว่าท้ายใจจะได้ตำแหน่งที่ดี

ผู้บริหารนี่พอประชุมเสร็จ เอ้า เราไปกินตรงไหน กินไปคุยไป สนุกสนานไป คนก็เลยอยากเป็นผู้บริหารโรงเรียน ไปไหนก็ได้ บางทีหายไป ๓ วัน ๔ วัน มาลงเวลาเชยครูน้อยก็ไม่กล้าถามว่า ผอ.ไปไหน ถ้าถามก็จะถูกป้อนแดงหมายหัวเลย ไม่ได้พูดไม่ได้เกิดเงินเดือนไม่ได้ขึ้น บ้านเมืองจะเสียหายเพราะพวกเราที่เป็นครู ครูนี้รองจากพระ ถ้าครูทำตัวเหลวไหล จะทำให้กระแสของอาชีพตกต่ำมาก เพราะฉะนั้นต้องช่วยกันพยุงให้ดี

ก็พยายามกระตุ้นครูในโรงเรียนนี้ อยากให้เป็นอย่างที่เราต้องการ คนอื่นเขามา

เห็นเขาก็ชื่นชม ครูโรงเรียนนี้ เรื่องจิต
วิญญาณความเป็นครูนี้ ผมพูดต่อหน้าหรือ
พูดกับใคร ก็พูดว่าจิตวิญญาณเขาสูง เวลา
ผมไปทำงานข้างนอก ผมกลับมาประมาณ
บ่ายสามโมง ครูผมไม่มีมานั่งคุยกัน แล้วก็
ทิ้งเด็กไว้ ต่างคนต่างทำงาน ไม่ได้ทิ้งเด็กเลย
ไม่ว่าจะเข้าก็โมงออกก็โมง ไม่ว่าผมจะอยู่
หรือไม่อยู่ คนอื่นเขายังสงสัยว่า เอ้า ทำไม
ครูเขาสอนกันดีทุกคนเหมือนผมอยู่โรงเรียน
ผมบอกว่าเขาเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร”

ประมาณเวลา ๕ ปีที่อาจารย์สมชายใช้
สร้างโรงเรียนปลอดอบายมุข อาจารย์โสภณ
เล่าว่าเมื่อเริ่มทำงานที่นี้ พ.ศ.๒๕๓๓ โรงเรียน
ก็เรียบร้อยแล้ว

“วันแรก ผมเอากระเป๋าไปหนึ่งกับ
ลังหนึ่ง เขาไม่รู้ว่าครูใหม่มา ไม่มีอะไรเลี้ยง
ก็เลยจับไก่มาตัวหนึ่ง จะฆ่า ผมบอกว่า พี่
อย่าให้กรรมาของผมเป็นการตายของมันเลย
เขาบอกว่า โอ๊ะ พูดอย่างนี้ไปกันได้กับครูใหญ่
ความรู้สึกรของเรบอกเราว่า ถ้ามาแล้วครูน้อย
กับครูใหญ่ไม่เข้ากัน มันจะมีปัญหา ถ้าพูด
อย่างนี้แสดงว่าเข้ากับครูใหญ่ได้ ครูใหญ่น่า
จะเป็นคนดี วันรุ่งขึ้นก็เจอ ผอ. หลังจากนั้น
ก็ร่วมงานมากับ ผอ. ตลอด ผอ.มีพาวเวอร์
มาก ลูกน้องบางคนก็ลงมือชอบกลางยา แต่

กับผม ไปกันได้ ถือว่าเป็นพ่อคนหนึ่ง ผม
บอกว่า ผอ.ครับ ผมมาอยู่ตรงนี้ ผมไม่มีพ่อ
ไม่มีแม่ แต่ผมมีท่านเป็นพ่อ ปรีक्षाท่านตลอด

ผู้บริหารท่านอื่นถ้าไปประชุม ไปราชการ
เวลาเหลือสักหนึ่งชั่วโมงครึ่งชั่วโมงเขาจะ
กลับบ้านเลย แต่ ผอ.แม่แต่ครึ่งชั่วโมงก็ต้อง
กลับมาโรงเรียน เพราะดูเวลาแล้วยังไม่ถึง ๔
โมง โรงเรียนยังไม่เลิก พวกผมก็ต้องอยู่ก่อน

อ่านถึงตรงนี้ บางคนคงนึกอยากให้
ผู้บังคับบัญชาของตัวเองเป็นแบบนี้ แต่บาง
คนคงคิดว่าถ้าเราเจอเจ้านายอย่างนี้ ทำงาน
เหนื่อยตาย ต่างคนต่างใจ ครูในโรงเรียนบ้าน
หนองดาดาก็คงเหมือนกัน บางคนคงนิยมชม
ชอบและร่วมมือทำงานกับอาจารย์สมชาย
เต็มทีและเต็มใจ บางคนอาจไม่เต็มใจและ
ไม่พอใจ อาจารย์สมชายไม่ได้พูดถึงเนื้อหา
ของปัญหา กล่าวเพียงว่า

“ถ้าพูดถึงปัญหา มันก็มีทุกที่ เพียงแต่
ว่าเราจะเอาปัญหามาแบกไว้ไหม เราก็ดูว่า
อันไหนเป็นตัวจุดตัวรั้ง ให้เราเดินก้าวหน้า
ไปไม่ได้ เป็นปัญหาเร่งด่วนหนักๆ แต่
เนื่องจากผมอยู่นานมาแล้ว ก็เลยจัดอะไร
ต่างๆ ลงตัว เองงานเป็นตัวตั้ง ไม่ได้เอาคน
เป็นตัวตั้ง มันก็เลยปัญหาน้อย เรื่องอัธยา
ผมว่าอัธยาบางคนก็สูง แต่เราก็ต้องพยายาม



ประสาน เพื่อเอาประโยชน์เด็กเป็นตัวตั้ง ว่าทำยังไงเด็กจะได้ จะเป็นคนดีในบ้านในเมือง การกระทบกระทั่งกัน มันเป็นเรื่องธรรมดา แต่ที่ไม่ถึงกับตั้งกลุ่มตั้งแก๊ง มีก็เพียงเรื่องนินทา เป็นเรื่องของผู้หญิงซะมาก แต่ถึงเวลาทำงาน ก็จบทุกอย่าง ไม่มีปัญหา”

เมื่ออยากให้ครูขยันทำงาน อาจารย์สมชายก็ต้องทุ่มเทให้งานเป็นแบบอย่างดังคำสอนของพระพุทธเจ้าว่า บัณฑิตตั้งตนในคุณอันสมควรก่อน พร่ำสอนผู้อื่นภายหลังจักไม่มัวหมอง หรือกล่าวอย่างไร ทำอย่างนั้น (ยถาวาที ตถาการี)

“ผมเป็นครูประจำชั้น พานักเรียนไปสอนอยู่ในป่า ไม่ได้ไปเยี่ยมครูเลย เพิ่งถึงจะหิวกระเป๋ามากินข้าวเที่ยงกับเพื่อนครู บ่ายโมงก็ไปสอนเด็กอีก อยู่เย็นๆ แต่ก่อนไม่ได้ประจำชั้นนี้ ผมจะไม่นั่งสัปหงกอยู่ในห้องทำงาน ผมจะเดินไปดูทุกอาคารทุกห้องคุยกับครูได้หมดทุกคน ไปดูไปตามว่าสอนถึงไหน สอนเป็นยังไง เด็กมีปัญหาอะไร แล้วคุณแก้ปัญหายังไง เราก็ลุยไปตามนะแหละ แล้วก็เสนอแนะว่า คุณน่าจะลองทำอย่างนี้ดูดีไหม เด็กขาดเรียน ครูบอกหนูตามไปแล้ว ผมตามไปแล้วสองครั้ง จนเบื่อตามแล้ว

นักเรียนขาดเรียนบ่อย ครูก็ตามจนไม่ไหวแล้ว
ผมก็ไปเองเลย ผู้ปกครองก็ให้ความสำคัญ
เพราะว่า ผอ.มาตามเอง ไม่ได้แล้ว ลูกหลาน
จะต้องมาโรงเรียน มาเรียนดีขึ้น เราก็กุญบอก
ไม่เป็นไร เราตามให้ ทำอย่างนี้ตลอด

เราจะต้องทำความเข้าใจกับผู้ปกครอง
ว่าเอาลูกมาเข้าโรงเรียนไม่ใช่หมดภาระของ
ผู้ปกครอง ผู้ปกครองจะต้องดูแลลูกของตนเอง
ผมแนะนำกระทรวงว่าตอนเย็นเลิกเรียนมานี้ เท
เป็ชของเขาเลย แล้วก็เปิดดูสมุดว่าเขาทำงาน
อะไรบ้าง ถ้าเขาไม่ได้ทำอะไรเลย แสดงว่า
๑. เขาไม่ได้เข้าห้องเรียน ๒. อาจจะไปไม่ถึง
โรงเรียน ให้ตั้งข้อสังเกตว่าอย่างนี้ ถ้ามีบ่อยๆ
ต้องรีบมาบอกโรงเรียนว่าเริ่มมีปัญหาแล้ว
ลูกเขาหลานเขาเป็นอย่างนี้ เราจะทำอย่างไร
ผู้ปกครองบางคนพอลูกเข้าเรียนก็ผลึกเป็น
ภาระของครูไปเลย ตัวเองทำมาหากินเอา
ตังค์ไว้บนตู้เย็น บนทีวี แต่ละวันๆ ให้ลูก
เท่านั้น จบ ตอนเย็นไม่เคยกำกับ ไม่เคยถาม
มันก็มีปัญหา เด็กขาดความรับผิดชอบ”

เห็นไหมว่า การเป็นครูมันเหนื่อยยาก
เสียเหลือเกิน นอกจากอบรมดูแลนักเรียนแล้ว
ต้องแนะนำผู้ปกครองให้รู้จักกับนิสัยลูกด้วย
แล้วนักเรียนบางคน ผู้ปกครองบางท่านก็ใช้
ว่าจะเข้าใจอะไรได้ง่ายๆ ถ้าครูยอมแพ้ คนที่

เสียประโยชน์คือเด็ก

“ถ้าเราช่วยเขาสุดๆ แล้ว มันก็ต้อง
อุบะกขา แต่ว่าสำคัญคือครูที่ดี ผู้บริหารที่ดี
ต้องทำความเข้าใจกับผู้ปกครองว่า ทำไมจึง
เอาลูกมาเข้าโรงเรียน เข้าเพื่ออะไร ต้องการ
ให้ลูกเป็นคนดีหรือเป็นคนแบบไหน ต้อง
ถามเขาอีก ที่โรงเรียนทำนี่ ทำเกินกว่าเหตุไหม
ลูกไม่มาโรงเรียนแล้วจะเรียนทันเขาได้อย่างไร
เราก็กุญคุดย ผมคุดยจนครูปอกว่าหลังๆ เด็ก
ไม่ค่อยขาดเรียน เขาก็กุญบอกว่าถ้าอยู่โรงเรียน
นี้หนัก เราทำท่ายเลยนะ ไปอยู่โรงเรียนอื่นคุดย
ก็คุดย ไม่เป็นไร ถ้าเห็นว่าโรงเรียนนี้ไม่ได้เรื่อง
เราพูดขนาดนี้ ไม่ไหวจริงๆ ก็ต้องทิ้งไป
ไม่จั้นคนอื่นก็จะเอาอย่างว่า เอ๊ะ คนนี้ขาด
เป็นอาทิตย์ไม่เห็นเป็นไร พอปลายปีมาแถม
ได้เลื่อนชั้นอีกใช้ไหม ไม่ได้ เราก็กุญบอกไม่ได้
ใจอ่อนไม่ได้ เรื่องความไม่ถูกต้อง”



ด้านการสอน อาจารย์สมชายเน้นวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ เนื่องจากเป็นความรู้พื้นฐานสำหรับศึกษาวิชาอื่นๆ

“ผมว่าครูประถมนี้แหละ ถ้าให้ความสำคัญเรื่องพวกนี้จะช่วยได้เยอะ ถ้ามาระดับมหาวิทยาลัยก็ยิ่งเขียนหนังสือผิด อากาหนักนะ เตี้ยนี่เขียนหนังสือผิดเยอะมาก หากคนลายมือสวยยาก เขียนอ่านไม่ออก ถ้าครูไม่เคี่ยวเข็ญ เด็กยิ่งจะแย่ใหญ่ ขนาดเราเคี่ยวเข็ญก็ยังแย่ ครูประถมถ้าไม่สนใจเรื่องลายมือเด็กก็จะยิ่งจะแย่ใหญ่ เรามีวิธี ทักยะ การพูด การฟัง ถ้าคนไหนอ่อนด้อยโดยเฉพาะการอ่านกับการเขียน ครูจะต้องหาวิธีแก้ปัญหาเขาก่อนนะครับ อย่างเช่นเขาเขียนไม่ได้ เราจะทำยังไง ผมก็ไปคุยกับครู ถ้าเด็กจำพยัญชนะสระไม่ได้ ยังไงเขาก็อ่านไม่ออก เราก็บอกจะต้องแจกรูป ตอนแรกให้ท่อง ก เอ๋ย ก ไก่ ให้จำให้ได้ สระก็เหมือนกัน ทีนี้เขาก็จะอ่านได้ แล้วก็ยังมีแบบฝึกทักยะให้ อ่าน การเขียนตัวหนังสือ สระอยู่ตรงไหน กอ ออ กา ขอ ออ ขา ให้เขาอ่าน

ปีที่แล้ว ผมเป็นครูประจำชั้น ป.สามด้วยนะครับ สอนทุกวิชา แต่ผมเน้นเฉพาะภาษาไทยกับคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาพื้นฐานที่จะไปเรียนรู้อื่นๆ ตอนสอนภาษาไทยกับ

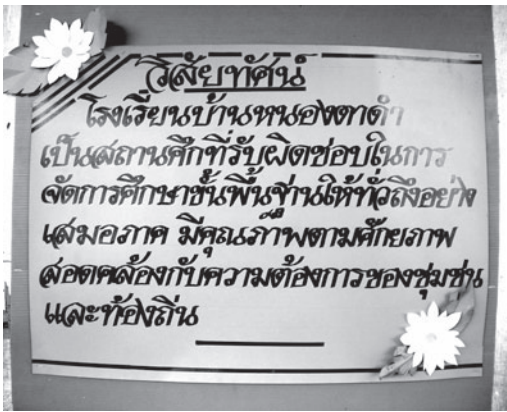


คณิตศาสตร์ ก็เอาวิชาอื่นมาแทรก สอนบ้าง พละศึกษา ศิลปะ

อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้นี่เป็นปัญหาใหญ่ ครูจะต้องเอาใจใส่มากๆ ตั้งแต่แรก คนไหนอ่านไม่ออกให้มานั่งข้างหน้า มีเวลาว่างเราก็ให้เขาอ่านให้ฟัง ตอนเย็นจะให้กลับบ้านทุกวัน พวกที่อ่านไม่ออก ให้อ่านภาษาไทยบทใดบทหนึ่งประมาณสามบรรทัด อ่านให้เขาฟังก่อน แล้วเขาก็อ่านตาม พออ่านได้ บอกกลับไปบ้าน ไปอ่านให้พ่อให้แม่ฟังจนคล่อง แล้วคัดตัวเต็มบรรทัดมาสามบรรทัดนี้แหละ มาถึงตอนเช้าเคารพธงชาติ เดินเข้าห้องเรียนท่องสูตรคูณเสร็จ อ่านให้เพื่อนฟังหน้าห้อง พอเขาอ่านจบก็ให้เพื่อนปรบมือ ให้อ่านซ้ำใจว่าวันนี้เขาเก่งนะ เขาอ่านได้แล้ว ผมก็เขียนว่าดี ตรวจให้อย่างดี แล้วบอกว่าเย็นนี้เธอ

เอาไปให้พ่อให้แม่ดูนะ ตอนเย็นก็ให้การบ้านลักษณะนี้ไปอีก เขาก็ค่อยซึมซับ เขาก็อ่านได้ ก่อนจะดูทีวี บอกพ่อบอกแม่ว่าเขาจะต้องทำตรงนี้ก่อน อย่าเปิดให้ดู ไม่ให้อ่าน ไม่ให้ทำการบ้านหน้าทีวี กินข้าวหน้าทีวีไม่ได้ ต้องทำกิจกรรมนี้ให้เสร็จก่อน ฝึกให้เขารับผิดชอบตรงนี้ก็ค่อยๆ ได้

สูตรคุณ ป.สามนี้ ผมไล่ทีละคนเลย ถ้าสูตรคุณไม่ได้ จะไปคุณไปหารเป็นได้ยังไง จะมีเปิดดูท้ายเล่ม ไม่ทันหรอก จะบอกว่าเรียนด้วยการท่องจำนั้นไม่ถูก บางอย่างต้องท่อง ไม่ท่องไม่ได้ ไม่รู้สระ พยัญชนะ จะได้ยังไง แล้วเรื่องระเบียบวินัยต้องเข้ม ตัวเต็ม บรรทัด ครึ่งบรรทัด ตัวที่มีหัว ไม่มีหัว จะต้องกำกับหมดเลย สร้างให้เขามีระเบียบวินัย ไม้จั่นโด้ขึ้นมา ตัวหนังสือจะเป็นตัวถ่วงอก



เด็กที่ยังอ่านไม่ออก เราไม่พูดถึงครูที่สอน ป.สอง เพราะว่ามันเหมือนผลึกความผิดให้คนอื่น เมื่อเด็กมาถึงเรา เราจะทำยังไง ไม้จั่นระดับอุดมศึกษาที่ว่าครูมัธยม ครูมัธยมก็จะว่าครูประถม ครูประถมก็ว่าครูอนุบาล มันไม่จบสิ้น

มีโรงเรียนมัธยมประจำตำบลอยู่โรงเรียนหนึ่ง โรงเรียนประถมส่งนักเรียนไปเข้า ม.หนึ่ง จบ ป.หกแล้ว หลายคนอ่านหนังสือไม่ออก ตอนเที่ยงเขาจะให้เด็กพวกนี้มาเรียนภาษาไทยโดยเฉพาะ ไม่กล่าวโทษถึงโรงเรียนประถม ในใจเขากล่าวแหละ แต่ปากเขาไม่พูด ตอนเย็นเขาก็สอนอีก ผู้ปกครองก็สงสัยว่าตอนเย็นทำไมลูกถึงกลับค่ำ บอกว่าครูสอนพิเศษให้เพราะว่าอ่านหนังสือไม่ออก อ่านไม่ค่อยคล่อง อ่านไม่ค่อยได้ ครูเขาก็ระบายว่ามาจากโรงเรียนนี้ เขาก็สอนให้ ผมว่านี่คือความเป็นครูจริงๆ เอาใจใส่มาก ไม่ตีโพยตีพายว่าคนอื่น พอมาถึงเราอ่านไม่ออกก็ช่างมัน มาถึงเรา เรามีหน้าที่แก่ใจเขา เป็นลูกของคนอื่นจริง แต่มาอยู่โรงเรียนนี้ เป็นลูกของเราแล้ว ตอนนี้จะทำยังไงให้เขาอ่านออกเขียนได้เป็นคนดี มันต้องว่าตรงนี้ นี่ก็ความเป็นครูโดยจิตวิญญาณ”

ถามไถ่อาจารย์สมชายกับอาจารย์โสภณพอหอมปากหอมคอแล้ว เราก็เอ่ยปากอ้อลา อาจารย์โสภณบอกให้รอรับผลไม้ที่โรงเรียนจัดมาต้อนรับเป็นอาหารว่างขณะสนทนา แต่พวกเขายังอึ้งอยู่เดี๋ยวกๆ ก็เลยเก็บใส่ถุงให้เราไปกินในรถ

เราจากโรงเรียนบ้านหนองตาตำมาด้วยความประทับใจในคุณงามความดีของผู้บริหารอาจารย์และนักเรียน เราเล่าให้เพื่อนฟังว่า ตอนจะไปเข้าห้องประชุม เราเดินสวนทางกับนักเรียนหญิง ๓ คนที่คุยกันมาอย่างร่าเริง เด็กที่อยู่กลางไม่มีมือทั้งสองข้าง มีแต่แขนที่กุดแค้นข้อมือ และส่วนเท้าก็เช่นเดียวกัน แต่เด็กก็ยิ้มแย้มร่าเริง แม้จะมีมือเท้าไม่เหมือนเพื่อนๆ และเพื่อนก็ไม่แสดงความรู้สึกแตกต่าง ซึ่งพอเราไปถามอาจารย์โสภณว่าเด็กคนนั้นเขียนหนังสืออย่างไร เพราะเรียนอยู่ ม.สองแล้วก็ได้คำตอบว่าเด็กใช้สองแขนประกบกันจับปากกาเขียนได้ และเด็กก็เดินมาโรงเรียนเองโดยไม่มีผู้ปกครองมาส่ง และไม่มีปัญหาอะไรที่น่าหนักใจกับเพื่อนๆ เพราะช่วยกันดูแลอย่างดี

ถึงตอนนี้เราจึงถามอาจารย์โสภณว่าโดยทั่วไปแล้วปัญหาของเด็กที่นี้มัก



เกี่ยวกับอะไรบ้าง ก็ได้คำตอบว่า เป็นปัญหาเศรษฐกิจ เพราะส่วนใหญ่ยากจน เด็กบางคนจึงขาดอุปกรณ์การเรียน เสื้อผ้า อาหาร ซึ่งโรงเรียนก็ใช้เงินของโรงเรียนทำอาหารกลางวันให้ บางทีก็ขอทุนจาก อบต. บ้าง ศิษย์เก่าบ้าง เพื่อนำมาช่วยนักเรียนยากจนเหล่านี้





อาจารย์สมชาย วิเชียรเลิศ

พ.ศ.๒๕๐๘ จบ ม.กศ.จากวิทยาลัยครู
นครราชสีมา และทำนุราชการ

พ.ศ.๒๕๑๘ จบปริญญาตรีสาขามหาวิท-
ศาสตร์จาก มศว.มหาสารคาม

พ.ศ.๒๕๒๔ จบปริญญาโท สาขามรรคา
การศึกษามาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ.๒๕๔๘ เกษียณอายุราชการ
รางวัล (ทำที่นั่นก็ออก)

- ดนไทยตัวอย่าง
- พ่อดีเด่น
- ผู้บริหารสถานศึกษาดีเด่น

อาจารย์สมชายเกิดที่อำเภอพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์ พ่อแม่เป็นชาวนา มีพี่น้อง ๔ คน อาจารย์สมชายเป็นลูกคนโต มีน้องชายหนึ่งคน เสียชีวิตเมื่อ ๓ ปีที่แล้วด้วยโรคมะเร็งตับ น้องสาวสองคน คนแรกเป็นชาวนา คนเล็กเป็นครูที่จังหวัดบุรีรัมย์ อาจารย์สมชายแต่งงานกับเพื่อนครูโรงเรียนเดียวกันซึ่งจบการศึกษาจากวิทยาลัยครูจันทร์เกษม ภรรยาของอาจารย์สมชายเป็นคนอำเภอนางรอง ทั้งคู่ย้ายมาสร้างครอบครัวที่อำเภอหนองกี่ มีบุตรชาย ๓ คน คนโตเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพฯ สองคนเล็กทำงานบริษัทเอกชน

• วัยเด็ก

ในวัยเด็ก อาจารย์สมชายกับเพื่อนผู้ชายทั้งหมด ๕- ๖ คน เข้าเรียนชั้นประถม ๑ ที่โรงเรียนต่างหมู่บ้านห่างออกไป ๘ กม. ก่อนไปโรงเรียนต้องช่วยงานที่บ้าน คือ เอาควายออกจากคอกไปล่ามที่ทุ่งนา ต้องออกจากบ้านตอนพระบิดงบาตรราว ๖ โมงเช้า กินข้าวที่บ้านและห่อข้าวไปกินที่โรงเรียนด้วย สมัยนั้นไม่มีรถ ถ้าฝนตก ก็ใช้ใบพลวงใหญ่ๆ ปิดหัว

“เราไม่ใช่เรียนซะครับ มีความสุขที่ได้ไปเรียนเพราะว่าตัวเองก็อยากเรียน พอขึ้น ป.๒ เขาเปิดโรงเรียนในหมู่บ้าน เรียนที่ศาลาวัด เรากับเพื่อน ๕-๖ คนก็อยู่ชั้นสูงสุดของโรงเรียนคือ ป.๒ มีครู ๒ คน ปีแรกมีนักเรียนประมาณ ๕๐-๖๐ คน”

ครูของอาจารย์สมชายสอนและทำแต่สิ่งที่ดี นักเรียนสวดมนต์ทุกวันศุกร์ และวันพระไปเรียนข้างล่างเพราะศาลาต้องใช้ทำกิจกรรมของวัด นักเรียนได้ร่วมทำกิจกรรมกับผู้ใหญ่ด้วย เวลาพระภิกษุหรือผู้ใหญ่ ภูเขาตายายเดินสวนทาง เด็กๆ นั่งยกมือไหว้ทักทายเสมอ

“พออยู่ชั้น ป.๔ ก็ยังรู้สึกว่าการทุกคนอยากให้เราได้ดีจริงๆ มีความรักความเมตตาสูง เราก็ประทับใจความเป็นครู พอมาเป็นครูก็เอาวิถีปฏิบัติแบบนั้นมาใช้กับเพื่อนครูในโรงเรียน กับลูกศิษย์ของเรา”

ครั้งหนึ่งตอนที่ยังเรียนอยู่ชั้นประถม ๑ อาจารย์สมชายไปเลี้ยงวัวตอนหน้าเกี่ยวข้าว และจะต้องหาผักหาอาหารมาบ้าน เขาเป็นต้นสะเดาสูงประมาณ ๑๒ เมตร ปรากฏว่ากิ่งสะเดาหัก เขาตกลงมาหงายหลังลงดิน ‘ดังเหมือนมะพร้าวหล่น’ รอยหัวรอยก้นเป็นร่องบนดินซึ่งยังไม่แข็งนัก อาจารย์สมชาย

เดินตาตั้ง เพื่อนที่คอยเก็บข่อสะเดาอยู่วิ่งไปบอกชวานาซึ่งอยู่ไกลออกไปให้มาช่วย คราวนั้นอาจารย์สมชายสลบไป ๓ วัน ๓ คืน หลังจากนั้นก็ไปโรงเรียนได้ตามปกติ

วันเสาร์วันอาทิตย์เขามีน้ำที่เลี้ยงควาย ถูดูทำนาก็ไปทำนา ที่นาอยู่ห่างจากบ้านประมาณ ๕ กม. บางทีเกี่ยวไม่มี ต้องจูงควายและหาบกล้าไปนาเพราะพ่อหว่านกล้าที่บ้าน หากไม่ไช้หน้านา อาจารย์สมชายก็เผาถ่านขายและรับจ้างขุดดินเป็นหลุมกว้าง ๒ สอกยาว ๔ สอก ลึกสอกหนึ่ง ได้ค่าจ้างหลุมละ ๕ บาท

อาจารย์สมชายเดินไปเรียนชั้นมัธยมที่โรงเรียนในเมืองห่างจากบ้าน ๒๐ กม. กระทั่งปลาย ม.๒ พ่อจึงซื้อจักรยานให้ วันอาทิตย์ช่วงบ่ายเขาออกเดินทางจากบ้านไปถึงที่พักข้างโรงเรียนตอนค่ำ วันศุกร์ตอนเย็นก็เดินทางกลับถึงบ้านมืด ค่าเช่าที่พักสมัยนั้นปีละ ๖๐ บาท เดือนละ ๕ บาท มีเพื่อนอยู่ด้วยกันประมาณ ๑๐ คน หุงข้าวกินเอง หาปลาหากบตามท้องไร่ท้องนา กลางวันไม่ได้กินข้าว แต่เล่นกีฬาหรือเข้าห้องสมุดแทน

“เป็นหัวหน้าชั้นตั้งแต่ ม.๑-ม.๖ เลย ตั้งแต่ ม.๒ ขึ้นไปถึงได้รับเลือกเป็นประธาน

นักเรียน มีการเลือกตั้งเหมือนเลือก สส. เราเป็นเด็กบ้านนอก ไปสอบแข่งกับเด็กในเมือง บางทีเสื้อผ้าเราก็ปอนๆ รองเท้าก็ไม่ มีใส่ แต่พอเราไปสอบ เราทำคะแนนดี แต่ ก่อนไม่มีระบบเกรด เป็นเปอร์เซ็นต์ มีแต่ ๕๐ ขึ้นทุกวิชา”

อาจารย์สมชายไม่มีวิธีเรียนแปลกกว่าคนอื่น เพียงแต่ว่าเวลาเรียนจะตั้งใจฟังครู

“ผมเป็นคนขี้สงสัย ผมก็ถาม ยังแปลก อยู่ว่าเราสอนเด็กทุกวันนี้ เด็กไม่ถามเรา หรือเราอธิบายดีแล้ว อย่างเช่นวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องแสงเดินเป็นเส้นตรง ผมเป็นหัวหน้าชั้น ครูจะบอกว่า สมชายเธออ่านสามหน้านี้ให้ เพื่อนจดตาม ตรงนี้เป็นรูปภาพ เธอก็เว้น ประมาณ ๕-๖ บรรทัด แล้ววันไหนครูวาง ครูจะวาดรูปบนกระดาน หรือเธอวาดให้ เพื่อนดูก็ได้ ผมก็รู้สึกถ้าครูทดลองให้ดู โดยนำกระดาษ ๓ แผ่นมาตั้งเจาะรูให้ตรงกัน จุดเทียบตรงนี้ มันก็มองทะลุได้ครับ ครูที่ สอนทำอย่างนี้ได้ ก็ไม่ต้องวาดรูป ครูก็ไม่ ว่าอะไร บางทีผมก็เขียนกระดานให้เพื่อน จดตาม

เราชอบแสดงความคิดเห็นในโรงเรียน ผม ก็บอกคุณครูครับ ยังงั้นยังงี้ดีไหม พอเราสงสัย เราก็ถามสิ อันนี้เป็นยังไง ทำไม มายังไง”



ตอนที่เรียนมัธยม ๖ อาจารย์สมชาย อยากรเรียน ม.๗ ม.๘ เพื่อเรียนต่อแพทย์ แต่พ่อบอกว่าไม่มีเงิน เขาจึงเรียน ป.กศ. (ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา) ๒ ปีที่ วิทยาลัยครูนครราชสีมา “คนอื่นเขาได้เงินเป็น รายเดือน ผมนี้ได้ตามความจำเป็น เราไม่มี เราค่อยขอ”

• ชีวิตครู

หลังจากเรียนจบ ป.กศ. อาจารย์สมชาย บรรจุเป็นครูโรงเรียนประถมที่อำเภอนางรอง เมื่อ พ.ศ.๒๕๐๘ หลังจากนั้น ๔ ปี จึงย้าย ไปเป็นผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ที่อำเภอหนองกี่

ระหว่างรับราชการ เขาสอบวิชาชุดक्रमมัธยม ศึกษาได้วุฒิ พม. (ประกาศนียบัตรพิเศษक्रमมัธยม) ในปี พ.ศ.๒๕๑๓ แล้วเรียนต่อที่ มศว.มหาสารคาม วิชาเอกประวัติศาสตร์

ในฐานะผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียน อาจารย์สมชายต้องดูแลงานรอบด้านมากขึ้น และความช่างคิดที่ติดตัวมาตั้งแต่เด็กก็ ปรากฏออกมา

“นายอำเภอจะมอบให้โรงเรียนผมจัด สถานที่ จัดเวที แต่ก่อนไม่มีเวทีลอย เรากี่ มาชุดหลุม ยกบ้าน หาไม้ปู ผมก็บอก อาจารย์ใหญ่ว่า ทำไม่ไม่ให้เขามาทำบ้าง เขามีแต่สั่งเรา เราก็ดสอนเด็ก ให้ปลัดอำเภอหา อส.หาคนอื่นมาทำ

หรือให้ครูไปเป็นวิทยากรลูกเสือชาวบ้านทีละ ๑๐ คน คนที่สอนแทนเขาต้องรับผิดชอบชั้นเรียนของเขาอยู่แล้ว เวลานั้นก็ไม่เต็มที่ เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เขาไม่ ว่าท่านนายอำเภอจะ

ผมว่าก็เลยถูกมองว่าหัวเอียงซ้าย พอ ปี ๑๕ เขาย้ายให้ไปเป็นครูใหญ่โรงเรียน กันดาร์ไกลจากบ้านผม ๑๓ กิโลเมตร ทางเข้า โรงเรียนเป็นทางเกวียน หน้าแล้งเป็นทราย หน้าฝนเป็นโคลน เดินทางลำบาก ผมปั่น

จักรยานไปกลับทุกวัน ไปถึงปากทาง ก็มีครู ผู้หญิงคนหนึ่ง เขานั่งรถประจำทางมาสาย โคราช เขาต้องรอผมซ้อนจักรยานผมไปอีก ประมาณ ๖ กิโลเมตร ขากลับก็มาส่งถึงปากทาง ไปขึ้นรถบัส พอเจอคนรู้จัก เขาขอซ้อน จักรยานมาอีก พอขึ้นเนินนี้ โอ๊ย เหนื่อย ก็ บอกไม่เป็นไร ส่วนมากผมไม่ค่อยปฏิเสธ”

โรงเรียนนี้มีนักเรียนสองร้อยกว่าคน ครู ๖ คน ชาวบ้านให้ความร่วมมือดี อาจารย์ สมชายซึ่งเป็นครูใหญ่ก็ทำงานเต็มที่เพราะ “ผม ไม่มีเวลาสูบบุหรี่ ไม่มีเวลาดื่มเหล้า ไม่มี เวลาอย่างอื่น” ชาวบ้านจึงพอใจและร่วมมือ ดีทุกอย่าง โรงเรียนกับชุมชนช่วยกันทำ แนวเขตโรงเรียนและป่าชุมชนสำเร็จได้ใน ช่วงนี้เอง

“ป่าชุมชนประมาณ ๔-๕ ไร่ เรา ก็บอกว่าเป็นป่าผืนสุดท้าย จะต้องช่วยกัน รักษา ห้ามรุกที่ป่าชุมชน ทุกวันนี้ก็อยู่ ต้นไม้ก็โต ชาวบ้านช่วยกัน หน้าเห็ดมา เห็ด กิ่งอก ใบตองพลวงนี้ชาวบ้านสามารถเก็บไป ส่งขายพวกแม่ค้าไถ่อย่างในตลาด”

พ.ศ.๒๕๒๒ อาจารย์สมชายสอบเรียน ต่อปริญญาโทสาขาบริหารการศึกษา ที่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ไม่ได้รับอนุญาต ให้ลาไปศึกษาต่อ เขาจึงลาออกจากราชการ

● โรงเรียนหมอลอดอมงมุ

หลังจากเรียนจบปริญญาโท อาจารย์สมชายกลับเข้ารับราชการเป็นครูที่อำเภอหนองกี่ ๒ ปีก่อนได้เป็นผู้บริหารโรงเรียนแรกที่อำเภอโนนสุวรรณ เป็นเวลา ๖ เดือน แม้ระยะเวลาจะสั้น แต่ก็ทำงานได้มากเนื่องจาก

“ครูที่โรงเรียนนี้มีแต่เพื่อนครูที่ดี มีจิตวิญญาณของความเป็นครู ตอนเที่ยงกินข้าว

เสร็จเที่ยงครึ่งก็นัดเด็กที่ไม่ค่อยได้มา สอนเพิ่มเติม สอนเด็กเสร็จ ครูผมส่วนหนึ่งตอนเย็นหลังเลิกเรียน ก็ไปสอนพวกชาวบ้านที่อ่านไม่ค่อยออกเขียนไม่ค่อยได้ อีกส่วนหนึ่งก็สอนนักเรียนโดยไม่เรียกค่าจ้างจ่ายอะไรเลย

เราไม่ได้บอกเขาอะ เขาทำเอง ก็พอใจภูมิใจกับครูอย่างนี้ อยู่ตรงนี้ก็ไม่มีครูดีมเหล้าเมาสุราเล่นการพนัน ไม่มีเรื่องชู้สาว ชุมชนก็ดี เราบอกผู้ใหญ่วันนี้ซื้อลูกครึ่งมา



๔-๕ รถสิบล้อ พุ่งนี้มาช่วยกันเกลี่ยถม
ใต้ถุนอาคารเรียน วันเดียวเสร็จ เราก็เลี้ยง
ข้าวเขา”

อาจารย์สมชายย้ายกลับมาเป็นผู้บริหาร
โรงเรียนที่อำเภอหนองกั้งตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๒๕
ถึงปัจจุบัน โรงเรียนบ้านหนองดามีครู ๑๘
คน นักเรียน ๔๐๐ คน

“ตอนที่ไปถึง ครูผู้ชายติดอบายมุขทั้งนั้น
พอสิ้นเดือนชาวบ้านจะมานั่งรอทวงหนี้ รอ
เก็บหนี้ที่อยู่ใต้ถุนโรงเรียน ผมเห็นเข้าก็ถามว่า
มาทำไม เขาก็พูดเสียงไป ต้องถามครูคนอื่น
ถึงได้รู้ว่ามาทวงหนี้ครู เป็นหนี้เพราะอะไร
๑ กินเหล้า ๒ เล่นการพนัน

เวลาไปประชุมถ้ายังไม่หมดเวลาราชการ
ประชุมเสร็จผมก็กลับเข้ามา เห็นครูเล่นไพ่
อยู่ในห้องเรียนอนุบาลตอนเด็กกลับ ผมไม่พูด
แต่ไม่พอใจอยู่ วันหลังก็เรียกมาคุยทีละคน
ว่าคุณทำอย่างนี้เหมาะสมไหม ถ้าคุณเป็นผม
ผมเป็นคุณ แล้วผมเล่นอย่างคุณ คุณเป็นครู
ใหญ่ คุณจะทำยังไง แทนใจเขาใจเราดู แล้ว
ก็ว่าจะทำยังไงกับตัวเอง ลองว่าให้ฟังซิ ให้
เขาคุยให้เขาเปิดใจให้ฟัง เทียนนี่ไม่เป็นไรนะ
เที่ยวหลังจะทำยังไง ถ้าเจออีกจะให้ทำยังไง
ไม่มีคาดโทษ ไม่มีลายลักษณ์อักษร คุยกัน

ตอนเลิกเรียน ผมกลับบ้านอยู่ห่างจาก

โรงเรียน ๗ กิโลเมตร ผมทำเป็นลิ้มของ กลับ
เข้าไปโรงเรียน เขาได้ยื่นเสียงรถ เขาก็เลิกก่อน
บางทีก็รู้ว่าเขาเล่น จับไม่ได้คาหนังคาเขา
ถ้าเห็นกับตา แม้นอกเวลาราชการก็ต้องว่า
เพราะอยู่ในโรงเรียน เด็กจะเห็น

คนไหนเขาสูบบุหรี่ ผมจะคำนวณให้ดู
ว่าบุหรี่ของหนึ่งเท่าไร่ คุณสูบบุหรี่หนึ่ง
เงินไปก็บาท อาทิตย์หนึ่ง ๗ วันหมดเงินไป
เท่าไร่ เดือนหนึ่ง ๔ อาทิตย์ หมดเงิน
เท่าไร่ ปีหนึ่ง ๑๒ เดือน หมดเงินเท่าไร่
ปีหนึ่งหมดเงินเท่าไร่ ๕ ปี ๑๐ ปี เราก็ก็น
พูดบ่อยๆ เรื่องเหล่านี้เหมือนกัน

บางทีวันเปิดเรียนโน่นไปเล่นไฮโลอยู่
กลางหมู่บ้านไม่มาสอนเด็ก ผมก็ไปตาม
กลางวงไฮโล ครูคนนี้ตอนหลังก็ย้ายไปอยู่
โรงเรียนอื่น ครูที่ไม่ยอมปรับตัวหรือปรับไม่
ได้ก็ย้ายไป ที่ปรับได้ก็อยู่ต่อ บางคนก็ย้ายไป
อยู่โรงเรียนใกล้บ้าน

ทุกครั้งที่มีการประชุม ก็จะพูดเรื่องการ
ปฏิบัติตัวให้เหมาะสมกับความเป็นครูนี้
แหละเป็นเรื่องหลัก เพราะครูเป็นคนที่รอง
จากพระ เด็กเชื่อครูมากกว่าพ่อแม่ ครูเดิน
ไปนี่ เด็กไหว้ครู แสดงว่าครูมีความดี ครูต้อง
ไหว้ตัวเองได้ก่อนคนอื่นอย่างสนิทใจด้วย
ตัวเอง

เรากราบพระ เรากราบศีล ๒๒๗ ข้อของท่าน วัตรปฏิบัติของท่านที่ปฏิบัติได้ในการรักษาศีลสูงกว่าเรา เราจึงกราบคุณความดีปฏิบัติของท่าน ลูกบวชเป็นพระภิกษุสงฆ์แล้วพ่อแม่ต้องกราบเพราะว่าท่านถือศีลทำนองเดียวกัน เด็กจะไหว้จะกราบได้ โดยเฉพาะวันครูก็จะมีพิธีไหว้ครูด้วย มันก็ต้องทำตัวเองให้ดี ก็ต้องไหว้

หลังประชุมแต่ละครั้ง ประชุมเรื่องอื่นๆเสร็จ เราก็ขึ้นธรรมาสน์ จะพูดเรื่องอะไร เราก็เตรียมการไว้แล้ว บางทีก็เชิญวิทยากรข้างนอกมา กลัวเขาจะเบื่อเรา บางทีก็พาไปวัด สนทนาธรรมกับพระดีๆ ปีหนึ่ง ๒-๓ ครั้ง”

ปัจจุบันโรงเรียนไม่มีอบายมุขเลย สอนลูกเสือก็ไม่มีการเล่นไฟ ภาวะการเงิน เศรษฐกิจในครอบครัวก็ดี มีบ้าน มีรถ ครอบครัวอบอุ่น แต่กว่าจะเห็นผลก็กว่า ๑๐ ปี

“ผมพอใจ อิมใจที่ได้ช่วยเขาฟื้นคืนมาจากสภาพพวกนั้น เราได้ช่วยเขาเต็มที่ เราก็พอใจตรงนี้ได้แต่กัลยาณมิตร เขาไม่ทั้งเด็กไม่ทั้งห้องเรียน เวลาผมไปไหนมา กลับเข้าโรงเรียน ยังไม่หมดเวลา ครูยังสอนตามปกติ ไม่มีครูห้องข้างกันมานั่งคุยกัน ต่างคนต่างสอนคนที่เป็นเยี่ยมโรงเรียนเขาก็แปลกใจ ผอ.อยู่



ใช้ใหม่ ไม่อยู่หรอก แต่เขาทำอย่างนี้เอง คนนั้นเขาก็มาเล่าให้ผมฟังว่าเข้าไปโรงเรียน คิดว่า ผอ.อยู่ เห็นครูเขาตั้งอกตั้งใจสอน ไม่เห็นมีใครคุยกับใครเลย ผมว่าเขามีวินัยของตัวเอง เขาเป็นอย่างนี้ตลอด”

ชีวิตที่ดั่งมาของอาจารย์สมชายเป็นผลมาจากการอบรมบ่มนิสัยในวัยเด็กที่พ่อเป็นทายกวัด มีงานอะไรก็ไปวัดกับพ่อ ทำให้อาจารย์สมชายซึมซับวิถีชีวิตที่สะอาดจากอบายมุข

“เราเห็นว่าสิ่งไม่ดีทั้งหลายไม่ยากให้มาแปดแปดชีวิตเรา จนลูกชายสามคนก็ไม่มีความเหล่านี มันอาจจะมีผลต่อเขาด้วย บางทีเขาก็ไปวัดทำบุญ ไม่ได้บุญหรี อบายมุขพนั้นบอด ไม่มี ทุกวันนี้เขาก็อยู่ดีมีความสุข เราก็ปลอดภัยไปรุ่ง หันไปทางลูกก็สบายใจ

เศรษฐกิจในครอบครัวนี้ไม่มีปัญหา
ครอบครัวของเราอยู่พอเพียง”

● ตานกัฟกอดีแล้ว

อาจารย์สมชายฝึกฝนตนเองเคร่งครัด
ขนาดที่คนอยู่วัดบางคนเทียบไม่ติด เพื่อให้
ผู้อ่านรับอารมณ์ความรู้สึกของอาจารย์สมชาย
โดยตรง จะยกคำบอกเล่าเกี่ยวกับการฝึกตน
มาถ่ายทอดโดยตรงดังนี้

เราไม่ชอบสิ่งที่ไม่ดี เพิ่งเรียนจบก็มี
ความคิดรุนแรง ต้านหมด วิพากษ์วิจารณ์
หมดแหละ เรื่องอำเภอเก็บเงินออกใบเสร็จ
ไม่ตรง เราก็แนะนำชาวบ้านว่าใบเสร็จคุณ
ต้องมีตราครุฑ คุณมาคุณเสียยี่สิบบาท คุณก็
ต้องได้ใบเสร็จยี่สิบบาท ถ้าไม่ได้เลยหรือว่า
เขาออกสองบาท แสดงว่าเขาเอาเข้ากระเป๋าสิบ
แปดบาท ตอนหลังก็เป็นเรื่องไม่ดีว่าเรา
ทำให้ชาวบ้านรู้ทัน เราก็ลำบาก ก็เรียนรู้ว่า
มันแข็งแรงกันไป อันไหนคอมมันแข็งแรงแล้ว ก็
ต้องปล่อยไป เราทำเท่าที่เราทำได้

แต่ก่อนเราไม่ดูฟ้าดูดิน รุกอย่างเดียว
ก็เสียพรรคพวก เดียวนี้ดีขึ้นแล้ว อายุมาก
แล้วมีประสบการณ์ อันนี้ถูก แต่สถานการณ์
จังหวัดไม่ดี เมื่อก่อนวิพากษ์วิจารณ์ไม่ได้
บันยะบันยัง ไม่รักษาน้ำใจ ตอนนี้เป็นเปลืองมาก



แบกไม่ไหวก็ต้องทำใจ เราทำได้แค่นี้ก็พอ
แค่นี้ มันสุดๆ แล้ว

หลังจาก ๖ ตุลาคม เราก็ไปทำงานมูลนิธิ
ทำงานสมาคมครูชนบท จังหวัดบุรีรัมย์
หลายอย่างที่ เป็นประโยชน์สำหรับครูบาอาจารย์
เราก็ทำ องค์กรเหล่านี้ไม่ได้ช่วยให้เรามี
ตำแหน่งสูงขึ้น ไม่เกี่ยวกับเงินเดือน เป็น
องค์กรการกุศลทั้งหมดเราก็พอใจที่จะทำตรงนี้
คิดว่าเป็นแหละได้บุญ คือ เรามุ่งใจ พอใจที่ได้
ช่วยเขาทำตรงนี้ ถ้าเป็นเพื่อนซึ่งกันไม่มีกิน
เหล่าเมฆา บางทีคุยกัน วิเคราะห์กัน ทำงาน
กันดีหนึ่งดีสอง เราก็ไม่มีเหล้ามาเกี่ยวข้องแม้แต่
ขวดเดียว แต่ว่าบางครั้งเพื่อนที่ห่างออกไป
หน่อยก็อาจจะ มี เขาชวนไป เราก็ไปกับเขา
เป็นบางครั้งบางคราว

คุณอื่นนะมันยุ่งยาก เราต้องแก้ไขตัวเอง ตัวเราจะต้องเป็นแบบอย่างได้ก่อนที่จะแก้ไขคนอื่น ถ้าตัวเองยังพะพอนอยู่ มันยากที่จะบอกหรือแนะนำคนอื่น

ก็เลยคิดว่าจะเปลี่ยนแปลงการรับประทานอาหาร มันจะได้ผลหลายอย่างทั้งด้านศาสนา ชีวิตเราก็จะดีด้วย อยู่ในชุมชนในหมู่บ้านก็ไม่กินเหล้ากับเขา ส่วนมากผมจะไปนั่งกินน้ำ กินผลไม้ จนบางคนมองว่าอะไรกันนักกันหนา ผมก็อยู่นานไม่ได้ ไม่ใช่อยากกิน ผมเปิดโอกาสให้พวกเขา รู้สึกเขาจะทุกข์ถ้าเราอยู่

ไปกับเขาเหมือนกัน แต่ไม่กิน ไปหาเพื่อน เรายังช่วยเพื่อนอยู่ บางทีอยู่กับเขาถึงตีห้า บางทีออกมาที่กลิ่นควันบุหรี่เต็มเสื้อเต็มตัวเลย เราไม่ได้สูบบุหรี่กับเขาเลยนั่งดื่มน้ำเวลาเพื่อนเมาเต็มที่ ช่วยเพื่อนได้สบายเลยเข้ามาเราก็ทำงานปกติ ต้องเอาเพื่อนด้วย ไม่งั้นเราก็อยู่คนเดียว

เสาร์อาทิตย์บางทีก็ชวนแม่บ้าน ชวนลูกไปวัดทำบุญ แต่ก่อนยังไม่มียอดส่วนตัว ก็อาศัยรถคนอื่นไป เขาชวนผมไป เราก็นั่งท้ายรถไปสี่มาอโศกปี '๒๕ '๓๐ '๓๑ สามปีก็มาตลอด พระท่านฉันมือเดียว ญาติโยมก็เหมือนกัน พอไปโรงเรียน ตอนแรกผมอด

ข้าวเที่ยง ไปกินข้าวเย็น ตอนเที่ยงก็ไม่พักนั่งทำงานอยู่ในห้องทำงาน ตอนเย็นไปกินข้าวที่บ้าน ตอนหลังเปรียบกับพระ ท่านบอกว่าตอนเย็นกินแล้วก็นอน ไม่ได้ทำอะไรอาหารก็เก็บเอาไว้เฉยๆ ก็เลยปรับใหม่ กินเข้ากับเที่ยง พอดีจะเข้าพรรษา ก็เลยบอกลูกบอกแม่บ้านว่า ลองอดข้าวเย็นสักพรรษานึง พ่อจะไม่กินข้าว แต่ว่านั่งคุยได้ เขาก็ไม่ว่าอะไร เขาก็กินไป จนวันออกพรรษา เขาก็หาคับข้าวมาเพียบเลย เรียกพ่อๆ มากินข้าว ก็ไปนั่งพิจารณาว่า ไหนๆ พ่อก็ทำได้ ๑ พรรษาแล้ว ๓ เดือนแล้ว ก็น่าจะอดต่อไปได้ ก็เลยต่อมาจนถึงปัจจุบัน

ครอบครัวผมไม่ชอบกินข้าวข้างนอก ผมไม่เคยพาลูกพาเมียไปกินข้าวที่ไหนเลย นะครับ นานๆ จะซื้อกับข้าวมากินด้วยกัน พ่อแม่ลูก ตอนเที่ยงก็จะกินด้วยกันอีก ไม่ออกไปข้างนอก ตอนเย็นทำกับข้าวเสร็จ ผมก็คอยเสิร์ฟน้ำเสิร์ฟอาหารให้เขา เราไม่ได้กินได้บริการก็ยังดีนะครับ เราก็อำตรงนี้

ตอนแรกก็หิวนะ นั่งดูเขากิน เราก็กินน้ำลาย แต่ห้ามใจตัวเองว่า เราบอกลงแล้ว ลูกเมียก็เข้าใจนะ ไม่มีปัญหาเลย ลูกเขาพูดอยู่ว่า พ่อแก่แล้ว น่าจะกลับไปกินข้าวเย็น ผมบอกไม่เป็นไรหรอก ใกล้เคียงเข้าไปทุกวันแล้ว



ผมปกติเป็นคนกินง่าย เลี้ยงง่ายจน
แม่บ้านไม่รู้ว่าจะผมชอบอาหารอะไรที่สุด ไม่รู้
เลยเพราะว่าผมกินอะไรก็ได้ ผมบอกว่าเลย
ลั้นไปแล้วนี่อาหารไม่มีรสชาติ ขอให้อยู่ได้
อย่าให้กินอาหารพิษพอแล้ว ส่วนมากเรา
ปลูกผักกินเอง ทำสวน วันอาทิตย์ก็ปั่นจักรยาน
๕๐ กิโลเมตร ออกกำลังกับพรรคพวก

ผมยึดถือธรรมะมาตลอด แต่งงานแล้ว
สี่ข้อ ๓ นี้ผมไม่พร่อง ข้ออื่นๆ เราก็
พยายามปฏิบัติเคร่งให้ดีที่สุด เย็นๆ มามี

เวลาพัก ก็มาดูแลตัวเองว่า วันนี้เราทำดีอะไรบ้าง
เก็บมาเป็นพลัง วันนี้เราทำตรงไหนไม่ดี ต่อ
ไปเราจะไม่ทำอย่างนี้อีก ตำรวจตัวเองอย่างนี้
มันก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เรายกระดับสภาวะ
จิตให้สูงขึ้นได้

หลังจากเกษียณแล้ว ตอนแรกว่าจะลา
บวชขาวเลย พอดีลูกชายคนโตจะแต่งงาน
ปลายปี ผมก็ต้องอยู่แต่งงานให้เขา



ความกล้าหาญ ความเป็นพลเมืองดี ความรักแผ่นดิน ทำให้เขาทนไม่ไหวกับความชั่วร้าย จากอิทธิพลมืด อาทิ การบุกรุกป่าสงวน การเอาสมบัติของชาติไปเป็นสมบัติส่วนตัว การรังแก คุกคามชาวบ้าน การจับคนบริสุทธิ์เข้าคุก ฯลฯ

ฟาลีจิตหรือคนใจร้ายที่คร่าชีวิตเขาไปในวัย ๕๑ ปี วัยที่ยังเข้มแข็งและเปี่ยมพลัง แม้จะหวังเพื่อน รู้ว่าไม่ปลอดภัย แต่ก็ไม่อาจบอกเขาว่าอย่าเสี่ยง ไม่ใช่หน้าที่เรา ประเทศไทยไม่ใช่ของเราคนเดียว รักษาชีวิตไว้ดีกว่า... เพราะความคิดของพวกเราที่มักจะไม่ต่างกัน

หลังเป็นข่าว 'อุ้มฆ่านักอนุรักษ์คนสำคัญ' ที่ จ.ราชบุรี ในหน้าหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ (ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็น) นักอนุรักษ์บางคนกลับออกมาบอกว่า ชเรศไม่ใช่ นักอนุรักษ์ พวกเขาไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน

ใช่! ชเรศอาจไม่เคยมีชื่อในสังกัดใดๆ เพราะเขาเป็นอิสระชน ทั้งไม่เคยประชาสัมพันธ์ตัวเอง แต่สิ่งที่เขาทำต่างหากที่ 'สื่อ' ประเมินให้เขาเป็นนักอนุรักษ์คนสำคัญ

และขอถามหน่อยเถิดว่า ในขณะที่พวกคุณเรียกตัวเองอย่างภาคภูมิใจว่านักอนุรักษ์ คุณได้ทำอะไรให้แผ่นดินบ้าง เคยรู้เรื่องการบุกรุกป่าสงวนในท้องถิ่นที่คุณยืนอยู่บ้างไหม ถ้ารู้แล้ว คุณเคลื่อนไหวอย่างไร ทำไมเงียบเชียบขนาดนั้น ในขณะที่คนไร้สังกัดคนหนึ่งเขาเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับเรื่องนั้นจนนาทีสุดท้ายของชีวิต โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือใดๆ เลยจากคนที่น่าจะเป็นพวกเดียวกันที่บอกว่ารักสิ่งแวดล้อมนักหนา

ทั้งหมดทั้งสิ้นที่ชเรศทำเพราะเขาเลิกห่วงตัวเองแล้ว จึงอุทิศตัวเอาภาระสังคมเต็มๆ พักผ่อนเถิดเพื่อน หลังภารกิจอันหนักหนาและเหน็ดเหนื่อย จงหลับให้เป็นสุขในอ้อมกอดของน้ำ ฟ้า ภูเขา และแผ่นดินที่คุณรัก แม้วันนี้จะยังจับตัวคนบงการที่อยู่เบื้องหลังมาลงโทษตามกฎหมายไม่ได้ แต่เราเชื่อว่ากฎแห่งกรรมยุติธรรมที่สุด

คนชั่วอาจลอยนวล แต่เขาจะมีความสุขแน่หรือ พ่อแม่ ญาติพี่น้อง บุตรภรรยา บริวาร ในวงศ์ตระกูลของเขาจะมีความสุข ความเจริญรุ่งเรืองบนแผ่นดินที่เขาก่อบาปเวรไว้นี้ได้หรือ

เราเคยร้องเพลงเดียวกัน เพลงเพื่อมวลชน เพื่อชีวิต นาที่นี้แม้จะยังเจ็บปวด เสียหาย แต่ไม่เสียใจ เพราะโดยจรดนิสัย อุดมการณ์ที่ติดมากับสำนึกตั้งแต่เกิด นอกจากจะรู้ว่าใครก็ห้ามคุณไม่ได้แล้ว ต่อให้ต้องตาย คุณก็จะยัง....ขอพลีตน ไม่ว่าจะตายกี่ครั้ง จจริงไหม



เมื่อแม่ทำโรงพยาบาล

• พากา



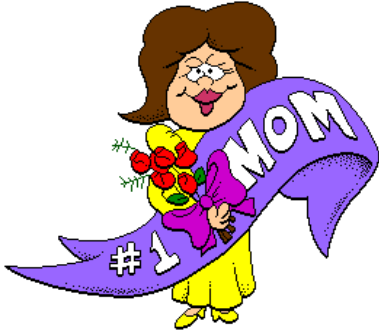
แม่ดิฉันอายุ ๗๑ ปี น้ำหนักเกือบ ๕๐ กิโลกรัม จึงมีสารพัดโรค ไม่ว่าจะเป็นความดันโลหิต หัวใจ เบาหวาน ปวดเข่า ข้อเสื่อม จนถึงขนาดเดินแทบไม่ได้ ทำให้ต้องเข้ารับการรักษาตัดหัวเข่า

แม่กลัวการผ่าตัดมาก กลัวว่าผ่าแล้วจะเดินไม่ได้ ครั้นจะไม่ผ่าขณะนี้ก็แทบจะเดินไม่ได้ห้อยอยู่แล้ว แม่จึงไม่มีทางเลือก เพราะหมอบอกว่าหากไม่ผ่าก็จะพิการ ผ่าแล้วมีโอกาสเดินได้ แต่แน่นอน การผ่าตัดย่อมมีความเสี่ยง ไม่ว่าจะเป็นการติดเชื้อ การอักเสบ หลังผ่าตัด ซึ่งผู้ป่วยเองก็ควรจะต้องรับรู้และระมัดระวัง

แม่ปรึกษาหมอหลายคน พยาบาลและเพื่อนพ้องน้องพี่มากหน้าหลายตา ว่าจะผ่าหรือไม่ผ่าดี จนเข้าโรงพยาบาลแล้ว แม่ก็ยังกลัวใจว่าจะผ่าดีหรือไม่ แม้วุ่นใจมาก อารมณ์เสีย หงุดหงิด ฟุ้งซ่าน กังวลไปสารพัด

และเมื่อระดับน้ำตาลไม่ลด ก็ยิ่งเครียด เพราะแทบจะกินอาหารไม่ได้ แกรมกลางคืน ยังต้องฉีดอินซูลินอีกด้วย ยิ่งใกล้วันผ่าตัด ความหงุดหงิดก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น จนผู้เฝ้าไข้แทบลืมน้วยแทนผู้ป่วย

แม่มีลูกสาวสองคนซึ่งกินมังสวิรัตทั้งคู่ แม้ว่าเราจะพร่ำบอก ขอร้อง อธิบายสารพัด เหตุผลก็ไม่อาจโน้มน้าวให้แม่กินมังสวิรัตกับเราได้ ทั้งๆ ที่แม่ก็รู้ว่ามันดี แต่แม่ทำไม่ได้ แม่อ้างว่าตอนเด็กๆ ยากจน ไม่มีจะกิน ตอนนี้มีกินก็ต้องกินเข้าไป ถ้าเราพูดมากๆ แม่ก็จะรำคาญและโกรธ แกรมบอกว่าจะอยู่อีกไม่นานแล้ว อยากกินอะไรก็ตามใจแม่ดีกว่า เพราะเวลาลงหลุมไปแล้ว ไม่ต้องมาเรียกที่สว่างซุ้ยให้กินโน่นกินนี่ เพราะมันกินไม่ได้ และคงไม่อร่อยอย่างตอนยังมีชีวิตอยู่ ดิฉันก็จนด้วยเกล้า เพราะแม่เข้าใจทุกอย่างแต่ทำไม่ได้เลย เข้าข่ายรู้หมดแต่อดไม่ได้



พอแม่ผ่าตัด อาหารต้องงดหลายชนิด กินได้ก็เฉพาะอาหารจืดๆ กับข้าวกลีง ซึ่งแม่ไม่ชอบเลย เป็นอาหารแบบชีวิต ซึ่งแม่ไม่เคยยอมกิน แต่คราวนี้จำต้องกินเพราะไม่มีทางเลือก ดิฉันเห็นแม่ขมขื่นมาก เพราะแค่เห็นอาหารแม่ก็บอกกินไม่ลง ต้องบอกแม่ว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลากินให้อร่อย แค่กินให้อิ่มเท่านั้น แม่ทรมาณกับการกินอาหารที่ไม่มีรสชาติมาก ทำให้รู้ซึ่งเลยว่า ผู้ที่ไม่เคยฝึกนั้น เมื่อคราวต้องลดละอะไรบางอย่าง ช่างทำได้ยากเสียจริงๆ หรือแทบจะทำได้เลย

แม่เป็นคนใจร้อน ชอบสั่ง เมื่ออยู่ในภาวะที่ช่วยตัวเองไม่ได้ ก็ยิ่งหงุดหงิด ใครทำอะไรที่ไม่ได้ตั้งใจ จะเรียกหาและใช้คนพร้อมๆ กันโดยไม่จำเป็น และชอบให้คนมาอยู่รอบข้างเยอะๆ ดิฉันรู้สึกเครียดมากเมื่อต้องมาดูแลแม่ ไหนจะเรื่องอาหาร เรื่องอารมณ์ซึ่งแม่ก็ไม่เคยฝึกออกถื่น แถมยังมี

พอกอยตามใจ ทำให้แม่ยิ่งไม่เคยรู้จักการถูกขัดใจ

การผ่าตัดของแม่ครั้งนี้จึงเป็นข้อสอบใหญ่ยิ่งของดิฉันและน้องสาว เพราะหลายๆ ครั้งที่เราแทบจะทนอารมณ์ของแม่ไม่ได้เลย โดยเฉพาะหลังผ่าตัด ซึ่งความเจ็บปวดจากแผลยิ่งบีบคั้นให้แม่หงุดหงิดมากขึ้น จะร้อง โอ๊ย โอ๊ย เจ็บ เจ็บ ตลอดเวลา พยาบาล



แทบทุกคนก็รู้หมดแล้วว่าแม่เสียงดังขนาดไหน กับหมอผ่าตัดเองแม่ยังไม่เว้น บ่นว่าหมอว่าทำไมถึงผ่าเจ็บนัก แผลก็เจ็บเหลือเกิน สงสัยต้องตายแน่ๆ หมอก็หัวเราะและบอกว่าอย่างนี้ยังไม่ตายหรอก (ยังบ่นว่าใครต่อใครได้) ผ่ามันก็ต้องเจ็บอย่างนี้ทั้งนั้นแหละ แม่ถึงได้รู้สึกดีขึ้นบ้าง

ตกกลางคืนแม่ก็จ้างพยาบาลมาเฝ้า แม่จะมีพ่อ มีน้องสาวและดิฉันอยู่ แม่อยากให้ทุกคนอยู่หมด แต่ในห้องพิเศษเขาอนุญาตให้ญาติเฝ้าได้ไม่เกิน ๒ คน ซึ่งก็มากแล้ว บวกพยาบาลและคนใช้อีกก็เป็น ๔ ห้องก็ไม่ได้ใหญ่โตอะไร ดิฉันต้องอธิบายกับแม่ว่า

ตามระเบียบจะอยู่กันหมดทุกคนไม่ได้ และไม่มีที่นอนด้วย แม่ก็ไม่ค่อยพอใจ หว่า พวกเราไม่สนใจ ไม่ห่วงใยแม่ ต้องจิตใจ และจัดระเบียบผู้เฝ้าไข้ให้แม่ใหม่ ยอมให้แม่บ่น สงสารคุณพยาบาลที่ต้องคอยดูแลแม่ตลอดคืน อาชีพพยาบาลของโรงพยาบาลรัฐช่างเป็นงานที่เหน็ดเหนื่อย น่าเห็นใจเป็นอย่างยิ่งคนไข้มากมายกับพยาบาลเพียงไม่กี่คน ทั้งผู้ป่วยและญาติต่างก็ต้องการการดูแลเอาใจใส่จากพยาบาล ที่วิ่งหัวหมุนตลอดเวลา พยาบาลพิเศษก็ต้องอดตาหลับขับตานอน มาเฝ้าผู้ป่วยสารพัดโรค สารพัดนิสัย ไหนจะญาติพี่น้องอีก



ดิฉันรู้สึกเห็นใจพยาบาลมากที่ต้อง ยิ้มแย้ม และช่วยเหลือทุกอย่าง เทอจจากระปัสสาวะ เช็ดตัว ทำความสะอาดจากสิ่งที่ไม่สะอาด ซึ่งบางครั้งก็ยากอย่างในกรณีของแม่ ซึ่งอ้วนมาก ทำให้การเช็ดตัว เปลี่ยนเสื้อผ้า

จัดทำต่างๆ เป็นไปได้ยากกว่าคนปกติ ดิฉันคิดว่าพยาบาลที่ดูแลผู้ป่วยด้วยอารมณ์ที่แจ่มใส โบหน้ายิ้มแย้มด้วยความจริงใจ ช่างเป็นบุคคลที่น่านับถือมาก ถ้าเป็นเราก็คงไม่แน่ว่าจะทำได้อย่างเขาหรือไม่ ดิฉันบอกตัวเองว่าภาคทฤษฎีที่รู้มากกับภาคปฏิบัตินั้นมันห่างไกลกันมากพอควร เรารู้ว่าเราต้องอดทน แต่พอถึงคราวต้องทนจริงๆ มันแทบจะทนไม่ไหวเอาเสียเลย ทั้งที่เราก็คงรักและอยากจะปรนนิบัติแม่ แต่เจอโจทย์ เจอผัสสะเสียก่อนจนแทบตั้งตัวไม่ติด

ในตอนกลางคืน อาการแม่จะหนักกว่ากลางวัน เพราะนอนหลับบ้าง ไม่หลับบ้าง และร้องโอดครวญเป็นระยะๆ ว่าเจ็บเหลือเกิน เจ็บเหลือเกิน คนเฝ้าไข้จึงไม่เป็นอันได้นอน ต้องตื่นตามเสียงแม่ และแม่จะคอยเรียกเอาโน่นเอานี้ เป็นการระบายเพื่อบรรเทาทุกข์ทางใจอยู่บ่อยๆ จนถึงเช้าตีสี่ แม่ก็จะเปิดโทรทัศน์ดูข่าว ทุกคนจึงต้องตื่นกันหมด และไม่ได้นอนอีกเลย

วันถัดมา ผู้เฝ้าไข้จึงดูจะเป็นชอมบักกันหมด ไม่น่าแปลกใจเลยที่ดิฉันได้ยินชายคนหนึ่งบ่นพึมพำในลิฟต์ที่โรงพยาบาลว่า 'คนไข้ไม่ตาย แต่คนเฝ้าจะตายก่อนเพราะเฝ้ามา ๓ เดือนแล้ว' น่าเห็นใจจริงๆ

การผ่าตัดของแม่ครั้งนี้ทำให้ดิฉันเห็น
อะไรๆ ชัดเจนขึ้น ส่วนของแม่นั้นไม่ต้องพูด
ถึงอีกแล้ว เนื่องจากแม่ไม่เคยปฏิบัติธรรม
ลดละเลิกมาก่อน ทุกอย่างจึงเป็นเรื่องยาก
และด้วยวัย ๗๐ กว่านี้ แม่คงไม่คิดปรับตัว
ปรับใจอะไรอีกแล้ว จะมีก็แต่เราซึ่งเรียก
ตัวเองว่าผู้ปฏิบัติธรรม เมื่อเจอของจริง
ทำให้เรารู้ว่าเราเองยังไม่เก่ง ไม่แข็งแรง
สอบตกบ่อยๆ ทั้งทางกาย วาจา ใจ เพราะ
จะรู้สึกอึดอัดขัดเคืองกับคำพูดและอารมณ์
ของแม่อยู่เสมอๆ เราเคยไปช่วยงานสังฆม
สงเคราะห์ แต่งานเหล่านี้พอใจก็ทำ ไม่
พอใจก็เลิก ไม่มีใครบังคับ แต่กับแม่ของเรา
ถึงไม่พอใจก็เลิกไม่ได้ อย่างไม่เสียก็ต้อง
พยายามทำความเข้าใจ และเห็นใจในความ
เจ็บปวดของแม่ เหตุเพราะแม่ไม่เคยควบคุม
เรื่องอาหารการกิน ปล่อยให้อ้วนมาก และ
กลายเป็นศูนย์รวมโรคทุกชนิด ครั้นต้องมา
ผ่าตัด เดินไม่ได้ ขยับเขยื้อนแต่ละครั้งก็
แสนปวดร้าว แม่จึงต้องทุกข์ทรมานมาก
ดิฉันต้องจำบทเรียนนี้ไว้เตือนตนเอง และ
พยายามพากเพียรปฏิบัติสอบให้ผ่านโทษ
ข้อนี้ให้จงได้



มงคลชีวิต

วันเวลาหมุนเวียนแม่สิ้นแผ่นดิน
พาศัจฉาวันผ่านกาลสมัย
นาคสังหนึ่งสร้างหน่นแก่นแท้ง
คือ 'น้ำใจ' เดจได้รั้มชิมช้กรวง

น้อมนุชพรเสไรธรรณมระภัสสร
วอนทวงทบทระทานพรผ่านแดนสรวง
ในสิฬสังมระเสฐฐุสุมราตทุกกัมวง
นวงสังเอดลลวงมอดมวงมาร

จตุรทศพรซิงในไธรั้ม
ในไพร้อมสรรพเสฬสุทุกกิตสภากน
อันทุกกิตโตโรตภงไม่แฉ้วพน
ดลมนัดาลสฬสังนังมวงดล

• ธนกกนาก ทักนัณธรรม

๒๔/๘ ดลองภานี
กันธัง ธรวง

น้ำตาบุญ (๒)

✦ อัถพ์ พิษประยุทธ์

ใต้ต้นจามจุรีใหญ่ ห่างจาก
ซุ้มอาหารอื่นๆ เตาเหล็กสูงระดับเอว
เห็นจะได้ ยาวประมาณ ๑.๕ เมตร

กว้าง ๔๐-๕๐ ซม. ภายในเตาเหล็กถ่านแดงจัด ถูกกลบด้วยขี้เถ้า เพื่อลดความร้อน
หรือระบายความร้อนสู่สิ่งที่วางอยู่บนเตาให้น้อยลง

เตาเหล็กใบนี้ตั้งอยู่ในงานวันเกิด(แซยิด)ของคหบดีท่านหนึ่ง แยกจึงมาร่วม
งานมากทีเดียวเจ้าภาพกลม่อแยกด้วยดนตรี“คอมโบ” ๕ ชิ้น บรรเลงเบาๆ เพื่อให้แขก
ที่มาร่วมงานมีโอกาสพูดคุย สังสรรค์กัน ไม่ต้องตะเบ็งเสียงแข่งกับเสียงดนตรีเหมือน
บางงาน ที่เวลาคุยต้องตะโกนแข่งเสียงดนตรีจนคอแหบ

ของชำร่วยที่เจ้าของงานแจกเป็นพวงกุญแจพลาสติกรูปปู“เจ้าฟ้า”หลากสีสวยงามยิ่ง
ซุ้มหนึ่งคนรุ่มรอรับอาหารที่เซฟปรุงเสร็จแล้วจะส่งมาตามคิวนั้นคือ “ปูจ๋า”
ช่างเหมาะเจาะอะไรอย่างนั้น ดนตรีบรรเลงเพลง“จับปูดำ-ขายปูนา”นี้ก็ถึง



ดารารัตน์สาวทรงเสน่ห์ผู้ร้องคนแรกทำมาหากินอยู่ในอเมริกาโน่น

เตาสีเหลี่ยมยาวใบนี้พาดด้วยเหล็กเส้น ๓ เส้นขนาด ๓ หุน ใ้รับสิ่งมีชีวิต สะท้อนใจ ไม่อยากเขียน ไม่อยากบรรยายถึงชีวิตที่นอนอยู่บนเตามันคือ“ปูทะเล”ตัวใหญ่ สีคล้ำ โคลนล้างไม่หมดเกรอะกรังทั้งตัวนอนเรียงรายอยู่บนเหล็กร้อน ไม่ต่ำกว่าสิบชีวิต ทุกชีวิตถูกมัดแน่น มัดรอบตัว ไม่สามารถกระดุกกระดิกเพื่อระบายความร้อนได้เลย มี สองตาเท่านั้นที่ชี้ขึ้น ส่ายไปมาร้องขอชีวิต กล่าวในตอนนั้นก็แล้วว่ามนุษย์ไม่ได้ยิน เพราะ ลี้ออกมาคนละคลื่นเสียง ดังเอเอ็มกับเอฟเอ็มนั่นแหละ ร้องขอชีวิตจนตายมนุษย์ก็ไม่สามารถรับรู้ได้เลย

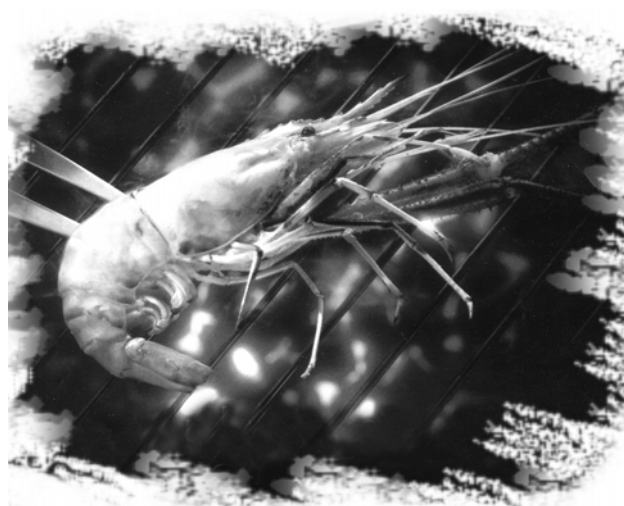
ถ่านแดงๆบนเตาระบายความร้อนมาสู่ปู สัตว์ทะเลผู้ล่าสงสาร อาหารอร่อยของ มนุษย์ ถ่านระบายความร้อนมากขึ้นๆแน่นอน ปูหมดทางหนี ลวดที่มัดดูแน่นกว่าเดิมด้วยความร้อนเพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้น “น้ำตาปู”ไหลออกมาเห็นได้ชัด

น้ำตาของความทรมานเจ็บปวดยากจะบรรยาย น้ำตาที่ไหลออกมาลาตาย ตาย ด้วยความทรมาน...แต่สองตาพร่าด้วยน้ำตายังส่ายไปมา ขอชีวิต ขอชีวิตเถิด มนุษย์เจ้าขา

แขกบางคนรอไม่ได้ ปูยังตายไม่สนิท เร็ไปหากุ้ง หอยแครง หอยแมลงภู่บน เตาอื่น หอยทุกตัวนอนอ้าปาก อ้า เปลือก ลื่นชีวิตง่ายกว่าปูเพราะเป็น สัตว์เล็กมนุษย์เหล่านั้นจับใส่อุ้งมือ ทั้งร้อนๆใช้ปากเป่าเพื่อลดร้อนลง

เอาซ่อมแคะจิ้มน้ำจิ้มใส่ ปากอร่อยลื่น มีรอยยิ้มรู้รสบนใบหน้า ด้วย

ย้อนกล่าวถึง“ปู”ดวงตา สองข้างกระดิกขึ้น-ลงช้ากว่าเดิม เพราะอ่อนแรงแล้ว ลำตัวหรือที่





เรียกว่ากระดองร้อนฉ่ำ แน่นนอน ปูร้องขอชีวิตออกมาฉนั้น มนุษย์
ไม่ได้ยินเพราะเสียงคนละคลื่น แต่ลอยมาทางอากาศเหมือนกัน
หากมนุษย์รับคลื่นเดียวกับปู คงได้ยินเสียงปูคร่ำครวญร้องขอ
ชีวิต ร้องหาแม่เช่นมนุษย์ ร้องหาแม่เมื่อมีทุกข์ แม่ไปไหน มา
ช่วยปูด้วย ทรมานเหลือเกิน ร้อน ร้อนมาก ทรมานอึดอัด

ดินไม่ได้ มนุษย์นะมนุษย์ ฟังนี่ปูจะบอกอะไรให้ หากปูจับมนุษย์พาดบนเตาร้อนสุดร้อน
บ้าง มัดร่างมนุษย์ไม่ให้ดิน อย่างปูถูกมัดอยู่ขณะนี้ ปูจะสั่งแม่ครวทำน้ำจิ้มเตรียมไว้
สุกได้ที่ ปูจะให้แม่ครวแลเนื้อ ไม่เอาเกลือทาหรือ นำมาทอดทำสเต็ก เอามาปิ้งเช่นหมู
ปิ้งกินกับข้าวเหนียวหุงนิ่มๆ ตามด้วยส้มตำรสแซบ ไม่ก็นำมาล้นจนละเอียดใส่แกงจืด
วุ้นเส้นได้ไหมคะ เจ็บปวดรวดร้าวหรือไม่ เพราะดินไม่ได้ แต่น้ำตาไหลได้ณะคะ ไหลลง
ให้มากที่สุด มากเท่าใดหมายถึงรับความทรมานมากเท่าปู มนุษย์มีเสียงมากแบบหัวเราะ
ร้องไห้ ระบายออกมาด้วยอารมณ์ที่ได้รับหรือรับมาจำได้ไหม มนุษย์เดินสะดุดก้อนหิน
เจ็บเท้ายังใช้มือคลำ ลดความเจ็บปวด ปูหมดโอกาสใช้มือใช้เท้าทั้งแปดลูบคลำด้วยวิธีใดๆ
เพื่อลดความเจ็บปวดแม้สักนิด มนุษย์มีน้ำตา ไหลออกมาแทนความเจ็บ เจ็บสุดหัวใจ
บรรยายไม่ถูกเลย

ปูขอบคุณเจ้าภาพแจกของชำร่วยเป็นรูปปูเจ้าฟ้าอันสุดสวยแก่ผู้มาร่วมอวยพร
ดนตรีัยงบรรเลงเพลงกล่อมแขกเบาๆ ปูว่าวงคอมโบไม่ได้กล่อมแขกที่มาในงานอย่างเดียว
คอมโบกล่อมให้กับความตายของปู ของกุ้ง หอย และสัตว์ต่างๆที่มนุษย์สรรมากินด้วย
ขอบคุณที่กล่อมให้ปูฟังอย่างไรเพราะก่อนเสียชีวิต เสียงกล่อมเบาบางลงเหมือนงานจะยุติ
ปูขอถามท่านผู้อ่านสักหน่อยว่า งานนี้จบลงด้วยความชุ่มชื้น หรือชื้นเมื่อนั้นจริงหรือ เปล่า
เลย...งานครั้งนี้จบลง จบลง เสียงปูขาดหาย แล้วจนไม่ได้ยินว่าปูรำพันอะไรต่อ
วิญญาณปูจากร่างไปแล้ว

วิญญาณที่ถูกพิษร้ายของมนุษย์ยัดเยียดให้ คำสุดท้ายที่ปูกล่าวออกมา ลาก่อน
มนุษย์ผู้ทำความ...เจ็บปวดให้...ลาก่อน



เขาใหญ่ ให้ วิญญาณ

โดย “ท่านจันทร์” www.prajan.com

เยือกเย็นเยี่ยมหย้าเขาใหญ่
สบตา ฟ้าใสไม้สวย
สรุสมชาติเลิศล้ำล้ำสวย
อำนวยช่วยมนุษย์หยุดนึก

ดวงตะวันสว่างไสวใครจ้าง
ดวงจันทร์ลอยกว้างใครฝึก
แม่น้ำ ยิ่งใหญ่ไหลลึกลับ
ใครทักทักครองของตน

ดวงดาวพร่าวฟ้าพาดฝัน
ใครขับใครแต่งแห่งหน
ต้นไม้ ใบป่า สากล
ใครคนปลูกป่าปกป้อง

หรีดหสิ่งเรไรใครเล่า
คดอเคล้าเพลงไพเราะไม่พร่อง
จกตชี ลีดำ ล้ำรอง
ปกป้องทกใครให้มา

ชายหญิงทิ้งเมืองเรื่องมาก
มาฟาด ชีวิต ติดป่า
ยังจน ดนตรี ขี้ยา
ร้องเพลง เบ่งบ้า ล้ำพัน

กาลบเลียงดนตรีสรุสมชาติ
กลั้มแสงจันทร์ลัดสง้างสรุรงค์
ไม่ยล เย็นเยียบ เจียบเงิน
อย่าดั้น ดันมา ป่าเลย

❁ เขาใหญ่ ให้ปัญญา

ได้รับนิมนต์ให้มาแสดงธรรมอบรมผู้นำชุมชนเขตกรุงเทพมหานครที่มาพำนัก ณ เขาใหญ่นับเป็นเรื่องราวที่ผ่านไปเสียแล้วที่ข้าพเจ้าซึ่งเป็นสมณะที่พำนักในกรุงเทพมหานคร ต้องเดินทางมาเทศน์ให้คนกรุงเทพฯ ฟังในที่ห่างไกลกรุงเทพฯ คราวก่อนพระบิณฑุกุ่มต้องเดินทางไปเทศน์ให้คนบิณฑุกุ่มที่โรงแรมริมแม่น้ำแควน้อย จังหวัดกาญจนบุรี หากไม่แล้วคนบิณฑุกุ่มก็จะมีโอกาสได้ฟังเทศน์จากพระบิณฑุกุ่ม แม้โดยปกติเราจะอยู่ห่างไกลกันเพียงแค่วันเดียว แต่ก็ไปไม่ถึงเรื่องที่เราจะง่ายจึงกลายเป็นเรื่องยากด้วยประการฉะนี้

เมื่อเดินทางมาถึงเขาใหญ่ในตอนเย็น ข้าพเจ้าได้รับนิมนต์ให้นั่งรถคอคเคียวไปตามถนนริมไหล่เขา เพื่อไปทำความคุ้นเคยสถานที่แสดงธรรมในวันพรุ่งนี้ ซึ่งอยู่ห่างจากที่พักประมาณ ๒๐ กิโลเมตรสังเกตเห็นรถยนต์แล่นผ่านไปมาหลายคัน แสดงว่ามีคนมาเที่ยวเขาใหญ่ค่อนข้างเยอะ



ที่พักริมทางหลายแห่งมีคนออกมาทางเดินที่ ณ ลานหญ้าหน้าที่พักเป็นจำนวนไม่น้อย แสดงว่าห้องเช่าเต็มจนล้นออกมาเลย เห็นแล้วก็นึกอนุโมทนาที่คนเมืองเรื่องมากยากยุ่ง ได้มีโอกาสมานอนดินสูดกลิ่นหญ้าป่าเขา เพื่อชดเชยส่วนขาดของชีวิตได้บ้าง

ครั้นเดินทางไปถึงจุดหมาย **นายจำนงค์ ไชยมงคล** ผู้เป็นเจ้าภาพนิมนต์ข้าพเจ้าในคราวนี้ ได้ลงจากรถ เดินขึ้นไปยังสถานที่ฝึกอบรม แต่ข้าพเจ้าพอใจที่จะนั่งบนสนามหญ้าหันหน้ารับสัมผัสไออุ่นของแดดยามสนธยา ด้วยความรู้สึกเสียดายพระอาทิตย์ที่จะลับเหลี่ยมเขาไปในเวลาอีกไม่นานนัก มีหลายคนเข้ามาพูดคุยด้วย ข้าพเจ้าก็พูดคุยไปพลางนั่งเขียนหนังสือบนพื้นดินไปพลาง อยากบันทึกธรรมชาติไว้ในสมุด มีไม้ไผ่ในสมออง ลักพักหนึ่งก็อยากเดิน

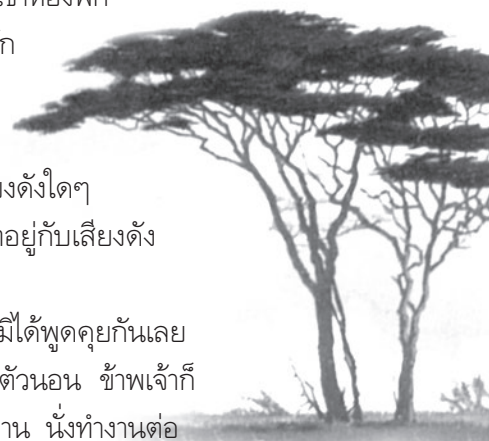
จึงสอบถามหาวัดแห่งไหนที่ใกล้บริเวณนั้นมากที่สุด เมื่อทราบว่ายูไม่ไกลนักจึงออกเดินเท้าเปล่าไปกับเพื่อนสมณะ เมื่อเข้าไปถึงวัดก็เห็นศาลาใหญ่เป็นอันดับแรก โพล่หน้ามองเข้าไปก็แลเห็นพระหนุ่มเณรน้อยกลุ่มหนึ่งกำลังเพลิดเพลินกับการดูละครที่วิยามเย็น มีเสียงหัวเราะครั้นครังดังออกมาเป็นระยะๆ ข้าพเจ้าเดินเข้าหาพระเณรกลุ่มนั้น สอบถามว่าห้องน้ำอยู่ไหน เมื่อทราบแล้วจึงขออนุญาตใช้ห้องน้ำ เสียงหัวเราะจากการชมละครโทรทัศน์ยังคงดังเข้าไปในห้องน้ำแห่งนั้น ในใจคิดว่าถ้าพระหนุ่มเณรน้อยกลุ่มนี้นำเวลาดูละครโทรทัศน์มาช่วยกันล้างห้องน้ำ และดูแลรักษาความสะอาดในบริเวณวัด ห้องน้ำและวัดก็น่าจะสะอาดตามากกว่านี้เป็นแน่

เมื่อออกจากห้องน้ำ ข้าพเจ้าถือโอกาสเข้าไปแสดงความคุ้นเคยกับพระเณรที่นั่งดูละครโทรทัศน์ โดยได้รับนิมนต์ให้นั่งดูโทรทัศน์ด้วย มีการนำน้ำเข้ามาถวายข้าพเจ้าและเพื่อนสมณะผู้ติดตาม ให้อธิษฐานขอพรในสิ่งที่ดีในสิ่งนี้

เมื่อนั่งดูโทรทัศน์ไปได้สักประเดี๋ยวก็ได้เรียนรู้ความรู้สึกระของละครก่อนคำ เรื่องที่พระหนุ่มเณรน้อยกำลังสนุกสนานอยู่ ฝีมือในการตัดต่อโทรทัศน์ค่อนข้างหายาบ การวางเค้าโครงเรื่องก็ไม่แยบคาย เน้นเอาแต่ความสนุกเป็นสรณะเพียงเท่านั้น เห็นมีข้อดีเพียงอย่างเดียวก็คือการถ่ายทอดวิถีชีวิตแบบท้องถิ่นชนบทภาคอีสานในสมัยก่อน ตัวละครมีการพูดภาษาและสำเนียงแบบอีสานชนานแท้ในบางช่วงอีกด้วย

ไม่นานนักรถก็มารับข้าพเจ้ากลับสู่สถานพำนัก ก่อนเข้าห้องพัก ได้แลเห็นคนกำลังตั้งวงทานอาหารกันอยู่ บริเวณด้านหน้าที่พัก มีการตั้งวงดนตรีเล็กๆ หญิงชายพากันบรรเลงและขับร้องเพลงกันตามประสา ทำให้ไม่ค่อยได้ยินเสียงปาเท่าใดนัก จริงๆ แล้วคนเราควรเข้าป่าด้วยความเกรงใจป่า ไม่ควรตะเบ็งเสียงดังใดๆ รบกวนป่า และเมื่อใช้ชีวิตอยู่ในเมือง เราก็สิ้นเปลืองชีวิตอยู่กับเสียงดัง สารพัดเสียงอยู่แล้ว เมื่อเข้าป่าก็ควรได้ฟังเสียงป่าบ้าง

ข้าพเจ้ากับสมณะหินแก่น พักในห้องเดียวกัน แทบมิได้พูดคุยกันเลย เราทั้งสองต่างพูดคุยกับป่า เจ้าของบ้านตัวจริง เมื่อท่านล้มตัวนอน ข้าพเจ้าก็ดับไฟให้ท่านนอนได้สะดวก เปิดไฟห้องน้ำที่ไม่กวนสายตาท่าน นั่งทำงานต่อ



เพื่อนร่วมห้อง

เมื่อต้องนอนพักห้องเดียวกันกับเพื่อนสมณะ โดยที่ข้าพเจ้ามีความเคยชินในการนอนเพียงลำพัง จึงต้องปรับตัวให้เป็นที่ไปได้กับเพื่อนร่วมห้อง เมื่อครั้งไปพำนักที่เกาะหลีดี้ คราวนั้นมีเพื่อนนักบวชอยู่ห้องเดียวกันรวม ๖ รูป ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น ต้องบังคับให้ตนเองต้องนอนตอนสี่ทุ่ม ทั้งๆที่ไม่ใช่เวลานอน เพราะที่พักแห่งนั้นต้องปิดไฟตอนสี่ทุ่ม และต้องตื่นพร้อมกันตอนตีสี่ ข้าพเจ้าฝันใจนอนไม่นานนักก็เคยชินกับการนอนตอนสี่ทุ่ม

ทั้งนี้ เป็นเพราะเงื่อนไขภายนอกบังคับให้ข้าพเจ้าต้องปรับความเคยชินของตนเองให้เป็นที่ไปเช่นนั้น แม้จะได้ผลในระยะสั้นก็ตาม เพราะเมื่อกลับมาถึงเมืองไทยแล้ว ข้าพเจ้าก็ต้องกลับไปสู่ความเคยชินเดิมคือนอนดึก เกือบหรือเกินเที่ยงคืนเป็นปกติ กว่าที่งานรายการโทรทัศน์จะจบสิ้นในแต่ละคืน วัตถุประสงค์เรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าจึงมักยังไม่ถึงห้าทุ่มเป็นอย่างน้อย

คืนนี้ข้าพเจ้าพำนักร่วมกับสมณะหินแก่น และนายนเรศ คนขับรถ แรกนั้นเพื่อนสมณะล้มตัวลงนอนตอนสองทุ่ม ขณะที่ข้าพเจ้ายังเปิดไฟทำงานอยู่ เห็นท่านใช้ผ้าห่มปิดหน้ารู้สึกเกรงใจท่านเป็นที่สุด นึกถึงใจเขาใจเรา เมื่อต้องการนอนหลับ มีแสงไฟแยงตาทำให้หลับยาก จึงเดินไปปิดไฟในห้องนอน เปิดไฟในห้องน้ำ ย้ายงานไปทำที่หน้าห้องน้ำ เพื่อใช้แสงสว่างจากไฟห้องน้ำแทนไฟห้องนอน เมื่อทำเช่นนั้นแล้วก็ดีใจที่เห็นเพื่อนสมณะร่วมห้องไม่ต้องใช้ผ้าห่มปิดหน้าอีกต่อไปแล้ว ถ้าเป็นเราเองเราก็จะรู้สึกสบายตาสบายใจที่ไม่ต้องมีไฟส่องตาเวลานอน ความสบายใจดีกว่าความสะดุ้งมากทีเดียว ข้าพเจ้าพบว่าเมื่อย้ายงานมาทำแบบเบาๆ หน้าห้องน้ำเป็นที่สบายใจ แม้จะไม่สะดวกเท่าการนั่งทำงานในห้องนอนก็ตาม

สักพักหนึ่ง เวลาประมาณสามทุ่ม นายนเรศ คนขับรถของเจ้าภาพที่นิมนต์ข้าพเจ้ามาเทศน์ที่เขาใหญ่แห่งนี้ก็เข้ามาในห้อง เขาต้องการอาบน้ำ ข้าพเจ้าจึงออกไปเดินผ่อนคลายอิริยาบถข้างนอกห้อง เพื่อให้เขาสบายใจว่าเขาได้มารบกวนการทำงานของข้าพเจ้า และเนื่องจากห้องนี้มีเตียงนอนเพียงสองเตียง ข้าพเจ้าจึงนำฟูกที่ปูเตียงของข้าพเจ้าลงมาอยู่ที่พื้นห้องให้โซเฟอร์นอนฟูก ส่วนข้าพเจ้าก็จะได้นอนกระดานที่เป็นพื้นเตียงเพียงเท่านั้น โดยปกติแล้วข้าพเจ้าจะนอนบนพื้นกระดานโดยไม่ปูแม้กระทั่งเสื้อธรรมดา หรือผ้าสักผืน แต่จะล้มตัวลงนอนแบบสนิทแผ่นกระดานที่ไม่รู้สึกแข็งกระด้าง เพื่อต้องการสัมผัสธรรมชาติของธาตุไม้อย่างเต็มที่ ข้าพเจ้า

คิดเอาเองว่าแผ่นกระดานมีราคาแพงกว่าเสื้อตั้งเยอะ ทำไม่ต้องเอาของถูกมารองรับร่างกายของเรา น่าจะนอนบนพื้นกระดานโดยไม่ต้องมีเสื้อเป็นฉนวนกัน ยกเว้นในกรณีที่กระดานนั้นไม่เรียบสนิทติดกัน ก็ต้องใช้เสื้อหรือเครื่องปูพื้นอื่นๆเป็นฉนวนกันกันยุงบินลดกระดานขึ้นมากวนและมากัดเราได้

แลเห็นหนุ่มคนขับรถนอนโดยไม่มีผ้าห่ม ข้าพเจ้าจึงนำผ้าห่มผืนเดียวที่มีอยู่มาคลุมร่างของเขา ด้วยเห็นว่าเราเองก็มีจีวรห่มคลุมร่างกายแทนผ้าห่มได้อยู่แล้ว แต่หนุ่มนเรศเขาไม่อาจใช้จีวรของเราไปห่มนอนได้ เขาจึงควรมีผ้าห่มนอนในคืนนี้ เมื่อเขาได้สัมผัสผ้าห่ม เขาลืมตาขึ้นมามองข้าพเจ้าด้วยแววตาขอบคุณ แล้วหลับตานอนต่อ เขาคงอ่อนเพลียจากการขับรถทางไกล เมื่อนอนไม่นานนักเขาก็หลับลึกไปเลย

เสียงคนร้องเพลงคาราโอเกะดังมาจากข้างนอก คนที่มาพำนักที่นี่มีเป็นจำนวนมาก แต่ละคนก็มีการแสวงหาความสุขสนุกสนานในรูปแบบที่แตกต่างกัน เมื่อการแสดงออกเช่นนี้เป็นความพอใจของเขา เขาก็เข้าใจและวางใจ ไม่รู้สึกไม่ดีแต่อย่างใด ความสุขของเขาไม่ควรจะเป็นความทุกข์ของเรา

เทศน์เสลวันข้าวตั่ว

เมื่อวานนี้ข้าพเจ้ามีกิจนิมนต์ไปแสดงธรรมหลายที่ ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่มีเรื่องแปลกไปจากเดิมอยู่เรื่องหนึ่งที่ต้องนำมาบอกเล่าให้ท่านทั้งหลายได้ฟังในครั้งนี้ เพื่อเป็นข้อคิดสะกิดใจในทางธรรม

เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อหลายวันที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้รับกิจนิมนต์ทางโทรศัพท์จาก “สมณะกรรมกร กุสโล” ให้ไปเทศน์งานศพ “โยมลำลี วิจิตรโสภณ” ผู้เป็นญาติผู้ใหญ่ในทางใจของพี่น้องปฐมอโศก ข้าพเจ้ารับปากทันทีโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด ผู้นิมนต์จึงให้ข้าพเจ้าเลือกวันเทศน์ตามสะดวก จึงเลือกเทศน์วันเสาร์ ก่อนพิธีพระราชทานเพลิงศพหนึ่งวัน เพราะวันเสาร์เป็นวันที่ข้าพเจ้าต้องเดินทางไปเทศน์ในที่ใกล้กันกับปฐมอโศกถึงสามแห่งอยู่แล้ว



เมื่อเสร็จจากการเทศน์ที่บางขุนเทียน เจ้าภาพขีบรรดาข้าพเจ้าตรงดิ่งไปปฐมโศกเพื่อ
ให้ทันเวลาหนึ่งทุ่ม ไปถึงก่อนเวลาไม่ถึงสิบนาที เมื่อได้เวลาก็ขึ้นธรรมาสน์ทันทีโดยไม่ต้องรอให้
ใครนิมนต์ เพราะปฐมโศกเป็นบ้านของเราอยู่แล้ว พิธีกรประกาศก่อนเทศน์ว่าจะนิมนต์ท่าน
จันทร์เทศน์สองรอบ ในช่วงแรกจะให้เทศน์ ๔๐ นาที แล้วหยุดพักให้คนกินข้าวต้ม ๒๐ นาที
จากนั้นให้เทศน์ต่อในรอบสองอีก ๔๐ นาที ข้าพเจ้าได้ฟังเช่นนั้นก็มีความคิดเห็นว่าเป็นเรื่อง
แปลกมาก ที่ต้องเทศน์สลัข้าวต้ม ในใจไม่อยากจะให้เป็นเช่นนั้น แต่เมื่อพิธีกรประกาศไปแล้ว
ก็ไม่อยากแสดงความเห็นต่างจากพิธีกรในที่สาธารณะ ด้วยเกรงว่าพิธีกรจะเสียหน้าและอับอาย
ผู้คน แต่ข้าพเจ้าก็เรียกคุณประเสริฐ ลูกชายของผู้ตายเข้ามาพูดคุยเป็นการส่วนตัว เพื่อถาม
ความประสงค์ที่แท้จริงของเขาว่าต้องการอย่างไรกันแน่เขายืนยันว่าต้องการให้ข้าพเจ้าเทศน์สองรอบ
เพื่อให้คนได้รับประโยชน์จากการฟังธรรมจากข้าพเจ้าอย่างเต็มที่ เมื่อได้ฟังเช่นนั้นก็เข้าใจและ
วางใจได้สนิทเนียน การเทศน์จึงเริ่มต้นขึ้นด้วยดี

สังเกตเห็นคนนั่งฟังเบื้องหน้าแน่นขนัด คนในแวดวงวัดนั่งแถบซ้าย คนข้างนอกนั่งแถบขวา
ข้าพเจ้าเทศน์ในเนื้อหาธรรมะเรื่องการสร้างความเคยชินในการทำความดี ที่ต้องอาศัยการฝึกที่
จะฝึกทำความดีจนถึงขั้นที่ไม่ต้องฝึกอีกต่อไป นั้นแปลว่าเราไม่ต้องฝึกในเรื่องนั้นอีกแล้ว ได้เน้นให้
ผู้ฟังเห็นถึงเสน่ห์ของความจน และการใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย แต่ไม่มั่งง่าย และเรื่องอื่นๆประกอบ



อีกหลายเรื่องก็หมด
เวลาที่กำหนดในรอบแรก
ข้าพเจ้าไม่กินเวลาแม่สักนาที
เดียว จากนั้นเวลาบริการ
ข้าวต้มก็เริ่มขึ้นอย่างอบอุ่น
ข้าพเจ้าลงจาก
ธรรมาสน์ ออกไปเดินหลัง
ศาลา ดำริในใจว่าเมื่อเขา
ทานข้าวต้มกันแล้ว เขาจะ
อยู่รอฟังเราหรือเปล่าหนอ
เกรงว่าจะเหลืออยู่ไม่กี่คน

ครั้งเมื่อได้เวลาสมควร ข้าพเจ้าก็ขึ้นเทคนิรอบสอง คราวนี้ได้พบว่าความคิดของตนเองผิด
ถนัด ผู้ฟังรอบนี้แน่นกว่ารอบแรกอย่างเห็นได้ชัด หลายคนฟังมาตั้งแต่รอบแรกก็มีท่าทีผ่อน
คลายมากขึ้น มีเสียงหัวเราะ มีแวตาทอรับ มีการแสดงออกในเชิงบวกอย่างเห็นได้ชัด
เนื้อหาการเทศน์ในรอบสองนี้ ข้าพเจ้าพยายามดึงผู้ฟังไปสู่เรื่องที่เป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม
บอกเล่าคนนอกให้รู้จักปลุมนโศกมากขึ้น บอกเล่าตัวอย่างที่ดีของคนที่น่ากล่าวถึง เช่น คุณยาย
ผิว ไยน้อย (อายุ ๑๑๑ ปี) และหมอเสม พริ้งพวงแก้ว (เกือบร้อยปี)

ทั้งนี้ ข้าพเจ้าเคยได้รับคำแนะนำจากคุณทักษิณ ชินวัตร ที่ทำเนียบรัฐบาลว่าการพูด
ที่น่าฟังนั้นคือการพูดที่เป็นสตอรี่ ซึ่งข้าพเจ้าก็เห็นด้วยตามนั้น และพยายามนำมาใช้ในการ
การเทศน์อยู่เรื่อยๆ

ข้าพเจ้าจบการเทศน์ด้วยบรรยากาศแห่งความเป็นกันเอง ในใจรู้สึกขอบคุณผู้หยิบยื่น
โจทย์ยากๆชิ้นนี้มาให้ทำ เมื่อทำได้แล้วก็ได้ปีติหล่อเลี้ยงอารมณ์เป็นคำตอบแทนหัวใจ ใน
กาลต่อไปข้าพเจ้าจะเทศน์สลับข่าวต้มได้สบายมาก

ความตายของโยมสำลี เป็นความเกิดของข้าพเจ้า ด้วยประสบการณ์แบบใหม่ที่ได้รับ
ไม่มีอะไรไม่ดีสำหรับเราเลย

๕ คาราโอเกะสอนธรรม

คำคืนนี้ ข้าพเจ้าพำนักในห้องเช่าที่เขายใหญ่ อ.ปากช่อง
จ.นครราชสีมา เมื่อครุ่นนี้ได้เดินออกไปมองบรรยากาศนอกห้อง
แลเห็นชายวัยใกล้เกษียณคนหนึ่งยืนร้องเพลงคาราโอเกะอยู่
คนเดียว หญิงชายร่วมคณะของเขากำลังสาละวนกับเรื่องอื่น แต่ละ
คนมิได้แสดงท่าทีใส่ใจฟังเขาร้องเพลงเลย แต่กระนั้นเขาก็ยังมีกะใจมอง
จ้องหน้าจอคาราโอเกะ และส่งเสียงร้องเพลงอย่างมีความสุข แม้เสียงของเขา
จะไม่น่าฟังเอาเสียเลย

ข้าพเจ้าแนะนำให้เพื่อนสมณะและญาติโยมผู้ติดตามได้พิจารณาธรรมะ
ในเรื่องนี้ ดูเอาเถิด เขามีความสุขที่ได้ร้องเพลง ไม่ว่าจะไม่มีใครฟังเพลงของเขา





หรือไม่ก็ตาม ความสุขเกิดขึ้นที่ที่ได้ทำ ส่วนผลประโยชน์ที่คนอื่นได้รับนั้นเป็นเพียงผลพลอยได้ของความสุขที่ได้รับจากการกระทำ เพราะฉะนั้นทำได้ดีที่ได้ทำ ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในงานสัปดาห์วิสาขบูชา ที่ห้องสนามหลวง โดยปกติแล้วข้าพเจ้าจะเป็นผู้เทศน์หลัก ประจำเดือนมุลลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน แทบจะลุดไปไหนมิได้เลย จะมีคนเข้ามาฟังเทศน์เนืองแน่นอยู่เสมอ

บ่ายวันนั้น ข้าพเจ้าจำใจต้องปลีกตนเองออกจากเทศน์มุลลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน เดินออกไปสำรวจเทศน์อื่นๆรอบสนามหลวง ไปสะดุดใจที่เทศน์หลังหนึ่ง พบพระรูปหนึ่งนั่งเทศน์อยู่รูปเดียว มีเพียงเก้าอี้ที่วางเปล่าคนนั่งวางตั้งอยู่เบื้องหน้า แต่พระรูปนั้นก็ยังคงเทศน์ต่อไปตามปกติ โดยไม่คำนึงว่าจะมีใครมานั่งฟังหรือไม่ ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นใจท่าน จึงเดินเข้าไปในเทศน์ นั่งฟังท่านเทศน์ แม้ท่านจะเหลือบแลเห็นข้าพเจ้านั่งฟังอยู่ แต่ท่านก็ยังคงเทศน์ต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

สักพักหนึ่ง พระรูปนั้นหันมามองข้าพเจ้า หยุดเทศน์ ยืนมีมือส่งไมค์มาให้ แล้วพูดว่า “เอาสักหน่อยไหมล่ะ?”

จำได้ว่าตอนนั้นข้าพเจ้าขำมาก กลั้นหัวเราะไม่ได้ หาใช่เป็นการหัวเราะเยาะท่าน เพียงแต่รู้สึกถึงในท่าทีแปลกๆเป็นๆของท่าน ได้ตอบท่านไปว่านิมนต์ท่านเทศน์เถอะ ผมไม่เทศน์หรอก ผมจะช่วยฟัง

ได้ข้อคิดสะกิดใจในวันนั้นว่า คนเราควรจะต้องตั้งใจทำในสิ่งดีโดยไม่ต้องกังวลต่อผลที่จะได้ ขอให้จบตรงที่ได้ทำด้วยความตั้งใจและเต็มใจเพียงเท่านั้นก็พอแล้ว เมื่อได้ทำด้วยความเพียรพยายามอย่างไม่ย่อท้อ เทวดาฟ้าดินก็จะเห็นใจ เข้ามาช่วยเหลือให้ผู้ประกอบความเพียรนั้นได้เบาแรงจนได้ ความสำเร็จย่อมมาเรอคนใจเด็ด

ไม่ว่าจะทำการใดๆก็ตาม ขอให้เรามีความใฝ่ฝันอันสูงสุด และมีความเพียรที่บริสุทธิ์ แม้

ในเรื่องที่ทำนั้นจะยากลำบากปานใดก็ตาม ขอให้จำไว้ว่า “ทำได้ก็ได้ ทำไม่ได้ก็ได้”

พระมหากษัตริย์แห่งเวียงจันทน์สวรรคตตลอดเจ็ดวัน โดยมีได้มีความคาดหวังว่าจะต้องไปถึงฝั่งให้จงได้ เพียงแต่เมื่อยังไม่ตายก็ขอให้ได้แหวกว่ายไปด้วยพลังแห่งความเพียร แม้จะต้องจมน้ำตายในที่สุดก็ได้ชื่อว่าตายในหน้าที่ หรือตายด้วยความเพียรพยายาม มีปล้อยชีวิตให้สิ้นหวังซึ่งกะตาย ก่อนที่จะตายไปอย่างไรค่าน่าขบขัน และในที่สุดเหวดฟ้าดินก็ยอมแพ้ใจอันเด็ดเดี่ยวของพระมหากษัตริย์ ได้ลงแรงช่วยเหลือให้พระมหากษัตริย์ไปถึงฝั่งด้วยดี

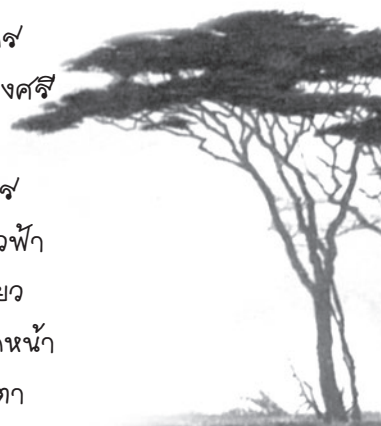
ขอให้พี่น้องจงมีจิตใจเด็ดเดี่ยวในการทำความดี ต้นท้ออย่าปลูก ลูกท้ออย่ากิน ให้กินแต่มะตูม ให้ปลูกแต่มะดัน

นี่คือกำลังใจก่อนจำวัด ที่ข้าพเจ้าส่งตรงมาจากเขาใหญ่ ขณะที่เสียงเพลงคาราโอเกะของชายผู้นั้นหยุดไปนานแล้ว แ่ววเสียงเพลงของผู้หญิงคนหนึ่งแ่ววมาแต่ไกล...จะปลอบดวงใจให้เธอหายร้าวราน จะเป็นสะพานให้เธอเดินข้ามไปจะเป็นสายน้ำเย็นดับกระหายยามโหยอ่อน...

๕ คุยกะดาว



เขาใหญ่เยือกเย็นเป็นน้ำใหญ่	:	ดวงดาวลúčลัไลโดนจือ
เสียงโถ่ป้าขันธ์ขันธ์ยัง	:	แท้คือฟ้านั้นพันพ่อน
ล็บตงฟ้าดำคล้าจรง	:	ไสร้แสงดวงจันทร์ลัจจจร
ดาวยั้งดวงใหญ่ไคล้ตง	:	ไสร้แสงทิงครเครียงไคร
ทักทายหมู่ดาวพร้าวแสง	:	ไสร้แสงแห่งเมืองเรืองคร
ดูดาวแข็งแครงแครงคล้า	:	ไสร้พุ่นซูลิเหลวไหล
ดวงโตลúčลัไลโดนง	:	พากฟ้าป่าเบอลาเนาไฟร
ยิมย่องล้องนล้าร่าตล	:	ช่วยยให้เจียรตีดาวพร้าวฟ้า
ดวงดาวครระชิบตอบขอบคุจน	:	ไสร้ฉั้นไคตเดนไคตเดี่ยว
ที่ท่านอุดหนุนมานี้	:	เพ็องพ้องบ้องเคี้ยวมาคหน้า
ชมแลดงแสงดาวเข้านี้	:	ดวงดาวล้วยงามอร่ามตง
ตีสี่ ตีห้า น่านอน	:	พั้งพาเพ็องรจกทั้งจัจจรวาล



🌸 จากเพื่อน สู່เพื่อน

คนเมืองมากมายชายหญิง	:	คนคือดินน้ำลมไฟ
แอบอิงหย่อมหญ้าเขาใหญ่	:	แท้จริงยิ่งใหญ่เหลือเชื่อ
พักพ่อนเพลิดเพลินเจริญใจ	:	ไม่แห้งไม่เหือดเลือดเนื้อ
กลิ่นไอป่าหอมดอชมรม	:	ตราบเมื่อยังมีชีวิต
เสียงนกสนทนากำจรค์	:	คืนสู่ดินน้ำลมไฟ
ร้องทักไคไลเคียงเสียงขรม	:	กายใจใสสดหมดสิ้น
พาเพื่อน ไข่พิน บินลม	:	เมื่อมีชีวิตติดดิน
เคลี้ยวกลมหากินบินไคไล	:	มั่งมีทรัพย์สิ้นดินฟ้า
อากาศ สดชื่นตื่นเช้า	:	คนเมืองมากมายชายหญิง
อากาศ พ่อนเพลหาซาไป	:	ชัดสน จนยิ่ง กว่าหญ้า
อารมณื เบิกบานดังกั้นใน	:	ดินน้ำลมไฟให้มา
อาหาร แห่งใจจุนเจือ	:	เพื่อนยาเหยียบย่ำทำลาย

🌸 มิตรเก่า ศัตรูใหม่

มิตรเก่ากาลก่อนพ่อนพัน	:	มิตรเก่าร่วมหมู่ศัตรูใหม่
ร่วมทุกข์สุขสันต์พันพ่อน	:	กลัวใจรักเรือเหลือหลาย
ประพจติยิตมันสิ้นคลอน	:	มิตรเก่าเป็นศัตรูผู้ร้าย
มิตรเก่ากาลก่อนกลับกลายเป็น	:	ทำลายววายวอดยอดศัตรู





● ทำบุญคนเดียวโดดเดี่ยว
ไม่เกี่ยวไม่ข้องกับใคร
ไม่ดีทำบุญหมู่ใหญ่
ร่วมใจได้ทำมหากาน

ทำ
บุญ
เป็น
กาน

(ทุททชาดก)



ในกรุงสรวัดถีของแคว้นโกศล ได้บังเกิดการทำบุญอย่างใหญ่โตขึ้น **บุตร**
กัญมพี(คนร่ำรวย)สองสหายร่วมกันจัดหาของทำบุญต่างๆไว้ครบครัน แล้วนิมนต์ภิกษุสงฆ์
มี**พระพุทธเจ้า**เป็นประธาน **ถวายมหากาน**นั้นตลอด ๗ วัน

ในวันสุดท้าย ได้ถวายบริวาร(ของใช้สอยของพระ)ทุกอย่างหมดสิ้น แล้วก็
ทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในการถวายทานครั้งนี้ มีทั้งผู้ถวายมากและผู้ถวายน้อย
แต่ขอให้การถวายทั้งหมดนี้ มีผลมากโดยทั่วถึงกันเถิด พระเจ้าข้า”

“พระศาสดาตรัสตอบว่า

อุบาสกอุบาสิกา(ชายหญิงที่ยึดถือพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง)ทั้งหลาย
พวกท่านได้ถวายทานแก่ภิกษุสงฆ์ อันมีเรธาตุภาคตนเป็นประธานแล้ว การทำทานอย่างนี้
เป็นการกระทำที่ยิ่งใหญ่ แม้โบราณบัณฑิตทั้งหลาย ก็ถวายทานอย่างนี้เหมือนกัน”

ได้ฟังคำตรัสอย่างนั้น ต่างพากันทูลขอให้ทรงเล่าเรื่องนั้น พระศาสดาจึงตรัสเล่า

ในอดีตกาล ณ แคว้นกาลิ มีทารกคนหนึ่งกำเนิดในตระกูลพราหมณ์ ครั้น
เติบโตเจริญวัยแล้ว จำเรียนศิลปะทุกอย่างจนจบสิ้น สำเร็จการศึกษาทีละที่งเพศฆราวาส
ออกบวชเป็นฤๅษี(นักบวชผู้บำเพ็ญพรตแสวงธรรม) เป็นอาจารย์ตั้งสำนักอยู่ในป่าหิมพานต์
(ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย)

ครั้นกาลเนิ่นนานผ่านไป พระฤๅษีได้พาเหล่าลูกศิษย์ออกจาริก(เที่ยวไป) สู่ชนบท
ต่างๆ จนกระทั่งถึงกรุงพาราณสี แวะพำนักอยู่ที่พระราชอุทยานนอกเมือง

รุ่งเช้า ได้ออกภิกษาจาร(บิณฑบาต)ในกรุงพาราณสี พวกชาวบ้านชาวเมืองพากัน
ศรัทธาเป็นจำนวนมาก **ร่วมใจกันเป็น**
หมู่คณะถวายมหาทาน
แก่ฤๅษีทั้งหลาย

เมื่อถวาย
มหาทานเสร็จ ผู้เป็น
หัวหน้าคณะก็กล่าวว่า
“ข้าแต่พระ
คุณเจ้าผู้เจริญ การ
ถวายทานครั้งนี้ มีทั้ง



ผู้ถวายมากและผู้ถวายน้อย แต่ขอให้การถวาย
ทานทั้งหมดนี้ มีผลมากทั่วถึงกันด้วยเถิด”

พระฤๅษีได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวว่า

“พวกท่านทั้งหลายมีจิตเลื่อมใสในการ
ทำทาน ฉะนั้นทานชื่อว่าเล็กน้อย จึงไม่มี”

แล้วกล่าวอนุโมทนา(แสดงความ
ยินดี)ในบุญกุศลที่ได้กระทำไว้ว่า

“สัตบุรุษ(คนที่มีสัมมาทิฐิ)ทั้งหลาย

ย่อมให้สิ่งของที่ให้ได้ยาก ย่อมกระทำในสิ่งที่กระทำได้ยาก ส่วนอสัตบุรุษ(คนที่มีจฉ
ทิฐิ)ทั้งหลาย ย่อมกระทำตามไม่ได้ เพราะธรรมชาติของสัตบุรุษนั้นรู้ได้ยาก

ด้วยเหตุนั้น คติ(ทางไป)จากโลกนี้ของสัตบุรุษและอสัตบุรุษจึงต่างกัน อสัตบุรุษ
ย่อมไปสู่นรก(เร่าร้อนใจ) สัตบุรุษย่อมมีสวรรค์(สุขสบายใจ)เป็นที่ไปในเบื้องหน้า”

พระฤๅษีอนุโมทนาทานแล้ว ไปพำนักอยู่ที่พระราชอุทยานตลอดฤดูฝน พอพ้น
ฤดูฝน ก็กลับคืนสู่ป่าหิมพานต์ กระทำฌาน(สภาวะสงบอันประณีตยิ่ง)ให้เกิด ได้เข้าถึง
พรหมโลกแล้ว

พระศาสดาทรงแสดงพระธรรมเทศนาแล้ว ตรัสว่า

“หมู่ฤๅษีในครั้งนั้น ได้มาเป็นพุทธบริษัทในบัดนี้ ส่วนพระฤๅษีนั้นก็
คือ เราตถาคตเอง”

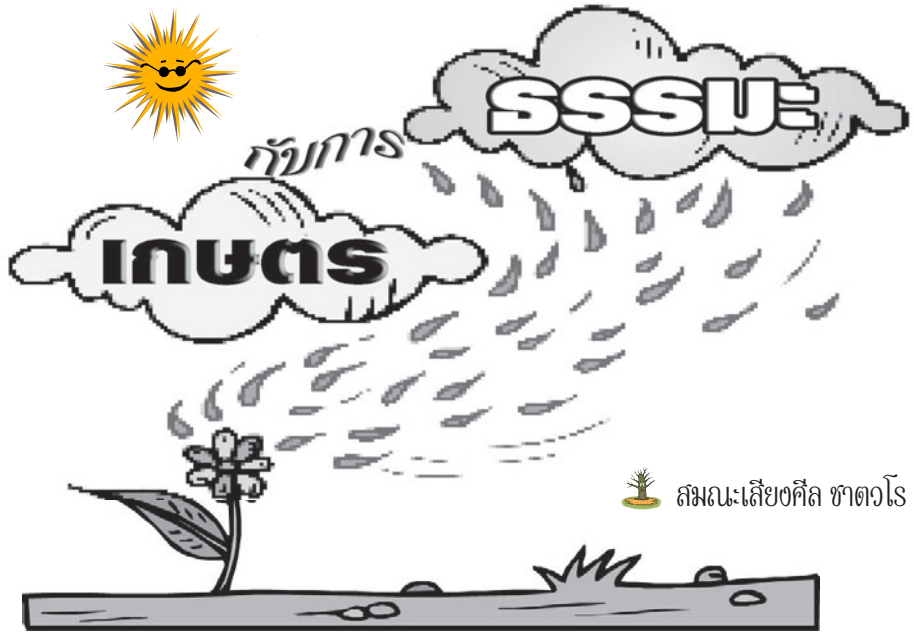


ณวมพุทธ

อาทิตย ๕ พ.ย. ๒๕๔๙

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๐๙

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๑๖๗)



อนาคต ปฏิภยิราด กิจจํ มา มํ กิจจํ กิจ จ กาเล พุยเถติ
 เตรียมกิจสำหรับอนาคตให้พร้อมไว้ก่อน อย่าให้กิจนั้นบีบคั้นตัวเมื่อถึงเวลาต้องทำเฉพาะหน้า

ทุกวันนี้ราคาสินค้าแพงขึ้นเรื่อยๆ บางอย่างก็เริ่มขาดแคลน ทรัพยากรในโลกมีจำกัด ถ้าเราซูดเจาะมาใช้กันเรื่อยๆ ไม่ซ้าก็หมด อย่างเช่นน้ำมัน มีผู้สำรวจพบว่าแหล่งน้ำมันปิโตเลียมมีให้ใช้อีกไม่เกิน ๕๐ ปี ราคาน้ำมันแพงขึ้นเรื่อยๆ มีผลกระทบทำให้สินค้าหลายชนิดต้องขึ้นราคาตามเกษตรกรซึ่งมีรายได้น้อยอยู่แล้ว แลผมมี

หนี้สิน เจอปัญหาน้ำมันแพงก็ยิ่งอยู่ลำบาก พุทธพจน์ที่นำมากล่าวข้างต้นจึงจำเป็นต้องนำมาใช้แก้ปัญหาคณะนี้

เราต้องเตรียมหาพลังงานทดแทน หาอะไรแทนน้ำมันดีเซลและราคาถูกกว่า ต้องรีบเตรียมการได้แล้ว อย่ารอให้ราคาน้ำมันขึ้นสูงจนซื้อไม่ไหว แล้วทำอะไรไม่ได้เลย นั่งรอความจน ความตาย มันก็โง่เกินไป



สมัยก่อนเกษตรกรอยู่รอดเพราะพึ่งตนเองได้ มีวัวมีควายไถนาเทียมเกวียน มีระหัดวิดน้ำ ไม่ต้องใช้น้ำมัน เดียวนี้พัฒนาไปใช้รถไถ ใช้เครื่องสูบน้ำ พอไม่มีน้ำมันก็เดือดร้อน

ทางออกที่จะแนะนำตอนนี้ก็คือ

๑. ปลูกสบู่ดำตามหัวไร่ปลายนาหรือริมถนนริมคลองให้มาก ๆ มีพื้นที่ว่างเปล่าก็ช่วยกันปลูกให้เต็ม จะได้เก็บเมล็ดสบู่ดำมาบีบน้ำมันมาใช้แทนน้ำมันดีเซล กากก็นำไปทำปุ๋ยซึ่งมีไนโตรเจนสูงมาก

๒. รู้จักนำน้ำมันพืชที่ใช้แล้วมาทำไบโอดีเซลด้วยวิธีการง่ายๆ เตรียมส่วนผสมดังนี้

๑. น้ำมันพืช ๑๐ ลิตร

๒. เมทานอล (เมทิลแอลกอฮอล์) บริสุทธิ์ ๕๕% ๒ ลิตร

๓. โซเดียมไฮดรอกไซด์ ๓๕ กรัม
(สัดส่วนอาจจะปรับได้ ขึ้นอยู่กับคุณภาพของน้ำมันพืช)



วิธีทำ ผสมโซเดียมไฮดรอกไซด์ ๓๕ กรัม เข้ากับเมทานอล ๒ ลิตร ในภาชนะแก้ว กวนหรือคนสารเคมีให้เข้ากันประมาณ ๑๐ นาที จะได้โซเดียมเมทอกไซด์ ระหว่างการผสมสารเคมีทั้งสองชนิดนี้จะเกิดความร้อนและมีไอระเหย ควรระมัดระวัง

ขณะเดียวกันให้ใส่น้ำมันพืช ๑๐ ลิตร ลงในถังสแตนเลส ตั้งบนเตา อุ่นให้ได้อุณหภูมิ ๕๐ องศาเซลเซียส จากนั้นค่อยๆ เทส่วนผสมของโซเดียมเมทอกไซด์ลงไป ในน้ำมัน กวนไปเรื่อยๆ นานประมาณ ๑ ชั่วโมง แล้วทิ้งไว้ข้ามคืน ส่วนผสมจะแยกเป็นสองส่วน ส่วนบนเป็นของเหลวใส สีเหลืองทอง ซึ่งก็คือเมทิลเอสเทอร์

หรือไบโอดีเซล ส่วนล่างเป็นของเหลว
สีน้ำตาลคือกลีเซอริน วันต่อมาจึงแยกเอา
ไบโอดีเซลออกไปใช้

จากส่วนผสมทั้งหมดจะได้ไบโอดีเซล
๑๐ ลิตร ถ้าเป็นน้ำมันพืชเก่าจะได้น้อยกว่า
ควรเก็บไบโอดีเซลต่อไปอีก ๑ สัปดาห์
จึงค่อยนำไปใช้ ยังมีรายละเอียดอื่นๆอีก
มาก สงสัยหรือสนใจให้โทรไปปรึกษากับ
ลุงทองเหมาะ แจ่มแจ้ง วิทยากรประจำ
ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อนที่หมายเลข ๐๗-
๐๒๕๑๒๔๐ หรือ ๐๓๕-๕๕๑๕๒๔
หรือใครต้องการเรียนรู้เรื่องนี้โดยตรง เราก็ก
มี VDO วิธีทำไบโอดีเซลและเอกสาร ชุดละ
๑๐๐ บาท สั่งได้ที่คุณก้อนดิน นาวานุญ-
นิยม ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน ตู้ปณ. ๖๗
ปทจ. นครปฐม ๗๓๐๐๐

ยุคนี้ถ้าไม่รู้จักเสาะแสวงหาความรู้
และไม่นำเอาแนวทางวิถีชีวิตเศรษฐกิจ
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาใช้เร
าก็หมดความเป็นไทยแน่ มีแต่คนเป็นหนี้
ทั้งแผ่นดิน จะเหลือความเป็นไทยตรงไหน

พี่น้องภาคกลาง ถ้าต้องการความรู้
ดีๆ มีทั้งความรู้คู่คุณธรรมก็ให้เปิดวิทยุ
รายการวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียงตอน
๔-๖ โมงเย็น (๑๖.๐๐ - ๑๘.๐๐ น.)
สถานีวิทยุกระจายเสียงเพื่อการเกษตรAM
๑๓๘๖ KHz เปิดฟังได้ทุกวัน ไม่มีวันหยุด

หรือใครมีวิทยุชุมชนก็ติดต่อขอแผ่น
MP ๓ ไปเปิดให้พี่น้องท้องถิ่นของเราฟังได้
ติดต่อขอยืมได้ทั้งเทพคาสเซ็ทและแผ่น
MP ๓ ขอรายละเอียดได้ที่คุณก้อนดิน
นาวานุญนิยม



วาระแห่งชาติเกษตรอินทรีย์ เพื่อเศรษฐกิจพอเพียง



ยงวุฒิ วิจิตร กุ่ม น ต่ โหติ มหปรผล = ทำอะไรย่อหย่อนมักได้ผลน้อย

ทางด้านการเกษตร ถ้าเกษตรกรทำได้จริงๆ ทำอย่างประณีต แม้พื้นที่น้อยก็อยู่รอด การทำการเกษตรบนพื้นที่มากเกินไปต้องลงทุนมาก ดูแลไม่ทั่วถึงเห็นดเห็น้อยมาก แม้จะได้ผลมาก แต่เมื่อหักทุนรอนที่ลงไปแล้วก็เหลือไม่เท่าไรหรือไม่เหลือเลย แลบบางที่ยังขาดทุนอีกด้วย

ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะเกษตรกรที่เป็นชาวไร่ ชาวนา เป็นทางออกทางรอดอีกทางหนึ่งซึ่งตอนนี้มีกลุ่มที่เขาทำได้สำเร็จได้ผลดีมาแล้วที่จังหวัดพลบุรี วิธีการง่ายๆ

ก็คือ ต้องหาทางเพิ่มมูลค่าของผลผลิตทางการเกษตร เช่น ข้าว แทนที่จะขายแต่ข้าวเปลือกซึ่งไม่ค่อยได้ราคา ชาวบ้านควรจะรวมกลุ่มกัน มีโรงสีเล็กๆ ของกลุ่มสีข้าวขายเอง โดยบรรจุในถุงพลาสติกแบบสุญญากาศจะเก็บข้าวได้นานหลายเดือน ยิ่งเราทำข้าวอินทรีย์ได้ยิ่งราคาดี เพราะคนกำลังนิยม เครื่องบรรจุถุงสุญญากาศมีหลายราคา หลายขนาด ราคาไม่แพง

ส่วนรำข้าว เดี่ยวนี้มีเครื่องบีบออกมาเป็นน้ำมันรำข้าว เป็นสุดยอดอาหารกำลังเป็นที่นิยม ราคาค่อนข้างแพง ทำออก

มาเท่าไรก็ขายหมด เพราะมีวิตามิน
เกลือแร่ บำรุงสมอง เสริมสร้างอวัยวะสำคัญ
ภายในร่างกายได้ดีมาก คนที่กิน
น้ำมันรำข้าวประจำจะไม่เจ็บป่วยง่าย คน
ป่วยก็จะฟื้นเร็ว สุขภาพของเกษตรกรก็จะ
แข็งแรง สติปัญญาดี

มีข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตและผลงาน
วิจัยมากมายเกี่ยวกับประโยชน์ของน้ำมัน
รำข้าวที่บีบเย็น ไม่ผ่านความร้อน เป็น
เครื่องมือที่คนไทยทำขึ้นเอง ใช้มอเตอร์
แรงเดียว เสียบไฟฟ้าบ้านได้ตามปรกติ
แต่ก่อนจะบีบน้ำมันรำข้าวต้องใช้มอเตอร์ถึง
๗ แรง ต้องใช้ไฟแรงสูงแบบอุตสาหกรรม
ซึ่งชาวบ้านไม่มีสิทธิ์ทำได้เพราะต้นทุนสูง
เดี๋ยวนี้คนไทยทำเครื่องบีบน้ำมันจากเมล็ด
ธัญพืชได้เกือบทุกชนิด เช่น รำข้าว งา ถั่ว
เมล็ดทานตะวัน ฯลฯ ราคาก็ไม่แพงมาก
ถ้ารวมกลุ่มกันซื้อหรือทำในรูปของสหกรณ์
ได้ จะเป็นทางเพิ่มมูลค่าผลผลิตทาง
การเกษตรมากขึ้น ดีกว่าขายแต่ข้าว
เปลือกหรือเมล็ดงา เมล็ดถั่ว ซึ่งเกษตรกร
ไม่สามารถกำหนดราคาเองได้เลย

สนใจจะขอดูงาน สั่งเครื่องมือ ติดต่อ



คุณพนมพร บำรุงสุข เครือข่ายกสิกรรม
ไร้สารพิษละโว้ธานี อ.ท่าม่วง จ.ลพบุรี
โทร.๐๑-๔๓๑-๒๕๕๑ หรือคุณพรเทพ
ชนกุลรังสฤษฎ์ เจ้าของผู้คิดทำเครื่องบีบ
น้ำมันรำข้าว โทร.๐๕-๑๔๒๕๐๗๑ หรือ
๐๓๖-๔๑๓๔๓๕ บอกด้วยว่าท่านเสียงคิด
ชาตวโร ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อนแนะนำมา
เขาจะบริการให้เป็นพิเศษ หรือจะศึกษาจาก
VCD เราก็มียำหน่ายชุดละ ๒ แผ่น ที่ชมรม
เพื่อนช่วยเพื่อน



นาย นยติ เมธาวิ คนมีปัญญาอย่างอมแนะนำในทางที่ควรแนะนำ

ปีนี้เป็นปีมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราชทรงครองราชย์ครบ ๖๐ ปี ตลอดเวลาแห่งการครองราชย์ พระองค์ได้ทรงแนะนำสิ่งที่ดีงามและเป็นประโยชน์ต่อประชาชนมากมายมหาศาล โดยเฉพาะเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงที่จะทำให้ชนทุกหมู่เหล่าอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข

เนื่องในวาระมหามงคลนี้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ร่วมกับเกษตรกร ชาวไร่ชาวนาที่เป็นสมาชิกเครือข่ายสมาพันธ์เกษตรกรอินทรีย์แห่งประเทศไทย เครือข่ายกลไกกรมไรสารพิษแห่งประเทศไทย มูลนิธิองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องและภาคเอกชน จึงได้ร่วมมือร่วมใจกันจัดงานมหกรรมเศรษฐกิจพอเพียงขึ้น ที่พิพิธภัณฑการเกษตรเฉลิมพระเกียรติ อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ตั้งแต่วันที่ ๒๕-๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕

วัตถุประสงค์หลัก ๆ ของงานก็คือ

๑. เพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวโรกาสมหามงคลสมัยครองราชย์ ๖๐ ปี โดยคัดเลือกเกษตรกรที่มีผลงานดีเด่นด้านวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อประกาศเกียรติคุณทั้งในระดับภาคและระดับประเทศ

๒. เชิดชูแนวพระราชดำริปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ให้เป็นแนวทางสากล อันช่วยแก้ปัญหาความยากจนไม่เฉพาะในประเทศไทย แต่รวมถึงประเทศด้อยพัฒนาในภาคฝั่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วย

๓. เพื่อสร้างความเข้าใจและการเรียนรู้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงร่วมกันในทุกภาคส่วน โดยเอาตัวอย่างประสบการณ์จริงจากทั้งในและต่างประเทศมานำเสนอให้เห็นแง่มุมต่างๆ

๔. เพื่อเผยแพร่ผลงานของเกษตรกรที่ประสบความสำเร็จในวิถีชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ให้เป็นตัวอย่างและเกิดผลในการปฏิบัติมากขึ้น

วันเปิดงานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สด็จมาเป็นประธาน โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรฯ มารับเสด็จ จาก



นั้นผู้แทนชาวนาเจ้าฟ้าทูลถวายเป็นอินทรีย์ และพันธุ์พืชพื้นเมืองโดยมี**นายวิจิตร บญญสูง** ผู้แทนชาวนาเกษตรอินทรีย์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ**นายทองเหมาะ แจ่มแจ้ง** ผู้แทนชาวนาเกษตรอินทรีย์ภาค

กลาง เป็นผู้แทนถวายข้าวอินทรีย์และ
พันธุ์พืชพื้นเมือง

ในงานนี้สมเด็จพระเทพฯทรงมอบโล่
พระราชทานให้เกษตรกรที่ได้รับคัดเลือก
เป็นเกษตรกรดีเด่นด้านเศรษฐกิจพอเพียง
ระดับประเทศ ๖ คน จาก ๖ ภูมิภาค ใน
จำนวนผู้เข้ารับรางวัลมีชาติธรรมชาวโศก
ชื่อ**คุณวิชัย พรหมมี** ได้ที่ ๒ ระดับประเทศ
พลาดจากที่ ๑ เพราะไม่ได้เลี้ยงสัตว์ แต่
เขาปลูกผักเลี้ยงคน จึงไม่ครบวงจร

จากนั้นสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ
ได้เสด็จชมนิทรรศการภายใต้หัวข้อ
“จากฟากฟ้า ลงภูผา ผ่านท้องนา สู่มหานคร”
มีภูมิปัญญาชาวบ้านที่นำไปสู่การพึ่งพา
ตนเองอย่างเป็นขั้นตอน ตามแนว
เศรษฐกิจพอเพียง เช่น

คนเอาถ่าน (ผลผลิตถ่านได้น้ำส้มควันไม้)
คนมีน้ำยา (ทำน้ำยาอเนกประสงค์ สบู่
แชมพูสระผม ฯลฯ)

ปุ๋ยอินทรีย์ชีวภาพ
ผลิตภัณฑ์อินทรีย์และการแปรรูป ฯลฯ
สมเด็จพระเทพฯ เสด็จชมสินค้าของ
กลุ่มเกษตรกรและรับการถวายของจาก
เกษตรกร ซึ่งรอรับเสด็จเป็นแถวยาวมาก



ใช้เวลานานพอสมควรกว่าจะเสด็จกลับ
ยังความปลื้มปิติแก่ผู้มาเข้าเฝ้าเป็นอย่างยิ่ง
ที่สำคัญทางชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่ง**คุณ
วินากร สิทธิพันธุ์** และ**คุณต้นฝัน แสง
อาทิตย์** ได้ถวายรายงานเรื่องประโยชน์ของ
น้ำมันรำข้าวที่เราสามารถบีบเองได้ ทรงสน
พระทัยซักถาม คุณวินากรได้ถวายน้ำมัน
รำข้าว ๒ ขวดใหญ่ ถือเป็นความโชคดี
มีบุญที่ได้มีโอกาสเข้าเฝ้าอย่างใกล้ชิด
นอกจากนี้ยังมี **คุณผ่องบุญ นาวาบุญนิยม**
จากชมรมที่ศน์สมาคมถวายหนังสือธรรมะ

หลายเล่ม คุณ**สมหมาย ทัดโน** ถวายผักไร้สารพิษจากวังสวนฟ้า งานนี้ถ่ายทอดทีวีช่อง ๑๑ ตลอดช่วงที่สมเด็จพระเทพฯเสด็จวันอื่นๆของงานมีการอภิปราย การสาธิตเรื่องราวต่างๆทุกวัน สมณะเสียงศีลชาตวโร ได้รับนิมนต์ให้เข้าร่วมอภิปรายในหัวข้อเรื่อง **“ภูมิปัญญาเกษตรอินทรีย์ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง”** ร่วมกับปราชญ์ชาวบ้านหลายท่าน สนใจอยากได้ VCD ชุด **“งานมหกรรมเศรษฐกิจพอเพียง”** มี ๒ แผ่น ติดต่อคุณก้องนดิน นาวาบุญนิยม ๐๕-๖๖๗-๘๒๔๕ หรือคุณปริษา กิตติกุล โทร. ๐๑-๕๕๖-๒๘๘๗



สนใจ...ข้อมูลเกี่ยวกับการทำเกษตรอินทรีย์และวิธีการพึ่งตนเองแบบเศรษฐกิจพอเพียง สามารถรับชมภาพวีซีดีกิจกรรมต่างๆของชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน และการถ่ายทอดวิทยุของสมณะเสียงศีล ชาตวโรได้ทาง internet

โดยเปิดไปที่ (Website) www.asoke.info และ <http://streaming.bunniyom.com>

-ชมวีซีดี คลิกไปที่โทรทัศน์ออนไลน์

-ฟังวิทยุ คลิกไปที่วิทยุออนไลน์ ในเมนู สมณะเสียงศีล ชาตวโร กสิกรรมไร้สารพิษ ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน

และเปิดวิทยุกระจายเสียงเพื่อการเกษตร AM ๑๓๘๖ KHz ฟังรายการวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียงได้ทุกวัน เวลา ๑๖.๐๐-๑๘.๐๐ น.



— ๑ —

เบนิตเข้าเรียนในเดือนพฤศจิกายนเมื่อโรงเรียนเปิดเทอมไปแล้วหนึ่งเดือน มีหน้าซำยังก้าวเท้าผิดข้างเข้าโรงเรียนอีกด้วย ในวันที่สอง เขาแอบหัวเราะขณะครูดูเด็กชายคนหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะอยู่ในพวกเด็กโต

“โอโนราโต้ เธอจะนั่งนิ่งๆ หรือจะออกไปจากห้อง” ครูเป็นคนรูปร่างสันหัด เครียดขณะพูดก็เดินเข้ามาใกล้โต๊ะเรียนของโอโนราโต้และมองเขาเซมิ่ง พลังกำไม้บรรทัดในมือแน่นท่าทางเหมือนพร้อมจะตีหัวโอโนราโต้ให้ไม้บรรทัดหักคามือ ทว่าเด็กชายกลับมองตอบครูอย่างไม่สะทกสะท้าน และไม่รู้สึกลัววาดกลัวที่ครูจะตีเขาแต่อย่างใด

เด็กอื่นๆ ในชั้นเรียนนั่งเงียบกริบคอยติดตามเหตุการณ์ พลังมองหน้ากันและกัน ยกเว้นเบนิตที่แอบหัวเราะ เพราะรู้สึกว้าซื่อ โอโนราโต้ นั้นตกลงดี

บ่ายวันนั้น ขณะกลับบ้าน โอโนราโต้ก็ออกมาเย็นขวาง ถ้ามเสี่ยงเข้มว่า “มึงหัวเราะกูทำไม ไอ้หน้าโง่”

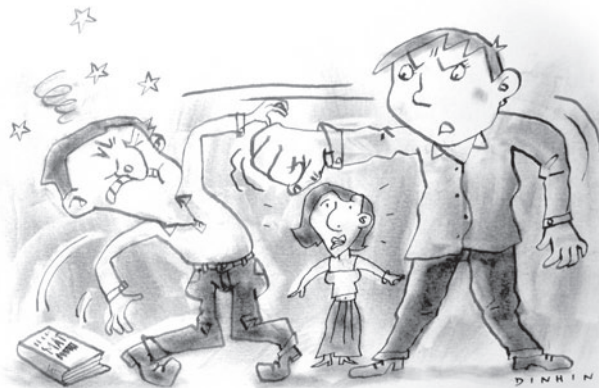
เบนิตตกใจจึงได้แต่อึกๆ อักๆ ตอบไปว่า

“ฉันไม่ได้หัวเราะนาย”

“ไม่ได้ยังไง ก็เห็นๆ อยู่ ไอ้ห...ทำไมวะ”

และเพื่อเป็นการเรียกความจำของเด็กชายกลับคืนมา โอโนราโต้ จึงปล่อยหมัดหนักซึ่งทำให้เบนิตได้เห็นดาวหลายดวงเลยทีเดียว

ตั้งแต่นั้นมาเบนิตก็ผจญกับความทุกข์ระทมใจ ทั้ๆ ที่เดือนหนึ่งก่อนหน้านี้เขาคิดว่าตัวเองมีความสุขที่สุดในโลก เพราะได้ย้ายมาอยู่กรุงมาดริดซึ่งเป็นเมืองหลวง แม้ว่า



ก่อนหน้านั้นเขาก็มีความสุขเช่นกันครั้ง
อยู่ต่างจังหวัด ใกล้ทะเลสาบรูยเดร่า เมือง
ลามานซ่า ซึ่งมีทุกอย่าง

ยกเว้นงานดีๆ สำหรับพ่อ ครอบครัวย
เขาเป็นเจ้าของที่ดิน ไร่่อ่งุ่น และเบนีโต้คิดว่า
ครอบครัวยอยู่สุขสบาย เพียงพร้อม
ทุกประการในบ้านสองชั้นหลังใหญ่ที่มีทั้งสวน
คอกม้า โรงผลิตและห้องเก็บเหล้า่อ่งุ่น

พ่อของเขาเป็นคนสำคัญขนาดได้รับ
เลือกให้เป็นนายกเทศมนตรีอยู่หลายปี และ
ยังเป็นผู้ทำบัญชีของบริษัทอัลโกโอเลร่าอีกด้วย
การเป็นลูกนายกเทศมนตรีนั้นดีไม่น้อย
นอกจากนี้บ้านของเขายังอยู่ติดกับบ้านของ
ลูกพี่ลูกน้องซึ่งมีทั้งหมดห้าคน

พวกเขาเล่นสนุกกันทุกวันที่ถนนหรือ
ตามท้องทุ่ง บางทีก็ขี่จักรยานไปอาบแดด
แถวทะเลสาบ หรือขี่ไปโรงเรียน ที่โรงเรียน
เดิมนี่ เขาไม่มีปัญหาแต่อย่างใด เพราะเรื่อง

เรียนไม่ยากเย็นอะไรเลยสำหรับ
เบนีโต้ จะว่าเขากระตือรือร้นก็ไม่เชิง
เพียงแต่ว่าเขาเรียนได้ดีก็เท่านั้นเอง
และแล้ววันหนึ่ง พ่อก็เลิก
เป็นนายกเทศมนตรี ซึ่งในตอน
แรกดูเหมือนว่าจะเป็นข่าวดีของ
ครอบครัวย

“ได้เวลาเสียที” แม่ม่า “พอ
แล้วละที่คุณจะอุทิศเวลาให้ผู้อื่น
ซ้ำร้ายยังถูกเขาวิจารณ์ทั้งวัน”

พ่อก็เห็นด้วยและดูจะพึงพอใจ
แต่นายกเทศมนตรีคนใหม่กลับพูดต่อหน้า
ธารกำนัลว่า เขามาทำสิ่งที่ดีกว่าคนเก่าซึ่งทำ
เอาไว้แย่มาก เรื่องนี้ไม่ดีเลยสำหรับพ่อ และ
พ่อก็เริ่มบ่นว่าเมื่อ ไม่เพียงแต่ตำแหน่งอดีต
นายกเทศมนตรีเท่านั้น แต่ยังมีเมืองเดิมอีกด้วย

หลังจากนั้นไม่กี่เดือน บริษัทอัลโกโอเลร่า
ซึ่งกิจการเคยรุ่งเรืองมากได้ย้ายไปตั้งที่เมือง
ซิวต้าต เรอัล และนี่ก็ดูเหมือนจะเป็นข่าวดี
อีกเช่นกัน

“ได้เวลาแล้วละ” แม่ม่าอีกครั้ง “คุณ
จะได้ปลดระวางเสียที ปล่อยให้พวกเขา
ดูแลบริษัทและแก้ปัญหากันเอง ส่วนคุณยุ่ง
เรื่องของตัวเองก็พอแล้ว”

เรื่องของเขาก็คือ ไร่่อ่งุ่น โรงผลิต
เหล้า่อ่งุ่นและเรือกสวน พ่อเห็นด้วยกับ

ความคิดของแม่ เพราะได้ทำงานมามากแล้ว ตลอดเวลา และควรจะมีสิทธิ์ใช้ชีวิตที่ดีกว่า แล้วพ่อก็ได้ใช้ชีวิตที่ดีกว่าอยู่หนึ่งปีจนเริ่มรู้สึกว่า เป็นชีวิตที่น่าเบื่อมาก พ่อจึงพูดกับแม่ว่า

“คุณคิดว่าคนในวัยผมควรจะนั่งเล่นไปอยู่ในคาลิโนทั้งวันหรือไง แล้วที่ผมว่าเรียนมาตั้งเยอะแยะล่ะ”

แต่แม่ไม่ยอมแลกการย้ายออกจากหมู่บ้านกับอะไรในโลกนี้อย่างเด็ดขาด และไม่ยอมแยกกับพี่สาวทั้งสองซึ่งรักใคร่สนิทสนมกันมาก แม่ไม่ยอมจริงๆ ยกเว้นถ้าต้องทำเพื่อลูก แล้วพ่อก็แทรกเข้ามาทางช่องนี้เอง “ลูกๆ จะมือนาคตัดได้อย่างไร ถ้าต้องอยู่ในชนบท” นอกจากนี้เมื่อเวลาผ่านไป ไร่ของนเองก็ราคาตกลงเรื่อยๆ

พ่อเรียนพาณิชยศาสตร์และได้ใช้ความรู้มาทำบัญชี แต่พ่ออยากให้ลูกได้เรียนมหาวิทยาลัย ลูกสาวซึ่งมีอายุสิบหกปี ไม่กล้าบอกพ่อว่าอยากเรียนการละครเพื่อเป็นนักแสดง หรือแม่ก็เรียนสื่อสารมวลชนเพื่อเป็นผู้ประกาศทางวิทยุ ส่วนเบนีโต้ซึ่งมีอายุสิบสี่ปี ยังไม่รู้ตัวเองต้องการจะเป็นอะไร

แม่เป็นทุกข์กับเรื่องย้ายบ้านนี้จนถึงกับร้องไห้ ป้าทั้งสองจึงต้องช่วยกันเกลี้ยกล่อม

“ที่อันโตนิโอพูดก็มีเหตุผล ถ้าเขาหางานที่มาดริดได้ก็คงจะดีสำหรับทุกคน

โดยเฉพาะสำหรับเด็กๆ ทุกวันนี้คนที่ไม่มี การศึกษาก็แทบจะไม่มีความหมายอะไรเลย เธอคิดอะไรของเธอ อยากให้เด็กๆ ทำงานในไร่เนา อยู่กับลาเหมือนสมัยปู่ย่าตายายหรือไง อีกอย่างนะ อันโตนิโอก็ยังไม่ยอม อายุไม่ถึงห้าสิบปีด้วยซ้ำ แล้วเขาก็เคยแต่ทำงานยุ่งๆ ตลอดเวลา จะให้เขาพอใจกับการดูแลไร่เนาที่ไม่มีราคาค่างวดได้อย่างไร และถ้าทุกอย่างยังเป็นแบบนี้ต่อไปละก็ อีกไม่ช้าไม่นานมันจะไม่พอเลี้ยงครอบครัวด้วยซ้ำ”

แล้วพ่อก็ได้งานในบริษัทใหญ่แห่งหนึ่งในย่านอุตสาหกรรมแถบชานเมืองหลวง บริษัทนี้จำหน่ายผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับอาหาร “โชคดีจังที่ได้ไปอยู่มาดริด” พวกลูกพี่ลูกน้องต่างว่า แล้วก็เริ่มฝันถึงเรื่องที่สามารถทำได้ในมาดริด อย่างเช่น ไปสวนสนุก ไปฟังคอนเสิร์ตป๊อปหรือร็อค ไปดูหนังซึ่งมักจะมีหนังใหม่ๆ มาฉาย และได้มีโอกาสรู้จักผู้คนซึ่งเคยออกทีวีอีกด้วย

เปโรนิกา พี่สาวเบนีโต้ตั้งใจเป็นล้นพ่นที่จะได้ไปอยู่มาดริด เพราะมันทำให้ฝันของเธอที่ต้องการจะเป็นนักแสดงหรือผู้ประกาศข่าว หรืออาจเป็นนักร้องซึ่งก็ไม่เลวนัก ใกล้เคียงความจริงมากขึ้น

แม่จำใจต้องย้ายออกจากบ้านแสนสุขของตน เพราะเห็นว่าทุกคนในครอบครัวไฝ่ฝันที่จะได้ไปอยู่เมืองหลวง

“แต่เราจะกลับมาที่นี่ในช่วงฤดูร้อนใช่ไหม” แม่ให้พ่อรับคำ

“แน่นอน ช่วงคริสต์มาสด้วย และถ้าผมขยันหน่อย เสาร์ อาทิตย์เราก็จะมากขึ้นได้บ่อยๆ เพราะขับรถก็แค่ชั่วโมงกว่าๆ เท่านั้น”

แต่เรื่องขับรถมาไม่จ่ายอย่างที่คิด เพราะบางครั้งพ่อก็ทำงานวันเสาร์อาทิตย์ด้วย

เบนีได้ถอนใจ เพราะอยากให้สุดสัปดาห์มาถึงเร็วๆ จะได้เล่าความจริงเกี่ยวกับมาดริดให้ลูกที่ลูกน้องทั้งห้าฟังว่า มาดริดน่าเกลียดอย่างไร ตอนพวกเขามาถึงก็ยังดูดีเพราะเป็นเวลากลางวัน ถนนหนทางสว่างไสวราวกับเมืองในภาพยนตร์ บ้านเช่าก็ไม่เลวนัก เพราะมีห้องน้ำสองห้องซึ่งหรูหรากว่าบ้านที่ต่างจังหวัด แต่มีขนาดเล็กมาก แอมเบนีได้ยังต้องอยู่ร่วมห้องซึ่งวางแค่เตียงสองตัวก็เต็มแล้วกับพี่สาวอีกด้วย

นอกจากห้องน้ำและทีวีที่มีให้ดูหลายช่องแล้ว มาดริดไม่มีอะไรดีกว่าต่างจังหวัดที่เขาอยู่เลย และสิ่งที่แย่ที่สุดก็คือโรงเรียน

เบนีได้เคยไปแต่โรงเรียนของนักบวชซึ่งใส่ชุดธรรมดาก็ไปสอนหนังสือ โรงเรียนเก่าของเขามีแต่นักเรียนชายและมีเด็กไม่มากนักในแต่ละชั้นเรียน แต่โรงเรียนใหม่นี้เป็นของรัฐบาล มีขนาดใหญ่โตถึงหนึ่งช่วงตึกและเป็นโรงเรียนสหศึกษาเบนีได้จึงยังสับสนอยู่นอกจากนี้ตำราเรียนก็แตกต่างกัน ครูก็สอน

คนละแบบ ช่วงพักเด็กๆ จะไปรวมกันอยู่ที่ลานเล็กๆ ซึ่งแทบจะขยับตัวไม่ได้ บางครั้งถึงกับหายใจไม่ออกเลยทีเดียว กลายเป็นว่าต่างจังหวัดของเขานั้นแม่จะเล็ก ทว่ากลับมีที่ว่างมากมายอยู่ทั่วไป ในขณะที่มาดริดซึ่งเป็นเมืองใหญ่มาก แต่ก็ดูคับแคบไปหมดทุกหนทุกแห่ง

— ๒ —



ครั้นเบนีได้เริ่มจะคุ้นเคยกับโรงเรียนใหม่ก็เผชิญดันทุรังสิ่งไปหัวเราะโอโนราได้เข้า และนี่ก็เป็นจุดเริ่มต้นของความทุกข์ระทมอย่างแท้จริง โอโนราได้มีเรื่องเกือบจะกับทุกคนไม่เว้นแม้กระทั่งพวกครู เขาอายุประมาณสิบห้าปีแต่ตัวสูงใหญ่ แข็งแรง และหน้าตา

ไม่เลวทีเดียว หากสีหน้าของเขาจะไม่ดูขมขื่น
ราวกับว่า อะไรๆ ก็น่ารังเกียจไปเสียหมด
รวมทั้งการแต่งกายย่ำแย่ของเขา

มีอยู่วันหนึ่งไอโนราโต้ไม่ได้สวมรองเท้า
มาโรงเรียน ยามจึงไม่ยอมให้เขาผ่านประตู

“ช่วยแต่งตัวให้ดูเป็นผู้เป็นคนหน่อย
ไม่ก็อยู่เสียที่บ้าน ที่นี่ไม่ใช่ आफริกา นะ”

“ก็ถ้ายอมไม่ซื้อให้ผม ผมก็จะอยู่มัน
ตรงนี้แหละ” เขาตอบอย่างไม่ยี่พระ และ
พยายามจะเดินเข้าโรงเรียนโดยผลักยามให้
พ้นจากทาง ทั้งสองใช้กำลังกันจนเด็กเล็กๆ
ชั้นประถมซึ่งต่อแถวเพื่อจะเข้าโรงเรียนอยู่
หน้าประตูที่เกิดเหตุ พากันส่งเสียงร้อง

เมื่อครูใหญ่มาถึงเพื่อจัดการให้ทุก
อย่างเข้าที่เข้าทาง ไอโนราโต้ ก็รับรายงานว่า
ยามดูถูกเขา ทว่าเขาเป็นนิโกร

“ผมนี่นะ” ยามโมโห “คุณหาว่าผมดูถูก
คุณหรือ”

“ใช่สิ” ไอโนราโต้ตอบอย่างเย็นชา ทำ
ตัวเสมือนเป็นผู้ถูกกระทำ “ก็ยามบอกผมว่า
ที่นี่ไม่ใช่ आफริกา แล้วผมก็ไม่ควรทำตาม
ชาว आफริกัน นี่ไม่ได้แปลว่ายามว่าผมเป็น
นิโกรหรือไง”

ยามงงงวยกับการแก้ตัวของไอโนราโต้
จนเกือบจะขอโทษขอโพยเขา เพราะที่
โรงเรียนนี้มีเด็กจาก आफริกา ไม่ว่าจะ
ประเทศมอริออคโค หรือประเทศที่อยู่ล่างลง

ไปเรียนอยู่หลายคน และครูใหญ่ก็เคยเตือน
ทุกคนว่า อย่าดูถูกพวกเขาเป็นอันขาด

ครูใหญ่ดึงตัวยามออกมาเพื่อว่ากล่าว
แล้วก็กลับมาที่ไอโนราโต้ พุดด้วยท่าที่ชิงชังว่า

“ถ้าไม่มีรองเท้าก็ไม่ต้องเข้าเรียน เมื่อ
วานครูยังเห็นเธอมีรองเท้าอยู่เลย เกิดอะไรขึ้น
หรือว่าแมวมั่นกินรองเท้าของเธอ”

ไอโนราโต้ไม่ตอบคำถาม ได้แต่หลบ
สายตาที่จ้องมองอย่างคาดคั้นของครูใหญ่
และพุดราวกระซิบว่า

“มีคนขโมยไปครับ”

เบนโด้ซึ่งมองดูเหตุการณ์อยู่อย่าง
สนใจใคร่รู้ คิดว่ามันเป็นคำโกหกที่โง่งง
ที่สุดเท่าที่เขาเคยได้ยินมา เด็กชายไม่รู้
ว่า ไอโนราโต้อาศัยอยู่อีกฝั่งของทางด่วน ย่านที่
เขาขโมยกันทุกอย่าง แล้วยังมีการขาย
ยาเสพติดอีกด้วย และบางครั้งก็เป็นข่าวใน
หน้าหนังสือพิมพ์

ครูใหญ่สั่งให้ทุกคนเข้าชั้นเรียน แต่ให้
ไอโนราโต้เดินไปห้องครูใหญ่ด้วยกัน ลักพัก
เด็กชายก็กลับมาห้องเรียนด้วยหน้าตาท่าทาง
ยียวนกวนประสาทเช่นเคย เขาสวมรองเท้า
ก็พาเก่าๆ ไอโนราโต้พูดเสียงดังเพื่อให้ทุกคน
ได้ยินว่า “ถ้าไอโนราโต้คิดว่า กูจะคืนรองเท้า
ละก็ มันต้องบ้าแน่ๆ”

เด็กๆ กำลังเรียนภาษาอังกฤษในช่วง
ของครูสาวที่ชื่อ อังเคเลส ซึ่งมักจะเป็นทุกข์

เพราะไม่สามารถจะทำให้เด็กๆ เรียนรู้ภาษาอังกฤษได้เลย

“แต่ คุณครู คะ พวกเราจะรู้ภาษาอังกฤษได้ไงคะ ก็ในเมื่อภาษาเราเองเรายังพูดไม่ได้เลยคะ” เด็กหญิงบางคนพยายามจะปลอบใจครู

ครูสาวก็เข้าใจแต่มันเป็นหน้าที่ที่จะต้องสอน ดังนั้นเธอจึงพยายามให้เด็กๆ เล่นเกม โดยเฉพาะอย่างยิ่งร้องเพลง ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เรียนรู้อะไรมากนัก อย่างน้อยก็ได้สนุกสนานกันในชั้นเรียน ถ้าโอโนราโต้ไม่ก่อกวน ก็ถ้าหมอนี่กล้าทะเลาะกับยามและครูส่วนใหญ่ ลองคิดว่าเขาจะไม่กล้ากับครูสาวหรือหรือ ในวันนั้นเขายกเท้าทั้งสองข้างขึ้นวางบนโต๊ะและพูดต่อว่า

“ครูใหญ่อะไรสกปรกเสียจริง เขาไม่อายุหรือโง่งว่ะที่มีรองเท้าแตะห้อยอย่างนี้”

เด็กบางคนขำคำพูดของเขา ในขณะที่บางคนก็หัวเราะเพราะกลัว แต่พวกนักเรียนหญิงหัวเราะเพราะเห็นว่าโอโนราโต้รูปหล่อ

ที่แน่ๆ ก็คือถ้าวันไหนเริ่มต้นไม่ดีก็จะมีเรื่องแยๆ ตามมาอีกหลายเรื่อง วันนั้นผจญเป็นวันเคราะห์ร้ายที่สุดวันหนึ่ง หลังจากก่อกวนขึ้นในช่วงโมงภาษาอังกฤษ โอโนราโต้ก็ออกไปที่ลานโล่ง แยกแซนดรีวิชของเบนิโต้ไปกินโดยไม่พูดสักคำ แต่เรื่องเลวร้ายที่สุดก็คือ เด็กผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาใกล้เบนิโต้แล้วพูดว่า

“อย่าไปสนใจเลยนะ เวลาโอโนราโต้

เง่าขึ้นมา ทางที่ดีคือ ไม่ต้องไปสนใจ เอาแซนดรีวิชของฉันไปแทนก็แล้วกันนะ”

แต่เบนิโต้ไม่ยอมรับข้อเสนอ นั้น เพราะอายุที่เด็กหญิงเห็นเขาเหยียดหน้าไว้ว้ายร้าย

เด็กหญิงที่ต้องการแบ่งแซนดรีวิชให้ นั่นชื่อการ์ล่า เธออึดอัดดี แม้ว่าเธอจะอยาก رؤอยากเห็นและซื่อสัตย์ไปหน่อย พ่อเธอเป็นนักดับเพลิงซึ่งเคยออกรายการโทรทัศน์ เพราะได้เสียงอันตรายเข้าไปในตึกที่เกิดเพลิงไหม้และช่วยชีวิตเด็กสองคนไว้ได้ อีกทั้งยังเคยได้รับเชิญมาพูดให้เด็กโตฟังวางนดับเพลิงเป็นอย่างไร เขาพูดได้ดีจนเด็กหลายคนตัดสินใจจะประกอบอาชีพนี้

“คุณชะ การจะเป็นนักดับเพลิงที่ดี ต้องทำยังไงชะ” เด็กคนหนึ่งถาม

เขาอธิบายว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดคือสุขภาพ “ถ้าเธอสุขภาพไม่ดี” เขาย้ำ “ก็สอบไม่ผ่าน แม้ว่าเธอจะรู้มากหรือฉลาดเพียงใด ใครก็ตามที่อยากจะทำงานหน่วยดับเพลิง ต้องไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า แกรมต้องออกกำลังกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องวิ่งมากๆ เพื่อให้ร่างกายฟิตอยู่เสมอ”

บางคนฟังแล้วบอกว่าไม่น่าจะมีประโยชน์ แต่บางคนก็เริ่มฝึกซ้อมและครูพลศึกษาซึ่งเคยเป็นแชมป์วิ่งพันห้าร้อยเมตร ก็รู้สึกดีอกดีใจมาก

“เธอไม่อยากเป็นนักดับเพลิงบ้างหรือ”
การ์ล่าถามเบนีโต้

เด็กหญิงภาคภูมิใจยิ่ง ตั้งแต่ที่พ่อได้
ประกอบวีรกรรมอันหาญกล้า พ่อของเธอยัง
หนุ่มแน่น แข็งแรงและอัธยาศัยดี เด็กสาวๆ
หลายคนพูดว่า ‘เขาหล่อระเบิดไปแล้ว’
พลางถอนใจ

แม่เบนีโต้จะรู้สึกชตะตากับพ่อของ
การ์ล่า แต่เขาก็ชี้แจงเด็กหญิงว่า

“พ่ออยากให้เห็นเรียนมหาวิทยาลัย”

“แล้วเธอก็เรียนไปเป็นนักดับเพลิง
นี่มันน้อยไปหรือไง”

เด็กหญิงออกจะเคือง “ถ้าได้เป็นถึง
หัวหน้านักดับเพลิงละก็เธอจะสำคัญกว่าใคร
แล้วคนใหญ่คนโตก็จะมาต้อนรับเธอ”

“พ่อฉันก็เคยเป็นนายกเทศมนตรี”
เบนีโต้คุยอวด

การ์ล่าสนใจเรื่องนี้เป็นพิเศษและถาม
เบนีโต้มากมายเกี่ยวกับชีวิตในต่างจังหวัด
อีกทั้งยังเล่าเรื่องของตนให้เด็กชายฟังว่าเธอ
มีพี่ชายคนหนึ่งซึ่งแน่นอนว่าจะทำอาชีพเดียวกับ
พ่อเมื่อโตขึ้น และว่าพ่อแม่อาจจะให้เธอ
ออกจากโรงเรียนนี้

“ทำไม่ละ” เบนีโต้สนใจใคร่รู้

“แม่อยากให้เราย้ายออกจากย่านนี้
แม่ไม่ชอบเพราะมีคนแปลกๆ แล้วเธอละ
ทำไม่ถึงย้ายมาอยู่ย่านนี้”

“เพราะมันใกล้บริษัทที่พ่อทำงานอยู่”

การ์ล่าข้ามหัวข้อสนทนาไปอีกเรื่อง
อย่างรวดเร็วและสรุปว่า

“ถ้าฉันเป็นเธอ ฉันจะลองกลับไปคิดดู
เรื่องนักดับเพลิง เรียนมหาวิทยาลัยนะ น่า
เบื่อจะตาย”

“ก็ใช่” เขายอมรับเพื่อไม่ให้การ์ล่ารู้สึก
ว่าอาชีพของพ่อเธอหนึ่งไม่สำคัญ

แม่ของเบนีโต้ก็คิดแบบเดียวกับแม่
ของการ์ล่าว่ายานนี้มีแต่คนแปลกๆ ทั้งๆ ที่
ตีกรามบ้านช่องในละแวกที่พวกเขาอาศัยอยู่
ล้วนใหม่และค่อนข้างดี ถึงอพาร์ทเมนต์จะ
เล็กไปหน่อย ถนนหนทางก็สวยงาม และดี
กว่าถนนหลายสายในใจกลางกรุงมาดริด
และถ้าต้นไม้ที่เพิ่งปลูกเติบโตขึ้นละก็ จะ
สวยงามมากทีเดียว

อีกละแวกที่เก่าแก่กว่า มีแต่บ้านโหลรมๆ
ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของพวกผู้อพยพจากอาฟริกา
อเมริกาใต้ และระยะหลังๆ มานี้ก็เพิ่มชาว
โปแลนด์และชาวรูมาเนียด้วย ส่วนอีกฝั่ง
ของทางด่วนมีชุมชนแออัด ซึ่งผู้คนจะแปลก
กว่าพวกนี้อีกเพราะพวกเขาขายยาเสพติด

“เรามาคำความเข้าใจกันหน่อย” พ่อ
พูดขึ้นวันหนึ่งอย่างโกรธเคือง “พวกที่มาจาก
ประเทศอื่นไม่ได้เป็นคนแปลกประหลาดแต่
อย่างไร พวกเขาก็มาทำงานหาเลี้ยงชีพ และ
เปลอๆ เขายังทำประโยชน์ให้เราด้วย หรือ

ว่าที่ต่างจังหวัดเราไม่มีคนพวกนี้ แล้วอีกอย่าง” พ่อพูดกับแม่ “ผมว่ามันแย่มากเลยถ้าคุณไป โบสถ์วันอาทิตย์แล้วยังคิดดูถูกคนที่ไม่เหมือนกับเรา”

“ฉันไม่ได้ดูถูกใครนะ” แม่แย้งเกือบๆ จะร้องไห้ “แต่ฉันกลัวเวลาลูๆ ต้องเดินอยู่ แถวนีกลางค้ำกลางคืน”

“นั่นมันอีกเรื่องหนึ่ง” พ่อยอมรับ “ใครๆ ก็รู้ว่าในเมืองใหญ่ๆ มักมีอันตรายกว่าใน สถานที่เล็กๆ”

เรื่องโต้เถียงนี้เกิดขึ้นหลายครั้ง แต่พ่อ กับแม่ก็โกรธกันไม่นาน พ่อเคยปกป้องพวก แซกมัวร์ซึ่งมารับจ้างในฤดูเก็บเกี่ยวของไม่ให้ เจ้าของที่ดินเอาเปรียบแรงงานคนพวกนี้ บางคนก็ขออาศัยอยู่ที่นั่นเลย และพ่อก็ยก ที่ดินของเทศบาลให้เพื่อพวกเขาจะได้สร้างบ้าน ทำให้มีคนไม่พอใจเพราะคิดไม่เหมือนพ่อ

ที่แย่งก็คือการโต้เถียงกันจบลงด้วยการ ห้ามเบนิโต้และพี่สาวกลับบ้านค่ำและห้ามขี่ จักรยาน

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับแซกมัวร์” พ่อให้ เหตุผล “แต่เพราะว่าที่นี้การจราจรขวักไขว่ และมันจะเป็นอันตรายแก่ลูก”

สรุปแล้วลูกพี่ลูกน้องของเบนิโต้พูดถูก ที่ว่า มาดริตมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ต่าง จังหวัดไม่มี แต่สิ่งที่เบนิโต้ชอบทำทั้งหลายนั้น ไม่สามารถทำได้ในเมืองหลวง



แต่นั้นยังไม่น่ากลัวเมื่อเทียบกับ เรื่องที่โอโนราได้กับพรรคพวกซึ่งต้องการ เลียนแบบเขา อยากแก๊งเบนิโต้ การแย่ง แซนด์วิชของเด็กชายกลายเป็นเรื่องปกติ และจบลงด้วยการเยาะเย้ย

“เรามาดูกันซิว่า วันนี้แม่ของน้องเบนิโต้ จะให้อะไรมา อ้อ ไล้กรอกเหรอ”

“พู่นี่บอกแม่แคะนะจะให้ทำไล้ ไซ้เจียวมันฝรั่งมา พวกเราเบือไล้กรอกแล้ว” โอโนราได้ตะโกน

มันหมายถึงว่าเขาไม่พอใจเพียงแค่อแย่ง แซนด์วิชของเบนิโต้ แต่ต้องการปาวประกาศ ให้คนอื่นรู้ด้วย

เบนิโต้ไม่ใช่เด็กเก่งกาจเรื่องการต่อสู้ ทะเลาะวิวาท ที่ต่างจังหวัดเด็กๆ มักจะต่อสู้ กันบ้าง บางครั้งก็เล่น บางครั้งก็เอาจริง แต่เบนิโต้ก็ไม่เคยทำได้ดีและไม่มีโชคในเรื่องนี้

ดังนั้นเขาจึงเลี้ยงอยู่เสมอ

ครั้งหนึ่งเด็กๆ ในหมู่บ้านข้างเคียงมาทำดีทำต่อย เบนิได้เป็นคนเดียวที่ถูกหินขว้างจนหัวแตก และแยะไปกว่านั้นเขายังถูกพ่อดู

“มันเหมาะสมแล้วหรือ ที่คนมีการศึกษาจะแก้ปัญหาดูด้วยการขว้างหินใส่กัน”

เบนิได้จัดว่าสูงสำหรับเด็กอายุขนาดเขา แต่พอมแห่งไม่มีเนื้อและเชื่อว่าตัวเองมีแรงน้อย แต่แรงอันน้อยนิดก็อาจเป็นประโยชน์อยู่บ้าง เขาจึงตัดสินใจที่จะใช้มันต่อสู้กับโอโนราโตในวันที่เขาตัดสินใจแน่วแน่ เขาก็กินแซนด์วิชใส่ไข่เจียวมันฝรั่งในช่วงพักแม่เขาจะตัวสั้นอยู่บ้าง

“ใส่ไข่เจียวซะด้วย” โอโนราโตยื่นมือมา “ว่าง่ายๆ อย่างนี้ลูกชอบ กัดไปอีกคำหนึ่งแล้วเอามาให้กู”

“ฉันไม่อยากให้หนาย” เบนิได้ตอบเสียงเบาหวิว

แล้วสิ่งที่เบนิได้กลัวก็เกิดขึ้นแต่ฉบับไวกว่าที่เขานึกไว้ โอโนราโตพยายามดึงแซนด์วิชออกจากมือของเบนิได้ซึ่งก็พยายามยื้ออยู่ดมันไว้ด้วยแรงทั้งหมด (ด้วยแรงน้อยนิดที่เขาจะมี) อีกฝ่ายจึงกระแทกหมัดเข้าที่ลันปี ตอนแรกเขารู้สึกหายใจไม่ออก ต่อมาตัวก็งอและอาเจียนสิ่งที่กินเข้าไปได้เพียงนิดเดียวออกมา

แซนด์วิชตกลงพื้น ขนมันปังไปทาง ไข่ไข่เจียวไปอีกทาง คลุกฝุ่นทั้งหมด

“เห็นแล้วรึยังว่ามึงได้อะไร” โอโนราโต

ขยี้ไข่เจียวด้วยเท้าข้างหนึ่ง “ตอนนั้นก็อดทั้งมึงและกู”

เบนิได้เจ็บจนพูดไม่ออก โอโนราโตจึงเบนิได้ขมึง และพูดว่า

“ถ้ามึงทำให้กูโมโหละก็ กูจะตัดของมึงทิ้งเข้าใจไหม นี่ไง!”

ว่าแล้วเขาก็ชักมีดสปริงออกมา ดัดและจี้เข้าที่ปลายจมูกของเบนิได้

เบนิได้คิดจะเล่าให้ที่บ้านฟัง แต่สุดท้ายสิ่งเดียวที่เขาทำคือแอบร้องไห้ในห้องนอนด้วยความโกรธและความอาย วันต่อมา เขาอ้างว่าป่วยและไม่ยอมไปโรงเรียน

“ต้องมีเรื่องอะไรแน่” แม่ถามด้วยความห่วงใย

“ปวดหัวนะแม่”

“แค่นั้นหรือ ลูกไม่มีไข้”

“แต่ผมปวดหัวมาก” เด็กชายหลับตายืนยัน เขาก็ไม่ได้โกหกเสียทีเดียว เขาปวดหัวเพราะคิดไปคิดมาหลายตลบ แม้กระนั้นก็ยังไม่พบทางออกแต่อย่างใด

ในที่สุดเบนิได้ตัดสินใจว่าจะสวดอ้อนวอนขอให้แม่พระทำอัศจรรย์ แม่พระประจำเมืองของเขาคักดีสิทธิ์มากเสียด้วย วันรุ่งขึ้นขณะไปโรงเรียน เมื่อเดินถึงโบสถ์ เขาเข้าไปจุดเทียนหน้ารูปปั้นแม่พระซึ่งมีลักษณะคล้ายองค์ที่บ้านของเขาในต่างจังหวัด

เด็กชายยังตัดสินใจวางแซนด์วิชห่อ

กระดาดซอลุมิเนียมไว้บนโต๊ะนักเรียนเพื่อ
โอโนราโต้จะได้หยิบไป อย่างน้อยวิธีนี้ก็ไม่
ทำให้เบนิโต้ต้องอับอายและถูกหัวเราะเยาะ
ในช่วงพัก

นักเรียนทุกคนต้องนั่งประจำที่ของตน
เสมอ และช่างโชคร้ายที่เบนิโต้นั่งไม่ไกลจาก
ผู้ที่ข่มเหงเขา การไม่นั่งประจำที่เป็นเรื่อง
ทำหายนะอีกเรื่องหนึ่งของโอโนราโต้ และใน
ชั่วโมงภาษาอังกฤษวันนั้น เขานั่งที่แถวแรก
ใกล้ประตู

พอครูสาวเดินเข้ามา โอโนราโต้พูดว่า

“คุดับ คุ ทำตังตกหนึ่งร้อยเปเซต้าเนะ”

คุณครูอึ้งเคลสนอกจากจะไม่ค่อยสบายใจ
เรื่องที่นักเรียนของเธอเรียนภาษาอังกฤษไม่
ก้าวหน้าแล้ว ยังเป็นคนขี้หลงขี้ลืมอีกด้วย

“หรือคะ” ครูแปลกใจและมองดู

กระเป่าถือซึ่งเห็นว่าปิดดีแล้ว

“คงไม่ใช่ของครูหรอก ของครูไม่ตกลง
มาเนะ”

แต่เหรียญก็อยู่ที่เท้าครู แล้วครูก็ก้ม
ลงเก็บ แม้จะพยายามอยู่สองสามครั้ง ก็ไม่
ได้ผล จึงพูดขึ้นอย่างตลกอกตลกใจว่า

“ครูเก็บไม่ได้”

ที่เก็บไม่ได้เพราะเหรียญแปะกาวติดไว้
กับพื้น เด็กบางคนรู้แล้วแต่ยังแกล้งเชียร์ให้
ครูหยิบ

“หยิบเลยคุดับ คุ แรงน้อยจัง ออกแรง

อีกหน่อยสิคุดับ”

เด็กบางคนพอจะเดาออกกว่านี่เป็นเรื่องที่
โอโนราโต้ก้อขึ้น จึงหัวเราะ แต่อีกหลายคน
รู้สึกว่ามันไม่ถูกต้อง และเด็กหญิงบางคนก็
ไม่พอใจจนถึงขนาดกล่าว่าโอโนราโต้ แต่
เจ้าตัวซึ่งไม่อาจปิดบังความรู้สึกพอใจที่ได้
แกล้งครู กลับพูดว่า

“จะมาว่าอะไรฉัน ฉันไม่รู้เรื่องสักหน่อย”

แล้วก็เกิดเรื่องโกลาหลขึ้น เมื่อครูสาว
รู้สึกตัวว่าถูกหลอก ก็ควบคุมอารมณ์ไม่อยู่
ในสถานการณ์คล้ายคลึงกันนี้ ครูอึ้งเคลส
คงจะร้องขอให้นักเรียนเพลลาฯ ลงหน่อย
แต่ในตอนนั้นครูโกรธสุดขีด

“โอโนราโต้ ออกไปจากห้องเดี๋ยวนี้”

“ทำไมล่ะครับ” เขาทำหน้าที่แปลกใจ
ระคนอึ้ง

“ก็เพราะครูสั่งนะสิ”

แต่โอโนราโต้ซึ่งคุ้นเคยกับการมีเรื่อง
กับบรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลายและรู้ว่า
ตัวเองได้เปรียบ แย้งครูว่า

“ครูไม่มีสิทธิ์มาไล่ผมออกจากชั้นเรียน
ก็ผมทำอะไรผิดล่ะ”

ครูพยายามสงบสติอารมณ์แล้วพูดว่า

“งั้นก็ตามใจ ฉันจะไปพบครูใหญ่”

แล้วอัศจรรย์ที่เบนิโต้ขอไว้ก็บังเกิดขึ้น
โอโนราโต้ถูกพักการเรียน สิบห้าวัน

ตอนที่คุณครูอึ้งเคลสไปพบครูใหญ่

โอโนราโต้ประกาศลั่นว่า

“แม่ไม่ต้องได้รับบทเรียน”

และบ่ายวันนั้นหลังเลิกเรียน เมื่อครูเดินไปเยี่ยมรถยนต์คันใหม่เอี่ยมซึ่งจอดไว้อย่างระมัดระวังข้างโรงเรียน ก็พบว่ารถพังยับเยิน

ยางล้อทั้งสี่ถูกกรีด เสาวิทยุหังงอ ตัวถังก็ถูกขีดข่วน กระฉกแตกและผ้าคลุมเบาะที่นั่งถูกกรีดเป็นชิ้นๆ

ครูใหญ่รีบประชุมครูโดยด่วน และประกาศว่าโอโนราโต้เป็นผู้ทำการอันชั่วร้ายนี้ พร้อมทั้งตัดสินพักการเรียนเด็กชายเป็นเวลาสิบห้าวัน ตอนแรกโอโนราโต้ปฏิเสธว่าไม่ใช่เขา แต่แม่ของเด็กสองสามคนซึ่งเรียนอยู่ที่นี่เห็นโอโนราโต้จากร้านขนมปังฝั่งตรงข้าม และยังส่งเสียงห้ามเขาด้วย

เมื่อครูใหญ่แจ้งบทลงโทษ โอโนราโต้ต้องแบกความขมขื่นเพิ่มขึ้น เขากล่าวประชดว่า “สิบห้าวันไม่น้อยไปหรือครับครู ไม่แน่ว่าผมอาจจะไม่กลับมาอีกเลยก็ได้”

“ถ้าเธอทำอย่างนั้นก็แย่มาก เพราะเธอไม่ใช่เด็กโง่ และถ้าเธออยาก.....”

“พอเถอะครู”

“ก็ได้” ครูใหญ่ตอบอย่างไม่พอใจ

แล้วครูใหญ่ก็พูดกับครูคนอื่นๆ ในภายหลังว่า

“เราทำสิ่งที่ต้องทำ แต่เราก็อึ้งรู้สึกแย่อยู่ดี เด็กคนนี้มีปัญหามากมายพอๆ กับที่

บ้านเขามี....ถ้าที่ที่เขาอยู่เรียกว่าบ้านล่ะก็แล้วเรายังสั่งให้เขาอยู่ที่นั่นกับแม่อย่างที่เขามี...”

“พวกเรา ก็เห็นด้วยครับ” ครูคณิตศาสตร์ยอมรับ “แต่จะทำได้ยังไงได้ล่ะครับ เราไม่สามารถปล่อยให้แกทำอะไรเลยไปขนาดนั้นจริงๆ ที่ผมกับโอโนราโต้พูดกันรู้เรื่อง เด็กคนนั้นบ่จะตั้งใจขึ้นมาละก็ แกจะเป็นหนึ่งในพวกที่รู้เรื่องที่สุด แต่บ่จะเฮี้ยวขึ้นมา.....”



เรื่องโอโนราโต้ถูกพักการเรียนนั้นหลายคนไม่เห็นด้วย ยกเว้นเบนิตโต้ซึ่งรู้สึกเป็นสุขที่สุดในโลก เขาเริ่มคิดว่าสิ่งที่ต้องอยู่มาดริตก็ไม่เลวร้ายเท่าใดนัก และที่โรงเรียนก็ยิ่งเลวร้ายน้อยกว่า โดยเฉพาะ

ตั้งแต่เขาเริ่มสนใจกรีฑา และเริ่มไปฝึกที่สนามกีฬาซึ่งอยู่ห่างจากบ้านไปเพียงสองช่วงตึก มันเป็นสนามกีฬายอดเยี่ยมทีเดียว ถึงขนาดมีสระน้ำอุ่นด้วย แน่نونว่าที่ต่างจังหวัดไม่มีอะไรทำนองนี้เด็ดขาด

เด็กชายมีความสุขมากเพราะพวกที่รู้จักโอโนราโตะซึ่งมีกร์ล่าเป็นหนึ่งในนั้นต่างบอกว่า

“เจ้านั่นคงไม่กลับมาแล้วละ เรารู้กันอยู่แล้วว่าเรื่องจะจบลงยังไง ก็คงเหมือนกับทุกคนในชุมชนนั้นแหละ”

และเพื่อให้เป็นไปอย่างที่เด็กๆ ว่าไว้ เบนินได้จึงไปโบสถ์ทุกวันเพื่อสวดขอแม่พระจนกระทั่งเบโรนิก้าพี่สาวของเขาซึ่งมีอายุสิบหกใกล้จะครบสิบเจ็ดปี เกิดสงสัยว่าทำไมน้องชายถึงมีศรัทธาเกาะพันหัน จึงถามเขาว่า

“เกิดอะไรขึ้นกับเธอล่ะ ทำไมถึงไปโบสถ์”

เบนินได้เข้ากับพี่สาวได้ดี จึงสารภาพความจริงทุกอย่าง และคิดว่าพี่สาวคงอยากรู้เพราะเธอกับเพื่อนๆ มักจะเดินจาริกแสวงบุญไปยังถ้ำแม่พระในเดือนพฤษภาคมของทุกปี แต่เขาก็ต้องแปลกใจมากที่ถูกพี่สาวดูว่า

“เสียสติไปแล้ววี่ เบนินได้ เธอขอให้แม่พระทำอัศจรรย์อย่างนั้นได้อย่างไร เธอไม่รู้หรือหรือหรือว่าเจ้าเด็กนั่นเคราะห์ร้ายแค่ไหน”

เบนินได้อ้าปากค้าง เพราะคนที่เคราะห์ร้าย

แท้จริงคือเขาต่างหาก เนื่องมาจากเจ้าคนเคราะห์ร้ายที่พี่สาวเขาว่านั้นเอง เด็กชายอ้อมแอ้มให้เหตุผลแต่ที่สาวตัดบทย่างเอาจริงเอาจัง

“นี่พี่จะบอกให้ เธอไม่ควรสวดมนต์ขอเรื่องแบบนี้ คนเราไม่ควรขอให้สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับใครก็ตาม”

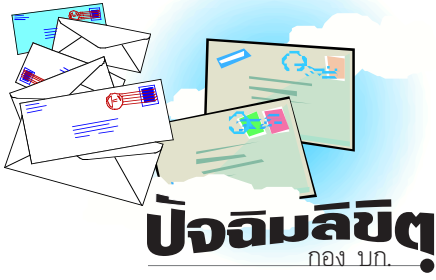
“มันเลวร้ายหรือถ้าเขาไม่ได้ไปโรงเรียนก็ในเมื่อเขาก่อเรื่องและทำให้ผู้คนไม่เป็นสุข” เบนินโต้แย้ง “ไม่ใช่แค่กับผมนะ กับพวกครูก็ด้วย โดยเฉพาะกับครูสอนภาษาอังกฤษนั้นไม่ต้องพูดถึง ขนาดครูต้องไปหาหมอ เพื่อขอยาระงับประสาททีเดียว”

“แต่เธอรู้ไหมว่าเจ้าเด็กเคราะห์ร้ายนั้นอยู่ยังไง ในชุมชนแออัดอย่างนั้นสภาพมันก็บอกทุกอย่างอยู่แล้ว พ่อเขาติดคุก แม่ก็ติดยา แล้วเธอยังสวดมนต์เพื่อขอไม่ให้เขาได้ออกมาจากที่นั่น น่าอายจริงๆ” พี่สาวตำหนิ เบนินได้

ก่อนที่เบโรนิก้าจะคิดว่าตัวเองถนัดทางการแสดงหรือทางสื่อสารมวลชน เธอเคยคิดจะเป็นแม่ชี จึงมักจะชอบเทศน์ อันที่จริงเธอก็เป็นเด็กสาวธรรมดาจนกระทั่งอายุครบสิบสี่ปี ตัวเธอยืดสูงจนแม่เริ่มเป็นห่วง



(อ่านต่อฉบับหน้า)



ปัจฉิมลิขิต

กอง บก.

ทวนใจหมกม้อทวนใจต่างกันอย่างไร ทุกวันนี้นักสาสนาพุทธที่สอนกันทั่วไปในโลกจะอยู่ในนิมิต สนิทาน มาน้อง/เชิงในนิมิต

เทวนิยมเชื่ออำนาจเหนือมนุษย์ เช่นพระเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ส่วนอนเทวนิยมเชื่อว่าความเป็นไปในชีวิตมนุษย์เกิดจากกรรมหรือการกระทำของมนุษย์เอง

วิธีพิจารณาว่าคำสอนเป็นโลกียะหรือโลกุตระ ก็ดูว่าถ้าสอนให้แสวงหาหรือให้ทำการงานใดๆ เพื่อลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียะ สุข นั้นเป็นโลกียะ โลกุตระสอนไม่ให้เป็นทาสของสิ่งเหล่านี้



ทำอย่างไรพุทธศาสนิกชนจะเข้าใจแก่นแท้ของพุทธศาสนามากกว่านี้ เพราะมีใจมุ่งมั่นถึงความเห็นแก่ตนแก่กลุ่มมาก

ราชัญ ม่อนอก/นริรัมย์

แต่ละคนพยายามศึกษาคำสอนในพุทธศาสนาจากพระไตรปิฎกและปฏิบัติตามสาเหตุที่ต้องศึกษาจากพระไตรปิฎกเพราะเราไม่รู้ว่่าคำอธิบายที่อาจารย์ทั้งหลายเขียนขึ้นภายหลังจากนั้นถูกต้องตรงตามคำสอนของพระพุทธรเจ้าหรือไม่



ทำไมศาสนาพุทธจึงมีนิกายต่างๆ ผู้มีคุณธรรมทั้งนั้นจะไม่ผิดกับข้อที่ว่าไม่มีคุณธรรมที่พระพุทธรเจ้าไม่มีคุณธรรมนั้นหรือ

ทองเมก อุตสุวรรณ/อุดรธานี

มีหลายนิกายเพราะเข้าใจไม่ตรงกันหรือถือสาระสำคัญต่างกัน แต่ละนิกายก็มีคัมภีร์ศาสนาที่อ้างว่าเป็นคำสอนของพระพุทธรเจ้าทั้งนั้น ความเข้าใจของคนเรายังคับกันไม่ได้



การแบ่งแย่งศาสนา ไม่ควรเอียงตนวิเศษหรือความศักดิ์สิทธิ์อันต่างกันต่างๆ เน้นภาพโฆษณาพระเครื่องในหนังสือพิมพ์แล้ว ทำไมไม่มีใครออกมาจัดการอะไรเลย ผมเดาเน้นโฆษณาหนังสือแบ่งแย่งศาสนาคริสต์แล้ว ชาวพุทธเราออกมาต่อต้านความไม่เหมาะสม แต่จะมีชาวพุทธ

สักก็ตันทุรู้สึกจะอาบและนดูใจนักการโฆมนหาที่
อ้างว่ามีพุทธศาสนาหนักหนาเช่นนั้น

งพุทธ ในเมื่ตา/น่าน

เป็นธรรมชาติของคนที่ยากฟังอำนาจ
วาสนาของคนอื่นและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ
ห้ามไม่ได้หรือหาคะ แล้วก็เชื่อกันสนิทใจว่า
เนื่องอกเหล่านี้เป็นเนื้อแท้ของศาสนาพุทธ
ก็ได้แต่สงสาร ข้อสำคัญต้องระวังตัวเองอย่า
ให้มีเนื่องอกด้วยก็แล้วกัน



องภาวินัดต่างๆ เมื่อนั้นลังการตีภษาใน
ตวามรู้ และสังเสริมในมีการตีภษาพุทธศาสนาจน
ถึงระดับโรคชรา เพื่อในพระและอุมาสิก อุมาสิก
สามารถตีภษาได้ง่างง

รัฐ ททาสิต/นททุรี

เราก็คงได้แต่อยาก



ัจจุบันหนักมวช (พระ) ส่วนในนี้จะมี
พรรษาไม่นาน การปฏิบัตินองพระ (บางรูป) ทำให้
พุทธศาสนิกชนไม่เสื่อมใส พระไม่มีความรู้เรื่อง
ธรรมะ ไม่มีศิลาในการถ่างทอด (ทอด) ไม่
มปฏิบัตินั้นแข็งง่อง่าง ดวรินมีการจัดระเนงม

ในตวามรู้ ผิกอมรม เพื่อนำตวามรู้และทักษะมาให้
เม้นท์ทั้งองพุทธศาสนาหนักหนาจริง ๆ

นิมนวล จันทรุณ/นทาสารตาม

ไม่ทราบว่าจะใครจะทำคะ



ทำในเวลาพระท่านสอน นอกอ่า้นักพาสัศว์
แต่เวลาไม่อมรมวิชาเกษตรจึงมีการในเคิ่งงสัศว์
เอาไว้บริโภคในตรว้ร้อน และท่านก็รับมีดทมาต
นี้้อสัศว์เอาไม่ฉันด้วงดรม

สมง๗ ันทรพัภ/ตริสะเกษ

คงลืมเอาคำสอนมาปฏิบัติ



มกชิตที่จจะในเงวชน (เด็ก) ักวัดทำมณ
และเคารพผู้หลักผู้ในนี้เหมือนสมนังก่อน

มระชิตู ไรใจดี/เซ็งมราช

คำถามนนี้เกี่ยวข้องโดยตรงกับคำถาถามของ
คุณนิมนวลและคุณกรรมิกา ถ้าพระทำให้
รู้สึกวเราไปวัดแล้วจิตใจสบาย เราก็อยากไป
ผู้ใหญ่ทำตัวนำเคารพ เด็กก็เคารพ ในสภาพ
แวดล้อมที่คนส่วนใหญ่ไม่ไปวัดและผู้ใหญ่
ไม่มีเวลาให้เด็ก ก็ยากที่เด็กคนหนึ่งจะฝันได้

อยู่กับสิ่งแวดลอมใด ส่วนมากจะกลมกลืน
กับสิ่งแวดลอมนั้น มันได้จากจริงๆ ต่ (นี่อาจจะ
ก็อ้อมนตาแก้ตัว)

กรรมกา นงส์กักดี/กาฬสินธุ์

ศาสนาพุทธก็ยากอย่างนี้แหละค่ะ ต้อง
ทำได้ท่ามกลางทุกสภาพสิ่งแวดลอม เหมือน
ที่หลวงปู่พุทธทาสเปรียบเทียบว่าเป็นน้ำแข็ง
กลางเตาหลอมเหล็ก ถ้าหนีออกจากสิ่ง
แวดลอมหรือปล่อยตัวไปตามสิ่งแวดลอม
ไม่ใช่ศาสนาพุทธค่ะ



ธรรมะคือชีวิต ชีวิตคือธรรมะ ธรรมะมันสิ่ง
ใกล้ตัว ไม่จำมันต้องงลิกวึกวาก เพ็งนงชุดความ
ซ้กทั้งกาข วาจา ใจ ก็สามารกาอ้อมระโษชนต่อ
ตนเองและผู้อื่น (สังคมา) ได้

สุภารัตน์ พุคณาภพศ/กรุงเทพมหานคร

จริงค่ะ



คนที่ม่มีความรู้ทางพระพุทชศาสนาเขาอยู่
อย่างไร เขาเอาะไรมันเตรื่องจิตเนนึ่งวจิตใจ

คำพูน กุมภิน/กาฬสินธุ์

คงเป็นลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข

จากงานและครอบครัว พอผิดหวังจากสิ่ง
เหล่านี้เขาถึงหันมาหาศาสนา มิฉะนั้นก็
ทำลายชีวิตตัวเอง ฆ่าตัวตายหรือทำให้ชีวิต
ตัวเองตกต่ำลง



ผู้ตกอยู่ในมัจฉาทิฏฐิ มัจฉาสังกัมมะ มักจะ
ม่รู้ตัว เพราะม่อัสถามานะมตมัง ต้องออกจาก
ที่ตั้งม่ก่อกุ่มชุมชนในกัสาชารณะ กล่าวว่ามีผู้อื่น
ม่มีกตพิชราธรรม กัอีนกัลัมมาตุที่ตนเองดักที่สุด
เชิงนิเ่ม

ถ้าทุกคนมอตนเอง ทำหน้าที่ของตนเองให้ดี
และเสียสละหลายๆ ขึ้น บ้านเมืองคงม่เป็น
แบบนี้



ทำอย่างไรจึงจะในตนเองม่มีความดักต่อคู่ชีวิต
ขณะนี้แฉก้อกั องากะเนนึ้นพ้นจากโลกนี้ม่เส็ง
ที่ มัจจุมันกระแฉมร์มาชการมันตुरुสอนอนุมลลัที่
จันควัดเพชรบูรณ์

เพชรบูรณ์

อ่านหนังสือ ดูหนังที่เป็นเรื่งราวชีวิต
ของคนทีทุกขียากกว่าเรา ศึกษาชีวิตของ
คนที่เสียสละเพื่อผู้อื่น ทุ่มเทเวลาทำการ
งานและทำประโยชน์เพื่อส่วนรวมมากขึ้น

เช่น นำพานักเรียนเก็บขยะและปลูกผัก ทำกิจกรรมในโรงเรียนและสถานที่สาธารณะต่างๆ ลองไปดูงานที่ชุมชนศาลือศอก จังหวัดนครสวรรค์ หรือ ภูผาไฟน้ำ จังหวัดเชียงใหม่ หรือที่สันตือศอกกรุงเทพฯ ก็ได้ ช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ และปิดภาคเรียน มีงานให้ช่วยทำฟรีๆ เยอะมาก



๑. ทำไม่ทัพเจ้าจึงทำอะไรไม่ได้ ความคิดจะล้มล้มล้มล้มไม่ล้มล้มมา ต้องตอจะมีตนมาจับจูงมือเดินในจึงจะไม่ได้ ถ้าทำอะไร ก็ระดูพลาดพลั้งเสมอ

๒. ทำอย่างไร จึงจะมีสิทธิ์ไม่อยู่ในชุมชนชาวตอกได้ ดิฉันอยากไม่อยู่กับชาวตอก อกาฬัษระระระระระ

๓. ขอมตอผู้จัดทำหนังสือตอกคนๆ ทัพทุกๆ ทำนัทำและส่งหนังสือๆ อย่งนัในทัพเจ้าอ่านขอในทัพทั้งนัลาจรดิในธรรมะงัๆ ทัพไม่:

ลาวัณย์ นัองวงค์/เพธรรวี

๑. ตอขยาคะเพราะไม่ทราบเหตุปะจัยสภาพแวดล้อม แต่ถึงสภาพแวดล้อมจะเป็นอย่างไร เราก็ต้องหัดควบคุมตัวเองนะกะ คิดที่ละอย่างทีละเรื่อง จะทำอะไรก็ตั้งใจทำให้จริงอะไรที่เคยทำพลาดก็พยายามระวังเตือนตัวเอง

เสมอๆ ตั้งสติให้ดี

๒. หัดรักษาศีล งดอาหารเนื้อสัตว์และอบายมุขทุกชนิด ทำได้เมื่อไรก็ไปอยู่ในชุมชนชาวตอกได้กะ

๓. หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะเจริญในธรรมเช่นกันกะ



๑. วงการตอในนัจจุบันส่วนในนัคนัในตอทำเอกสารอื่นๆ จนทำในมีเวลาในการสอนน้องลงรู้สึกไม่ตอล้มมางใจ

๒. เม้นตอทำงานชักกว่าตออื่น ทำในนัถูกเงาะระงัอยู่เสมอ ตอระก่าองงไรดี รู้สึกไม่ม่ก่าลังใจในการทำงาน

นัท มีนัสุวรรณ/เชิงระง

๑. เท้าที่ทราบ เอกสารที่เข้าให้ทำก็เป็นแผนการสอนหรือการวิจัยเพื่อพัฒนาการสอนซึ่งน่าจะเป็นสิ่งที่ตอจะต้องทำอยู่แล้ว ไม่ใช่สอนแต่เนื้อหาเดิมๆ วิธีการเดิมๆ โดยไม่ได้ดูความแตกต่างของเด็กแต่ละคนแต่ละปี ถ้าเวลาราชการไม่พอ คงตอขอให้สละเวลานอกเวลาราชการและวันหยุดนะกะ

๒. เราทำงานเพื่อนันักเรียนกะ ทำทุกอย่างเพื่อให้นันักเรียนเรียนรู้อะและพัฒนาตนเองขนาดนันักเรียนของเราพัฒนาซ้ำ เรายังไม่หมด

กำลังใจช่วยเขา นับประสาอะไรกับคนอื่นที่ไม่ใช่เป้าหมายการทำงานของเรา เขาจะคิดเห็นหรือเป็นอย่างไร ก็ไม่น่าจะทำให้เราท้อถอยนะคะ



ขอความกรุณาตัวอย่างแก้มก้มก้ม ๑๖
ยิ้มทะแผลผลาละ เพื่อตรวจสวน
อนุวัฒน์ เองเมธา/กรุงเทพฯ

มักจะ แปลว่า ลบหลู่คุณของผู้อื่น หลู่ความดีของผู้อื่น เรื่องนี้คนไทยถนัดมาก ถนัดที่จะลดคุณค่าความดีที่คนอื่นทำ หาวัวเป็นความดีที่มีเบื้องหลังบ้าง เป็นความดีที่ไร้ค่าบ้าง ตัวอย่างเช่น ความเสียสละอันยิ่งใหญ่ที่พ่อแม่ทำให้ลูกๆ กลับมองว่าเป็นการทำตามหน้าที่ที่ไม่ได้นำมาซึ่งใจแต่อย่างใด หรือการที่เจ้านายเอื้อเพื่อเกื้อกูลผู้น้อย ก็มองว่าเป็นการล่าบรืวาร หาพรรคพวก พฤติกรรมหลู่ความดีของคนอื่นนี้มีปรากฏทุกเมื่อเชื่อวัน ในสื่อบ้านเรา ซึ่งสะท้อนมาจากปรากฏการณ์จริงในสังคมนั่นเอง

ปลาสะ แปลว่า ตีเสมอ พอลบหลู่คนอื่นแล้วก็ตีเสมอ เช่น มองว่าเจ้านายบริหารงานไม่ได้เรื่อง ทำแค่นี้เราก็ทำได้หรือทำได้ดีกว่าด้วยซ้ำ หรือมองว่าเขาเรียนจบปริญญา

เอกมาทำงานได้แค่นี้เอง เราจบประถม ๔ ก็ทำได้หรือทำได้ดีกว่า

การมองเห็นของเราอาจจะจริงหรือไม่จริงก็ตาม เราจะต้องรู้ว่ามันเป็นกิเลสมักจะปลาสะหรือไม่ โดยเปรียบเทียบกับความรู้สึกของเราที่เห็นลูกหลานหรือเด็กที่เราเอ็นดู เขาทำอะไรได้ดีเพียงนิดหน่อย เราก็ปลาบปลื้มยินดีด้วย เพื่อนรักและผู้ใหญ่ที่เราเคารพนับถือก็เหมือนกัน ทำความดีเล็กน้อย เราก็อชื่นชมยกย่อง แม้ผิดพลาดไปก็ไม่ได้ถือสา เพราะเราไม่ได้เปรียบเทียบ เปรียบเทียบกับตัวเราหรือเปรียบเทียบกับคนอื่นก็แล้วแต่ ดังนั้นมองอะไรหรือทำอะไรจงอย่าเปรียบเทียบในลักษณะที่ทำให้เกิดกิเลส เปรียบเทียบได้ในกรณีที่เป็นแรงบันดาลใจให้เราทำดีตาม เขาทำดีได้ เราก็ต้องทำได้เหมือนกัน



ก้านดอกไม้หอมหน้าเราลึกๆ แล้วไม่บังอึกกับเรา เราควรจะทำตัวอย่างไรกันพอดี เราจะไม่ยอมเรา เราก็ไม่ต้องพูดกับเขาเท่าไรนะ มางดรงค์การ แลดงออกของเขา ท้าให้เรารู้ว่าเขาเกลียดเรา พงงามไม่เสียใจ แต่ก็ไม่ลืมใจอยู่ดี ขอความติดเน้นของพี่ๆ ด้วยนะ

อิมโฟ สุทธธรรม/อุดรธานี

ตรวจสอบตัวเองว่าทำอะไรไม่ดีต่อเขา หรือเปล่า ถ้าทำก็แก้ไข เช่น เคยพูดกับคนอื่นถึงเรื่องไม่ดีของเขา ถ้าเคยทำก็เลิกเด็ดขาด แล้วก็ทำดีต่อเขาสม่ำเสมออย่างจริงจัง เขาจะรับรู้สึกได้ว่าเราจริงจังหรือเปล่า



พระธรรมมี ๘๔,๐๐๐ พระธรรมวินัย ตึกฆา มีความรู้พระไตรปิฎกมากไป ไม่นิยมปฏิบัติ เหมือนนักวิชาการ ตึกฆาธรรมน้อยไป ไม่มีการปฏิบัติ เหมือนใกล้ไกลก็ต่างกัน จึงต้องตึกฆาในกฎกิลสจรัสของตณ

วิชัย โภภักสูงเนิน/สภทรรพยาการ

เห็นด้วยค่ะ



ชีวิตของการปฏิบัติธรรม สุขสบายดีนั้นมาก สมโภชน์ นนทน์บ้านกุล/อุทงธานี

แน่นอนค่ะ



ตำมางตำที่มันกามาอังกฤษที่ปรากฏตาม นานานั่งสื่อพิมพ์หรือวิทยุและโทรทัศน์ เช่น CEO MOP DMG ฯลฯ และตำอื่นๆ กรุณานำมา อธิบายด้วยจะขอบพระคุณมาก

นภทธร ลิงพันธ์ / นตรตรีธรรมราช

อธิบายไม่ไหวหรอกค่ะ ค้นหาได้จากอินเทอร์เน็ต ถ้าใช้อินเทอร์เน็ตไม่เป็น ก็ให้ลูกหลานสอน เป็นการสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวได้วิธีหนึ่ง หรือไม่ก็ไปใช้บริการตามร้านอินเทอร์เน็ต ให้เจ้าของร้านสอนวิธีค้นหาข้อมูลได้



แหมสอสมกามตอร์ไน้ทางตอร์ม

สุภัตน์ อุตมาภินันท์/ตอร์มวี

ค่ะ



ไม่ชอบในใจแต่ทำใจจาก ใช้ได้แต่ต้องมีคำอธิบาย ชอบในใจกตออย่างที่เกิดในชีวิตประจำวัน สอดแทรกช่วงชั้นที่เน้นหลักธรรมที่ต้องการสอน เพราะจะทำให้ทำใจง่าย ทั้งถึงธรรมะจริงๆ

วิระ มวงไชยสิทธิ์/เซ้งใหม่

ขอบอกจากใจในฐานะคนกันเองนะค่ะว่าอยากพัฒนาความสามารถในการอ่านด้วยค่ะ ถ้าเจอคำยาก จะได้ชวนช่วยศึกษาเพิ่มเติมเองบ้าง เหมือนการดำเนินชีวิตแหละค่ะ เวลาเจอเรื่องยาก ก็ต้องหาหนทางผ่านเรื่องยากไปให้ได้

อีกอย่างหนึ่ง ความรู้ที่ลึกซึ้งและอารมณ์
จิตที่ละเอียดอ่อนมากๆ บางทีก็ต้องใช้
ภาษาธรรมที่เราารู้สึกว่ายาก แม้จะใช้ภาษาง่ายๆ
อธิบายได้ แต่ก็ไม่ใช่คำอธิบายที่ตรงกับ
สภาวะจริงตามความหมายของศัพท์ยากๆ
นั้นหรอกนะคะ เช่น คำว่า ‘อุปาทาน’
แปลว่าความยึดมั่นถือมั่น คือลัทธิอุปาทาน
หมายถึง ความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด แต่ไม่ได้
หมายถึงความเคร่งครัดในสิ่งใด ซึ่งตรงกับศัพท์
ว่า ฐิตะ



องกานี้ทำ ‘แก่นพุทธ’ ในหน้าอ่าน อ่านง่าย
เข้าใจง่าย หน้าไม่แดงแพร่तोได้
ประไพ ทั้งนิตาสถียร/ราชมณี

คุณประไพเห็นว่าดอกหญ้าไม่ได้นำเสนอ
‘แก่นพุทธ’ หรือเห็นว่าเราใช้ภาษายากไปคะ



ให้ตรวจจกก่อนในถูกต้องบ้าง ขึ้นไม่
มฤตวี อุมลทอง/แม่ฮ่องสอน
จะพยายามค่ะ



หนังสือดอกอนงค์มีหนังสือดีมาก ๆ ตรี
เพราะมีหนังสือที่มุ่งเน้นพัฒนาตัวในของตน
(ศาสนา) ทั้งทางตรงและทางอ้อม ถ้ามีไม่ได้
ผมองกานี้ในประเทศไทยมีกฎระเบียบบังคับว่า
ถ้าหากสำนักพิมพ์ใดๆ จะพิมพ์หนังสือออกจำหน่าย
จะต้องนำเอาเรื่องพุทธศาสนาพิมพ์ลงไปด้วยสัก
๑ ตอเล่ม จะมากหรือน้อยก็ได้จะมีนการดีมาก ๆ
เพราะศาสนาเป็นหลักขั้วของความดีงาม ตนเรา
อยู่ได้เพราะความดี เพราะมีศาสนาเป็นหลักในการ
ปฏิบัติตนให้เป็นตนดี ถ้าหากหนังสือทุกชนิดทำ
เรื่องศาสนาไม่ได้คงตงดีมากตรี

วิมล งามมีเสนา/ขอนแก่น

คุณวิมลผู้ฝันดี ดิฉันว่าแม้แต่รัฐบาลคนดี
ก็ยังทำความฝันนี้ให้เป็นจริงไม่ได้



องกานี้จัดพิมพ์มาหลายครั้ง
หรือ ๒ มีต่อตรงก็ดีตรี จะได้แลกเปลี่ยนความ
ดีดั้นกันตรี

สุรศักดิ์ สุตะมัย/เชียงใหม่

ตอนนี้ทำได้แค่ออ ที่สำคัญคือรอบ
ประมาณและการจัดสรรเวลา



สนับสนุนการจัดพิมพ์หนังสือได้อย่างไร?
สมัยกรุงศรีอยุธยา/รัตนโกสินทร์

ฝึกหัดปฏิบัติธรรม รักษาศีล ละเว้น
อบายมุขค่ะ



จงกาน้ำน้ำดื่มตลอดการของทีมงาน
สำราญ นมข้นจืด/แข็งในนม

ชีวิตคนอื่นที่น่าสนใจมากกว่ายังมีอีก
เยอะค่ะ



◎ จงกาน้ำส้มมะนาวตลอดสัปดาห์ที่มี
ประโยชน์ต่อโลก จงกาน้ำดื่มที่ดื่มแล้วมี
คุณต่อโลกนั้นในชีวิตประจำวันเรามีทุกกรรม
อย่างไร เช่น ขงจื้อ มนาคะตานฮี
ตีวี่โล๊ะ แซ่ลิ้ม/สมุทรสาคร

◎ จงกาน้ำดื่มเกี่ยวกับธรรมะหรือพุทธศาสนา
ในมากกว่านั้นเองเพราะชอบมาก
พุทธิน ชาวใจ/แข็งในนม

◎ ชอบอ่านธรรมะตำราของพุทธศาสนา
จงกาน้ำดื่มที่ดื่มแล้ว
สุภาวดี เดชากริ่งศักดิ์/กรุงเทพฯมานานตร

◎ จงกาน้ำดื่มที่สนับสนุนเรื่องเล่าชาดกหรือ
เมื่อครั้งพุทธกาลมากๆ เพราะช่วยมันแนวทางการ
ดำเนินชีวิตซึ่งบางครั้งก็หนักเกินไปค่ะ

ฉิม ชุ่มแก้ว/แข็งในนม

◎ เพิ่มเนื้อนึ่งเกี่ยวกับกรรมแบบพึ่ง
ตนเองอีกคนละ สนิใจเพื่อประยูรชาติใช้ในชีวิตในเมือง
ที่ไม่ได้มีอาชีพการงาน

พัชราภรณ์ เมฆะนาค/ราษฎร์

◎ จงกาน้ำดื่มที่สนับสนุนลูกพี่ลูกน้อง
ดูแลกันมาด้วยจิตใจดี

กาญจนา ทองจันทา/อุบลราชธานี

◎ จงกาน้ำดื่มที่สนับสนุนเกี่ยวกับกรรมมากกว่านี้
กมลวรรณ พงษ์วงษ์/กรุงเทพฯ

◎ จงกาน้ำดื่มที่สนับสนุนเกี่ยวกับกรรมดูแล
สุขภาพทุกๆคนค่ะ ตนเราส่วนในกลุ่มก็จะเริ่มมอง
ทั้งร่างกายและจิตใจมาก ถ้ามีเนื้อนึ่งเรื่องนี้จะ
จะได้กระตุ้นให้ใส่ใจกับสุขภาพมากขึ้น

วารี ใจรัก/กรุงเทพฯ

๑. จงกาน้ำดื่มที่สนับสนุนเกี่ยวกับสุขภาพการ
ปฏิบัติธรรมที่มองกันโรคภัยไข้เจ็บบ้าง

๒. หนังสือดอกแก้วมีนิตยสารปฏิบัติเพื่อคุ้ม
ภัยทางจิตที่ตีแล้ว ขอสนับสนุนนี้ให้ออกทุกเดือนจะ
ดีมาก

สัมพนธ์ ไชยสิงห์/พะเยา

◎ ตวาระจะเป็นเดือนละ ๑ ฉบับ เพราะเป็นหนังสือที่หน้าอ่าน

ชุมพล เชื้อผู้ดี / สิงหนวี

◎ ๑. หนังสือดอกนงนุชน่าจะออกมาให้อ่านทุกเดือน เดือนละ ๑ ครั้ง

๒. อยากรู้ว่ามีบทกวีอะไรบ้าง

ทิราภี สระตรี/กรุงเทพฯพจนานต

◎ อยากรู้ในเล่มนามมากกว่านี้อีกสักนิด หรือออกในอีกกว่านั้นเอง

ไพรัช พงษ์บุษรอด/จังหวัดชุมพร

◎ อยากรู้ว่ามีหนังสือเช่นนี้นานๆ จะเป็นประโยชน์มาก อ่านแล้วได้มีความติดสร้างสรรต

แฉล้ม สุจริตม/กรุงเทพฯพจนานต

◎ ขอให้อ่านหนังสือตลอดไปเพราะมีความสำคัญ ทำให้เข้าใจและเรียงรัฐธรรมนูญได้มากขึ้น และยังมีประโยชน์ต่อเยาวชนและเด็กๆ ได้เริ่มต้นเข้าใจธรรมะ ขอให้อยู่คู่ตนรักธรรมะตลอดไป

นภา นิ่มนวล/กรุงเทพฯพจนานต

◎ ดอกนงนุชเป็นสื่อทางธรรมะที่ดีมาก อยากรู้ให้มีสมาชิกและตอนอ่านหลายๆ ปีศีลธรรมจะกลับมาสู่โลกมนุษย์ สังคมจะสงบสุขขึ้น ขอพระคุณทั้งงานดอกนงนุชที่ผลิตหนังสือดีๆ มาให้อ่านตรับ

ฟ้าทรงธรรม กาลจักร/อุบลราชธานี

◎ หนังสือดอกนงนุชที่ได้รับเป็นประโยชน์มาก ชอบอ่านสุภาพและเกษมธ ดิฉันรู้จักชาวโตกมาหลายปี แต่ดิฉันปฏิบัติตามธรรมไม่ได้เหมือนท่านรู้สึกละอาย แต่ชอบรับชาวโตกกว่าเป็นนุ้กลุ่มที่ดีจริงๆ ชอบติดตามข่าวและอ่านหนังสือมาก และเงินต้นหนังสือตลอดไปได้

มะลิวัลย์ แนวกลาง /นตราราชสีมา

◎ นิยายสารดอกนงนุชทำดีสุดแล้ว จนบางครั้งรู้สึกว่าเป็นแก่ตัวที่รับอย่างเด็กก็ชอบดูในเจตนาทุกสัปดาห์ ท่านได้กุศลผลบุญมากมายทำให้เกิดแสงสว่างแก่ทุกศาสสนิกชน

ดวงจันทร์ พักเกิดผล / เพชรบูรณ์

◎ เป็นหนังสือดีในสาระกัมมุตตลทุกระดับ ข้าพเจ้าเลือกนำไปมอบสังฆสนธิรมได้ โดยเฉพาะต่อคณิกอชดำสิริมตล เด็กๆตมัจจุบันนี้ทั่วโลกทุกศาสสนิก

สุวิมล ตูนนิชกุล/อุทัยธานี

◎ เป็นหนังสือที่ให้อรรถดีในการดำรงชีวิต ประภักดิ์ เสตะกัณณะ/นนทบุรี

◎ เป็นหนังสือที่มีคุณค่า ควรได้รับสนับสนุนจากองค์กรหนังสือต่างๆ เฝงแพร่แก่เยาวชน

ฉัตรมณี จันทร์วงษ์/ราชบุรี

๑๑) มีหนังสือที่มีคุณค่ามากแต่ อ่านแล้ว
ก็ไร้ผลขาด มีตัวหนังสือ แต่ยังไม่เข้าใจว่าทำไมตน
เราถึงชอบไม่เหมือนกัน ถัดนั้นเห็นเพื่อนที่ชอบอ่าน
นิยายหน้าเฝ้าก็อยากให้เราเลิกอ่าน นั้นมาอ่าน
หนังสือธรรมะที่อ่านแล้วก็ในชีวิตเราดีขึ้น จิตใจดี
ขึ้น ร่างกายแข็งแรงขึ้น ออกจากดินไทยอ่าน
หนังสือธรรมะกันเยอะๆ

ดวงใจ ทองทา/บอนแก่น

๑๒) ดีมากที่ผู้จัดทำสังคัมไทยในปัจจุบัณยังมี
หนังสือที่ดีๆ มีคุณค่า ส่งเสริมการกระทำดีอย่าง
ดอกแก้ว ในประชาชนสังคัมได้อ่านได้ข้อคิด
เตรียมใจการปฏิบัติความดี

สุรงค์ โพนนิกร/ศรีสะเกษ

๑๓) หนังสือดอกแก้วที่พิมพ์ จัดทำที่ดีมาก
ดี: ชอบอ่าน มีหลายอย่างดี ทั้งแบบสอภกาม
แสดงความคิดเห็นเพื่อทราบข้อมูลที่ดีอ่านมีความ
สนใจอะไรบ้าง ชอบคุณศัพท์ ทุกท่านดี:

ฉวีพร จันทร์รังษี/นครบุรี

๑๔) อากาศจะชอบคุณหนังสือดอกแก้วที่ได้ทำ
หนังสือดีๆ ออกมาให้ได้อ่านได้ทั้งความรู้ แบ่งดีและ
แนวทางที่จะปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า
ออกจากนี้หนังสือดอกแก้วของคุณเราตลอดไป เพื่อ
จะมีคนดูแลและกำลังใจในเราชาวพุทธ ได้ต่อสู้โลก
นี้คืนกลับมาสงบตลอดมา ขอคุณทุกสิ่งที่ทำกันจริง

ทำในทุกๆ ท่านจงมีความสุขเกิด
ชุตีมา ณ ลำปาง/ลำปาง

๑๕) ขอในกำลังใจทีมงาน ไม่ลดอานินงาน
ต่อไปเพราะมีหนังสือที่ดีมีคุณค่า มีประโยชน์แก่
ผู้อ่านโดยทั่วไป

จิฑูร สุทธอนันต์/สระบุรี

๑๖) ขอมีกำลังใจให้ผู้ผลิตดอกแก้วต่อไป
อัครราภรณ์ สุทธิจิตต์/สุโขทัย

๑๗) ตั้งใจทำสิ่งนี้ต่อไปนะ: เพราะมีหนังสือ
ที่ดีที่สุด

นัททอง สุภาแก้ว/เชียงใหม่

๑๘) ขอในทางสมาคมผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่าน
จงอยู่กับหนังสือดอกแก้วไม่นานๆ สุขภาพแข็งแรง
ทุกท่าน สำนึกดีดี:

มยุภา เรืองสุวรรณ/กาฬสินธุ์

๑๙) ดุจดนัยในการปฏิบัติธรรมแบบ
ง่ายๆ ที่อ่านแล้วและเขาชวนทำใจง่าย แล้วก็ไม่
ปฏิบัติประจำวันตามหลักพระพุทธรูปศาสนาที่ถูกต้อง
ต้องตามความจริง

แสง วงวรรณจุ/อุบลราชธานี

๒๐) มากดีและข้อเขียนต่างๆ ในหนังสือ
ดอกแก้วดีดีมาก บางทีก็ปล้ำทุกใจ นมดกำลังใจ
พอได้อ่านมากก็ อ่านเพื่อความแล้วรู้สึกจิตใจดีขึ้น

ชุ่มชื่นใจ นางกังวลใจ รอมตุณผู้เพิงนทุกท่านที่
ท่านเพิงนแถมรู้ใจคนที่กำลังทุกข์ใจว่าควรจะทำ
พูดอย่างไรลอมใจ

๗๓๖ ตรีโลวาลักษณ์/กรุภาพพมมานตร

◎ ชอบหนังสือดอกแก้วและติดตามานหลาย
มีแล้ว รู้สึกสุขเมื่อได้ชม รู้สึกทุกทีเหมือนหนังสือยังไม่
ออก และจะอ่านจนกักแล้วจะนมดล่อม เลบต่อขงๆ อ่าน
พระลัทธิตธ อุมโรโม/นตรสวรรค์

◎ ขอมตุณที่ในโอกาสแสดงความคิดเห็น
และได้มีความรู้จากหนังสือดอกแก้ว สารอโศก
และดอมนันหองสมาธิเสมอต่อหนึ่งมานหลายมีเกินกว่า
๑ มีแล้ว และขอเม้นสมาธิสมาธมนุญภูมิธรรม
ตลอดจนกว่าชีวิตจาโลกนี้

ตรีวิชัย มลาสามตรี/นริรมย์

◎ รอมตุณที่งานที่จัดทำหนังสือดีและนำ
อ่าน พี่ขอมเอาไว้ในพี่น้องๆ อ่านด้วย
สมจิตต์ สุวรรณ/พะเษา

◎ ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือดอกแก้วมานานมี
กว่ามีแล้ว ตั้งแต่เริ่มหมานักทงคลังจนจนออกมา
ทำงานองดกรพฒนาเอกชนอีกร่วม ๓๐ มี
นัจจนักข้าพเจ้าผวงเม้นไรโตไตวางเรือร้ระะกุดทัก
มีดีความทุกที่ทราบอย่างมาก และไม่พงานทำมาร่วม
๖ มีไม่มีรางวัล ตกเม้นการะของตุณแม่ด้วย ๕๖ มี
ที่ต้อทำงานนาเงินมาเลี้ยงดู หนังสือดอกแก้ว

และบทความต่างๆ ทานในชีวิตของข้าพเจ้าดีเกินจะ
เลข จิตใจที่เม้นทั้งนี้ก็จะมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อตุณแม่
ชวธ ๑๕๖/อุดรธานี

◎ ดอกแก้วเม้นที่อื่นก็ดีมาก ๆ ส่วนรัทุก
คนเลข๓: ดิฉันขอเม้นกำลังใจในผู้จัดทำหนังสือ
ดอกแก้วและขอขอมตุณที่มอมเพื่อนที่รักที่ดูดีใน
งามมีทุกก่นมดกำลังใจอ่านดอกแก้วแล้วรู้สึกดีที่
มาจะเลข๓:

ลำพูล กลมเกลี้ยง/งโสธ

ที่ยกมานี้แค่บางส่วนคะ เพื่อให้ผู้อ่าน
ทราบที่เรารับรู้ความต้องการของท่านแล้ว
ตอนนี้ยังทำไม่ได้เพราะมีเวลาและแรงงาน
จำกัด ทำได้เมื่อไร จะจัดการให้ตามประสงค์
ทันที

ขอบคุณมากๆ สำหรับข้อเสนอแนะ
กำลังใจ และความปรารถนาดี พวกเราจะทำ
ทันทีที่มีเรี่ยวแรงเพิ่มขึ้น อยากทำทุกอย่าง
ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน อยากให้ดอกหญ้า
เป็นเพื่อนผู้อ่านได้ในยามที่จิตใจอ่อนล้า
ถ้าอ่านแล้ว ฝึกปฏิบัติธรรมด้วยตามที่
แนะนำในหนังสือ จะรู้สึกดียิ่งขึ้นคะ เราหวัง
ว่าผู้อ่านจะมีจิตใจเข้มแข็ง สามารถต่อสู้
อุปสรรคและความทุกข์ตามแนวคำสอนใน
พุทธศาสนา แม้ยามที่มีความสุขสบาย ก็มีใจ
เอื้อเพื่อผู้อื่นตามสมควร



แต่....ดอกหญ้า

ดอกหญ้า

เปี่ยมคุณค่าภาษาฝันบรรเจิดศิลป์
อวลกลิ่นร่ำน้ำใจไหลหลังริน
จรรโลงจินต์จำขึ้นเรือนฤดี

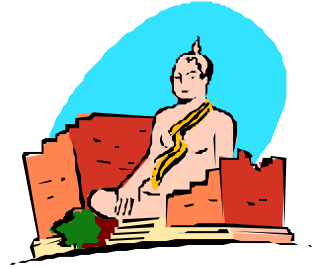
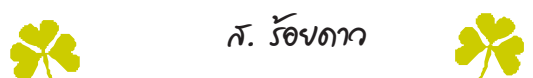
ด้วยแรงซึ่ง ‘**สัจธรรม**’ ล้นล้ำค่า
จึงดอกหญ้าโดดเด่นเน้นศักดิ์ศรี
หยาดน้ำค้างบริสุทธิ์ดุจมนี
หญ้าดอกนี้จึงเป่งบานได้นานวัน
ซึ่งน้ำใจไมตรีที่มีตรมอบ

เกินจะตอบขอบคุณอบอุ่นขวัญ
‘**ดอกหญ้าน้อย**’ นี้คือสื่อสัมพันธ์
ได้ร่วมสรรค์ร่วมทางสร้างแรงบันดาลใจ
เคยระยอท้อแท้แก่ชีวิต
เปลี่ยนแนวคิดเมื่อพบความอบอุ่น
‘**ดอกหญ้าน้อย**’ เป่งบานหวานละมุน
หอมกลิ่นกรุ่นโอบเอื้อเจือเมตตา

ดอกหญ้าเอ๋ยเคยคลีกลิบเกสร
ละอองอ่อนนวลกระจายดุจไร้ค่า
หากลิ้มซึ่งตรึงจิตติดตรึงตรา
คือ ‘**ปัญญา**’ เตือนสติให้ตรึงตรอง
คือเอื้อโยคือไมตรีคือชีวิต

คือแนวคิดแนวธรรมนำสนอง
เพียงเคร่งครัด ‘**สัจธรรม**’ ทุกทำนอง
ขวัญคงคล่อง ‘**ดอกหญ้า**’ คู่ฟ้าดิน

- ชนกนาค ทักซิณธรรม



เมื่อมดตกลงจะทำมด
ทั้งทำมดนั้นมดงๆ
ทั้งจินตใจใหม่มดนั้น

เพราะการสังกัสมด
มันความกลัว

ส. ร้องตาก

ถอดความจากธรรมมา